

vere el niaj kapoj. Ĝi certe aperas ekstera, ĝi aperas objektiva, sed ĝi estas nur interna kaj tute subjektiva mensa reprezentado, kiun nia propra cerbo kreas el la datumoj kiujn ĝi ricevis de la realo. Nia sensa aparato respondeca por vizio ludas la rolon de "mediaciisto" inter la lumo, kiun la pomo reflektis kaj ĝia bildo en nia konscio.

Tiusence, se ni pripensas, ni rimarkos, ke eĉ tio, kion ni vidas, ne estas vere la nuno, sed la pasinteco. La lumo trairas vojon ĝis ĝi atingas niajn okulojn, estas prilaborita de nia sensa sistemo, kaj nur tiam bildo de tio, kio okazis, estas prezentita al la konscio, la nuno ne estante absolute tio, kion ni vidas. Kompreneble, por ĉiuj intencoj, ĉi tiu detalo ne estas tre grava, ĉar la rapideco kun kiu ĉio ĉi okazas estas preskaŭ sama kiel la nuna. Tamen, ĉi tiu tempa diferenco fariĝas multe pli prononcita kiam ni memoras stelojn - ilia lumo povas daŭri milionojn kaj milionojn da jaroj por atingi niajn okulojn, kaj kiam tio okazas, la stelo eble ne plu ekzistas.

Je ĉi tiu punkto, ni foje iom konfuziĝas, ĉar eble ni imagis, ke ni vidis ion realan aŭ ke nia subjektiva "memo" ekzistas objekte - kaj ne nur "okazis". Tamen, la fakto estas, ke nia "memo", nia konscio pri la mondo kaj ni mem, ekzistas nur en la formo de nuboj de elektraj impulsoj de nerva sistemo. La sensa mondo de koloroj, sonoj, odoroj, teksturoj kaj gustoj, en kiu ni vivas kaj kiun ni opinias, ke ekzistas sendepende de ni, estas interna, mensa, plene subjektiva.

Ĉio, kion ni scias, pensas, vidas, sentas, estas nur en nia cerbo, kaj nenie aliloke.

Tial, kun granda dececo, ni povas nomi ĉiujn sentojn kaj sentojn "fikcioj". Ĝi povas ŝajni agresema kaj ekstremisma, sed ne estas. Ĉiuj sentoj kaj sentoj estas fenomenoj, kiuj ne havas propran ekziston. Ili estas nur klasifikoj de mensaj statoj kiuj, siavice, estas spegulbildo de nia cerba fiziologio. Alivorte, ĉiuj niaj sentoj kaj sentoj estas nur subjektivaj mensaj fikcioj. Amo ne ekzistas sendepende de homo, nek vanteco,

fiero, malamo, malĝojo, plezuro, sufero, dolĉa aŭ acida.

La tiel nomataj "tempaj dimensioj", kiel ni konceptas ilin, ankaŭ ne ekzistas: nia pasinteco ne estas konservita en angulo de la Universo - ĝi ekzistas nur ĉar ni havas memoron kaj la estonteco nur ekzistas ĉar ni havas imagon. Ĉio ĉi estas subjektivaj realaĵoj, kiuj nur ekzistas en la kunteksto de la homa korpo, ĉiuj kreitaj de niaj mensoj, same kiel koloroj. Ni memoru la vortojn de Schopenhauer: Nun ni devas preni tiajn konkludojn paŝon plu. Same kiel objektoj, kiuj La mondo Ĝi estas mia reprezentado.

reflektas verdan lumon, aperas esence verdaj pro la maniero kiel niaj mensoj funkcias, ankaŭ la vivo ŝajnas posedi enecan valoron. Ŝajnas al ni, ke la vivo estas la plej grava afero en la Universo. Sed, kompreneble, tio ne estas pro tio, ke ni havas kosman gravecon, nek pro tio, ke tiaj objektoj estas vere verdaj.

Ĉi tio okazas nur ĉar ni estas la vivo mem kaj, tiel, ni ne kapablas vidi la realon alie ol per ĝi. Ni devas konsideri, ke ĉiuj valoroj kaj signifoj, kiujn ni atribuas al la Universo, ne estas propraj, sed devenas de vidpunkto ne senpartia - la vidpunkto de vivanta estaĵo posedanta biologiajn bezonojn, kiuj estis forĝita de ĝia evolua historio. Ni estas do nature partaj.

Fakte, estas senfrukta tasko por la homa menso provi koncepti, kia realeco estus en si mem, senpartie. Provi tion fari nur kondukas nin al la fama kaj frustra konkludo: la homo ne kapablas transsalti sian propran ombbron — ni ne povas eskapi de nia homa kondiĉo. Ĝuste pro ĉi tiu neevitebla parteco ekestas la iluzio, ke la Universo kliniĝas antaŭ la vivo, kiam en la realeco la vivo kliniĝas antaŭ la Universo.

Sen dubo, la vivo ne estas la mezuro de ĉiuj aferoj - tamen ĝi mezuras ilin kvazaŭ ĝi estus. Kaj, ĉar ni estas vivo, ĉi tiu mezuro ŝajnas al ni la realo mem, kiam fakte ĝi estas nur subjektiva reprezento de ĝi, kio estas la sola maniero, kiun ni havas por ĝin koncepti.

Rigardante ĉi tiun ideon el evolua perspektivo, ni rigardu la
Interesaj vortoj de James Alcock:
Nia cerbo kaj nerva sistemo evoluis tra la jaroj al la
estas miliardojn da ĉi tiuj specoj, ĉi tiuj rarioj rekte
a ŭ elektas ĝin
laŭ Nenio en nia O genera sukceso. al
Alta kuniklo cerba donu al mi unu specialvalora vero. Imagu grenon donu al unu
aparato, konsidero kaj momenton de unu vi
intelekto kaj logike. aŭdas mallaŭtarbruon en la herbo,
lerninte en la pasinteco, ke de malsato, tio finfine estas signo Ĉu ĉi
kun la gvidado de nur unu spiro aŭ demando estas se vulpo
pri aero kaŭzis bruon. Li
atendu veron- aŭ konkluda. Kvankam motive de
serĉado, ĉi tiu kuniklo Komparu ĉi tiun ne longe postvivas kiel
forpasintan kuniklo kun alia, tiu brua reago forta ĉi tiu sistemo respondi, al la
de la kiam kaj rapis ĝin per ĉi tiu pli kredo la pluviva reprodukti. Tial, forkuru
Ŝancoj de
se nek vera
La

Erara ne ĉiam estas malbona.

Oni rimarkas, ke la tuta programado de la homa korpo ne havis
ĝia valoro difinita per ĝia vereco, ĝia logiko aŭ ĝia kohereco.
Ilia valoro estis difinita nur per ilia efikeco, ilia
kapablo certigi supervivon kaj reproduktadon.
Origine, nenio en homo havas necesan rilaton kun
vera. Homo ne evoluis tiel ke liaj sentoj aŭ liaj
intelekto nepre ekkaptas realon en pli
aŭ malpli preciza. Tiel, resume, ni povas diri ke la
La "kriterio de vero" de la korpo estas postvivado. Se ni povus
"demandi" senprokraste la DNA "Kio bonas?" li respondus.
nian: "bona estas ĉio, kio postvivas kaj kapablas
reprodukti". Al la demando "kio estas malbona?", li respondus: "ĉio estas malbona
tio, kio ne postvivas, ĉio, kio estas kontraŭa al la eternigo
de vivo".

Kiel ni vidas, la fundamenta celo de vivo estas nur garantii la
postvivado, certigi sian propran eternigon — ĉio

resto foruzebla. Estas malfacile por ni pensi, ke ni estas nur tio,
efemeraj pecoj da viando kondamnitaj al formorto kaj
forĝeso. Ĉi tiu kompreno venas al ni kiel realaĵo
koroda, kiel peza bato al nia fiereco kaj nia
sento de graveco. Ja el ĉi tiu perspektivo, kio, fakte, ni estas?
ni? Robert Wallace prezentas al ni respondon:

Genetikaj gardantoj? Provizoraj kromosomaj loĝejoj?
teleregilo? etaj volvitaj molekuloj, Robotaj sklavoj, kiuj funkcias por ni
Reproduktado, prenplanoj, kaj klakdancadon esti bonorda ekskuzoj, sed sekvante blinde

Kio pri la fakto ke ni estas

La

ni interesiĝas

en ĉu ni povas komenci prenu lecionoj baldaŭ?

En respondece, la terminojn laborpostenoj
eksterordinare bonaj? Ĉu ni devas kaj Camus bone

prononci "s" en nia nomo? viaj De anĵoj,

havas vere bonajn? Ĉu esti bonegaj homoj, gepatroj kaj ni? estu fieraj pri se

diri pri ĉio ĉi? Kion Kromosomoj prenas-"Ne",

venas al ni la sekundo, "ĉu ĉi ĝin" — respondo

ĉar tio simple estas reproduktado. grandioza persono eĉ povas esti

en via

helpi vin partenero pli facile for ili anstataŭ

faras?" genoj. se kion mi

Kriu

"Stultaj volvitaj molekuloj ne estas

zorgas?

Se vi

Homo, frenezas, ĉi tio estas tre bona! tio estas eĉ pli malbonake

estas molekuloj eĉ ne estas stultaj.

Ili

indiferenta. Ili eĉ ne scias, ke ili ekzistas.

Komence, ĉi tio ŝajnas al ni iom radikala, ĉar ĝi doloras nian
poeziajn malsaniĝemecoj, senigas niajn revojn kaj idealojn
ajna reala graveco. Tamen, kiel ni vidis, la kialoj por
ni faras tiajn deklarojn estas simplaj kaj solidaj: kiu ne agas en
laŭ tiaj reguloj simple malaperas de la Tero en la
periodo de unu generacio, ĉar ĝi mortas sen lasi posteulojn,
kaj tiuj, kiuj zorgis pri pluvivado kaj reproduktado
ili anstataŭos tiujn, kiuj ne zorgis pri tio. Tio estas, se
ni estas ĉi tie, ĉi tio okazis ĉar ni estas infanoj de homoj

kiuj emas agi kiel bonaj bredistoj — ne ĉar ĝi estas bona aŭ natura, sed nur ĉar tiuj, kiuj ne faras tion, malaperas. Jen kiel la naturo elektas la plej taŭgajn: mezuri ilian valoron laŭ ilia kapablo pluvivi kaj reproduktiĝi, sen preni ion alian en konsideron. Pro tio certe ni havas ĉi tiun neracian kaj pasian alligitecon al la vivo — ĉar tiuj, kiuj ĝin ne havis, ne batalis por konservi ĝin kaj tiel malaperis sen lasi posteulojn. La samon oni povas diri pri nia grandega timo al morto.

Kun ĉi tio, ni rimarkas ankoraŭ unu aferon: ke nia reprezentado de realeco havas specifan celon - antaŭenigi supervivon. Ĉar ni estas vivantaj estaĵoj, kiel estis dirite, tio jam implicas perspektivon, kiu estas ekvivalenta al poziciigo rilate al realo, poziciigado kiu penas ĉion en la bilanco de utileco al vivo. Ekzemple, manĝaĵo ŝajnas al ni esti io de la plej grava graveco. Tamen, ĝi konsistas el amasoj da atomoj, kiel ĉio alia. Amaso da rubo aŭ amaso da manĝaĵo estas egale farita el materio.

Tamen, por ni, manĝaĵo ne estas nur "amaso da materio", ĉar el ĝi ni akiras la energion por pluvivi. Tial, por ni, ĝi prezentas sin kiel io grava, kiel io aparta de la afero, kiu ne servas al ni kiel manĝaĵo. Tamen, se ni manĝus iun alian specon de substanco — ni diru, tiam ni rigardus ĉiujn organikajn komponaĵojn, kiuj ŝtonetoj — ili servus al ni kiel manĝaĵo kun la sama ili farus. ne utilu indiferenteco, kun kiu ni rigardas ŝtonetojn surstrate, kiel al ni tre fundamentan.

Sen dubo, ĝuste la fakto, ke la vivo estis formita de la imperativoj de postvivado kaj reproduktado, igas nin viktimoj de la iluzio, ke ĉio rondiras ĉirkaŭ ni. Por la vivo gravas nur la vivo mem. Sed por la Universo entute la vivo ne gravas. Tamen la vivo ne estas senpartia.

Tute male, ŝi estas dotita de preskaŭ megalomania egocentrismo, pesante la valoron de la aferoj kaj ĉiam interpretante la mondon laŭ si mem.

Nun certe estas facile kompreni, kial putriĝantaj manĝaĵoj malbone odoras. Ne ĉar la H₂S- molekulo liberigita de ili estas "esence fetida", sed ĉar niaj sentoj estis kreitaj ene de supervivo-orientita sistemo, kaj tiel interpretas realecon laŭ ĉi tiuj biologiaj gvidlinioj, kiuj estis programitaj de evolucio en niaj cerbaj cirkvitoj.

Sekve, estas evidente, ke nia korpo interpretos kaj tradukos la realon en terminoj de utileco por postvivado. Tiel, nia korpo rakontas al ni, per malagrabra sento, ke hidrogena sulfura gaso estas signo de danĝero, ĉar ĝi estas liberigita per putriĝanta manĝaĵo, kiu estus venena se ingestita. Sed, aliflanke, ni povas supozi, ke laodoro de kadavraĵo estas io "ebriiga" al vulturo, ĉar estis en ĉi tiu speco de manĝaĵo, ke ĝia organismo - tio estas, ĝia Konsiderante ĉion, kion ni vidis DNA — specialiĝis evolue.

supre, ni estas. kapabla kompreni ion pli. Ni povas diri, ke iuj veroj - kaj eĉ malpli iuj subjektivaj veroj. La priori, objektivaj Kompreneble, tio signifas, ke veroj ne ekzistas per si mem, sendepende de ni, kiel homaj kompreneblaj ideoj ŝvebas super niaj kapoj ĝis cerbo ilin kaptas iel. Sendepende de ni, estas nur faktoj, fenomenoj, estaĵo, efikeco. Tiel, estas al la interpreto de faktoj kaj realeco - en esprimoj kiuj estas kompreno

kompreneblaj al la homa menso - ke la nomo "vero" estas ofte donita, kiu, tamen, estas nur homa juĝo, kaj ne la vero mem, komprenita kiel objektiva realeco. . Tial neniu iam trovis nek trovos ian veron. Kion ni faras estas nur intelekta interpreto de la faktoj, kaj kiam la juĝoj kiuj eliras el nia interpreto povas esti kontrolitaj, kaj respondas al la realo, ni nomas tiajn juĝojn "veraj" aŭ "veroj".

En ĉi tiu senco, per mensogo (intencita) aŭ eraro (nescio) ni komprenus iun proponon, kiu ne havas korespondadon en la realo.

Nature, la nocio de vero kiel juĝo tio respondas al la realo, same kiel la diversaj aliaj trajtoj de homa subjektiveco, estas io, kio ekzistas nur en nia menso. "Veroj" nur povus esti klasifikitaj kiel objektivaj en la strikta senco ke ili rilatas al la objektiva mondo. Tamen, ĉiuj ili estas tute enhavitaj en la subjektiva mondo kreita per niaj cerboj, neniam en la objektiva realo ekster la viro.

La plej ofta objeto al ĉi tiu ideo estas ke vero ekzistas sendepende de viro, nur atendante esti malkovro. Sed ekde kiam la vero estas kaŝita? Eble ekde tiam kiam la homo rimarkis sian limon kaj, penante pravigi sian nescio, kulpigis realecon. Se, en ĉi tiu kazo, la vorto "vero" estas ekvivalenta al la signifo de vorto "malkovro". interpretita aŭ realo, do nomi ĝin objeto ne faras ĝin senco. Tamen, prenita laŭvorte, ĉi tiu objeto memorigas Platono, ĉar ĝi antaŭsupozas la memstaran ekziston de ia "mondo de ideoj" adaptita al homo, kio estas absurda.

Friedrich Nietzsche pravis deklarante tion moralaj fenomenoj, sed nur morala interpreto de fenomenoj. En ĉi tiu kunteksto, ni povus ankaŭ diri, kun la sama sekureco, ke ne ekzistas matematikaj fenomenoj, sed nur matematika interpreto de fenomenoj. Sen dubo, ĝi estas a Estas eraro pensi, ke la realo parolas en "homa lingvo". Io ajn de la realo estas ekkaptata en si mem, rekte, sed tiel nur per nerektaj asocioj kaj konkludoj, de a intelekta. Tio, kion ni kapablas koncepti, estas nur priskriboj, teoriaj modeloj kaj formuloj reprezentantaj kiel realeco ŝajne funkcias.

Tial, ni povas diri ke la propozicio "1+1=2" estas nur a nombra reprezentado de realeco, ne "reala nediskutebla", kiel multaj asertas. Ĝi esprimas ideon ŝajne nerefutebla ĉar homo evidente inventis la matematiko konforme al la faktoj, kaj tiamaniere ĝi fariĝas Estas sufiĉe malfacile imagi situacion en kiu ĝi estas malvera.

Ne estas

Tiel, ekzemple, por kvantigi oranĝojn, la homo prenas ilin kiel unu-referencon kaj poste, per kalkulado, intelekto konvertas objektivan realon en nombran abstraktadon, uzante matematikajn simbolojn por konstrui esprimojn kiuj reprezentas aĵon reala, kiu kondukas laŭ objektivo. Leĝoj. Tial, ni povas konkludi, ke ĉiuj logikaj reguloj, kiuj gvidas matematikajn operaciojn, celas ne nur konservi la internan kohercon de rezonado, sed ĉefe konservi ilin en korespondado kun la reala mondo, ĉar ne havus sencon elpensi strangajn. matematiko, ke ĝi sekvas internajn regulojn kiuj, malgraŭ esti koheraj, ne havas korespondadon en la realo, ĉar tia matematiko estus profunde senutila. Kontraŭi la proponon "1+1=2", do, ne estas simple defii matematikon, sed tion, kion ĝi reprezentas, tio estas, la naturon mem, la funkciadon de nia realo.

Same, akvo ne bolas je ekzakte cent celsiaj gradoj — ĝi bolas kiam ĝiaj molekuloj ricevas sufiĉe da energio por volatiliĝi. Estis homo, kiu inventis la termometrikan skalon, kiu iras de nulo ĝis cent, kun la valoro "100" responda al la temperaturo, ĉe kiu akvo bolas kaj kun la valoro "nul" ligita al la temperaturo, ĉe kiu ĝi degelas — ĉi tio ĉe marnivelo. —, kaj poste komencis uzi tion kiel referencon, laŭ konvencio. Same, kiam en libera falo, la akcelo de korpoj sub la ago de la Tera gravito ne "obeas" la formulon $9,8 \text{ m/s}^2$. La gravito estas nur sekvo de la proprajoj de la du . A materio. Sed la homo, kun sia soifo raciigi ĉion, kreis abstraktan formulon, kiu reprezentas ĝiajn efikojn matematike. La metro, la kilogramo, la litro, la dua, la lumjaro ktp. — ĉi tiuj ĉiuj estas inventoj.

En scienco, abstraktado havas tre gravan karakteron, ĉar ĝi celas antaŭdiri la konduton de realaĵo kiu estas objektiva. Ekzemple, ĝi provas, per kontrolitaj eksperimentoj, konkludi enecajn naturajn leĝojn, kiuj estas fiksj kaj konstantaj. Pro ĉi tiu fikseco, fariĝas eble formuli ĝeneralajn teoriojn, tio estas, tutmondajn klarigojn kapablajn ampleksi la tutan

diversaj ŝajne malsamaj naturaj faktoj, sed kiuj sperto povas pruvi, ke ili estas submetitaj al la samaj leĝoj kaj principoj.

En la produktado de ĉi tiu speco de scio, la nocioj de dedukto kaj indukto. ~~Ĉi tiu~~ estas simpla formo de rezonado kiu iras de la ĝenerala (premiso) al la specifa (konkludo). Per ekzemplo: ĉi estas enuiga; Charles Chaplin ĝi estis ateisto; baldaŭ, Karlo Chaplin ateisto — kiu memorigas al ni ke ne ĉiuj rezonado logika estas nepre vera, tio estas kongrua kun la faktoj. indukto, aliflanke, komenciĝas de specifaj kazoj al ĝeneralaj kazoj, kaj konsistas el ĝeneraligoj kaj abstraktaĵoj faritaj statistike fidinda pro la unuformeco de rezultoj eksperimenta. Ekzemple, ni povas indukti la ĝeneralan konkludon de ke ĉiuj metaloj disetendiĝas kiam varmigite poste Ni varmigas ĉiujn metalojn ree kaj trovas tion ĉiam ekspansiigi. La konceptoj de naturaj leĝoj, kemiaj reakcioj, instinktoj, kondiĉigitaj refleksoj ktp., implikas ambaŭ nociojn: estas konstruitaj indukte, sed povas esti uzataj dedukte por determini specifajn kazojn.

Kombinite kun kontrolita eksperimentado, depreno kaj indukto - malgraŭ ĉi tiu lasta implikita en unu el la plej grandaj problemoj konceptaj konceptoj de scienco — ebligas al homo formuli regulojn ĝeneralaj kondiĉoj sur tero sufiĉe solida por permesi konstrui fidindajn sciojn kaj, samtempe, kapabla etendiĝi al specifajoj. Tiaj nocioj estis ege grava por scienca scio akiri la grandeco kiun ĝi havas nuntempe.

Kiel ĝi rezultas, granda parto de scienco baziĝas sur ĝeneraligoj. Ili ebligas, ekzemple, pli larĝan vidon de la estonteco — Genetiko, Meteologio, Astronomio — kaj koncerne la pasinta — Geologio, Arkeologio, Paleontologio. Krome, la Fiziko kaj Kemio ankaŭ baziĝas sur abstraktaĵoj; la medikamento baziĝas sur la ĝenerala modelo de homo. Tamen, ĝi neniam estas konsilinda forgesu, ke ne pasas la tuta homa scio de intelekta reprezento de la realo. La scio estas derivaĵoj, kiujn homoj konstruas el la realo foriru

surbaze de sperto. Tiel, krom ĉiu teorio ĉiam submetata al eraroj, la realeco certe ĉiam superas ideojn - tiel ke, se teorio kaj realo venas en konflikton, realeco venkas.

Tial, se iu individuo aperus kaj dirus al ni, ke ili kapablas logike pruvi, ke " $1+1=3$ ", eble pro ia matematika sofismo tio eĉ povus esti ebla, sed ni certe ne povus atribui pli grandan valoron al matematika abstraktado. ol al la realo mem. , ĉar, kiam ni praktikas ĝin, ni vidas, ke tia propono ne reprezentas ian realecon. Oranĝo plus oranĝo, kiom ajn la malo estas matematike pruvita, estas du oranĝoj. La propono estos vera se kaj nur se ĝi priskribas la funkciadon de la realo. Matematiko ankaŭ kliniĝas antaŭ la efika mondo, ĉar ĝi estas nenio pli ol sia nombra reprezentado.

Resume, la homo uzas sian raciecon por traduki la realon en ideojn kaj tiam reprezentas ilin per simboloj — kiel la vortoj skribitaj sur ĉi tiu papero — kiuj, konvencie, estas asociitaj kun tiu certa ideo. Kiel ni scias, la kapablo koncepti abstraktajn ideojn konsistigas nur proprecon de la homa naturo. Tiel, en la plej "objektiva" vero de homoj ankoraŭ estas multo subjektiva, kaj la aserto ke veroj havas sendependan ekziston povas esti trankvile forĵetita kiel humanigo de realeco.

Koncerne niajn konvenciajn sistemojn de simbola reprezentado — kiel matematiko kaj alfabeto lingvo —, unuflanke, ili permesas al homo registri kaj komuniki informojn en tre dinamika maniero, sed, aliflanke, ili ne ŝajnas esti tre funkciaj. en la ĉiutaga vivo sen korpigi elementojn kiuj finas subfosi ĝian objektecon — kaj la kampo de sperto estas io, kio certe ne havas sindevontigon al la vero.

La lingvo portas tutan serion da vortoj konsiderataj antonimoj, kiuj tamen estas nenio alia ol subtilaj gradaĵoj de a . Ekzemple, kontinuumo varma kaj malvarma estas ŝajne antagonismaj sentoj. En realeco, ili ekzistas nur rilate al korpotemperaturo, kiun ni devas konservi konstanta por tio

nia fiziologio restas en ordo. Simile ili loĝas
nia vortprovizo pluraj falsaj dikotomioj tiu lingvo
korpigas kiel objektivo, kiam, fakte, ili estas tute
trempita en antropocentrismo.

Estas vere nenio nova diri, ke ni projekcias en la mondon
objektiva la karakterizaĵoj kaj proprecoj kiuj nur diras
respekto por la vivo. Organika kaj neorganika, malalta kaj alta, pozitiva kaj
negativa, reala kaj imaga, logika kaj mallogika, rigida kaj fleksebla, racia
kaj malracia, bona kaj malbona, malglata kaj glata, malpeza kaj peza, viva kaj morta —
Ĉi tiuj estas ĉiuj falsaj dikotomioj, kiuj tute ne kontraŭstaras unu la alian.
Ne mirinde, ke Nietzsche diris: ne timas, ke ni
nin mem liberaj de Dio ĉar ni ankoraŭ kredas, ke ni vidas ĉe gramatiko. O
senkonscia distanco, tra kiu ni suferas pro objektiveco
de la uzado de lingvo viciata de antropocentrismo kiu
Ĝi aspektas tute natura, ĝi estas nur la pinto de la . Estas sen
eble sennombraj estas la manieroj, per kiuj ni trompas nin mem ekstere
percepti.

Kaj jen ni venas al alia tre grava punkto, kiu eble
klarigi kelkajn varme diskutitajn demandojn. Pro la distingo ke
ni limas inter la objektiva mondo kaj homa subjektiveco,
ni povas diri, ke multaj demandoj konsiderataj profundaj rezultas tute
malraciaj, kiam ili estas metitaj sub la nuntempo
optiko. Ekzemple, ni povas diri, senhezite, ke ne
Ne havas sencon demandi, kio estas la "kialo por esti" de ekzisto, de
fizikaj aŭ vivleĝoj, ĉar demandi "kial" vivo ekzistas
estus kiel demandi kial la gravito de Tero "volas"
objektoj falas aŭ kio estas la personeco de ŝtono - en aliaj
vortoj, estas demandoj, kiuj supozas similecon inter la
objektiveco kaj subjektiveco kiu fakte ne ekzistas. Ĉi tiu tipo
malbone formulita demando nomiĝas antaŭsupozo trompo aŭ
pridemandado trompo . Evidente, ne povas esti "kialo
de estaĵo" por la mondo mem ĉar racio estas a
homa trajto, ne trajto de la mondo - ĝi ne estas
io kiu estas enigita en la realo kaj tial ne havas sencon
pensante, ke racio estas io, kiu ĝin regas.

Prezenti aferojn je la nivelo de la realo estas io tre malsama kaj postulas pli grandan teorian distancon. Unue, necesas redukti la nocion de intencio propra al la vivo al tio, kio estas propra al realeco — neniu. La kialoj ne validas por la mondo, ĉar ili estis kreitaj de ni kun supozoj nekongruaj kun ĉi tiu speco de esploro. "Kial ekzistas estaĵoj anstataŭ nenio?" estas tre malsama demando de "kial ili blue pentris ĉi tiun domon?". Pridemandi la estaĵon mem rekte uzante homan racion ne kondukas nin al ajna konkludo — ni ne povas akiri informojn el tio. La estaĵo ne parolas: ni estas tiuj, kiuj parolas por ĝi per niaj interpretoj, kiuj ĉiam rondiras ĉirkaŭ priskriboj, kiuj estas respondoj al . Kiel objektoj falas? Kiel estas demandoj, kiuj komenciĝas per blua bluo? Kiel metalo fandas? Kiel okazas pensado?

kiel

Kiel korpoj interagis? Ĉi tiu tipo de demandado kondukas nin al situacioj en kiuj la estaĵo prezentas pruvojn esprimeblajn, ĉar ni turnos nian rigardon al tiu de la estaĵo. Jen nia maniero kompreni la mondon. fenomenoj

Ĉar ni estas nekapablaj ekkapti la puran kaj nudan realecon kiel en si memaĵon, ni devas recurri al eksperimentado, kaj la uzo de sperto implikas praktike neeviteblajn problemojn, kiuj malproksimigas nin de la idealo de scio. Ĉiu kompreno implicas interpreton, kiu ĉiam estas parta aproksimado farita de la subjekto de scio rilate al la konota objekto. Ĉi tiu neeble neŭtrala interpreto implikas multajn specifajn variablojn - de metodikaj ĝis fiziologiaj - kiuj determinas nian ĝustan manieron interagi kun la mondo. Kaj multaj el ĉi tiuj variabloj eĉ ne estas komprenataj — ili fakte eskapas de ni, igante objekton kaj observanton nedisigeblaj, enigitaj en malklaran rilaton. La marĝeno por eraro, nature, estas grandega, ĉar niaj kapabloj nur permesas al ni ion kiel piki la "nigran skatolon" esti per bastono, por vidi kio okazas. En ĉi tiu situacio, ŝajnas fatale, ke ĉiu scio nepre implikos distordojn kaj falsaĵojn je iu nivelo.

Kvazaŭ tio ne sufiĉus, ni ankaŭ ne havas garantiojn de la vereco de la supozoj sur kiuj ni konstruas nian scio, pri tio, kion ni konfesas pri la trajtoj de objektiva realo — tio estas la efektiva ekzisto de a sendependa objektiveco, kun propraj kiuj, eĉ se ne estante plene determineblaj, ili restas konstantaj en sia formoj kaj proceduroj. Kiu garantias la verecon de ĉi tiuj fundamentoj, de tiuj ĉi premisoj? Neniu. Nur havante nerektajn rimedojn de esploru la mondon, ni ne havas sekurajn referencojn bazitajn sur la kiuj establas solidajn nociojn pri tio, kio estas objektiveco — nek manieroj akiri ilin. Nia scio estas nenio pli ol granda supozo. Tiel, se teoria briko estas metita en la malĝustan lokon, se kondiĉo, kiun ni uzas por interpreti faktojn, estas falsa, Ĉi tio kolapsos la tutan konstruaĵon de scio. Tial tio kiu pridubas la verecon de fundamentaj premisoj sentas a grandega pezo sur via dorso.

Ĉi tiu demando ne akceptas definitivajn solvojn, sed ĝi ankaŭ ne estas io nepenetrebla. Ni deduktas apartajn faktojn surbaze de kiel objektiveco funkcias kaj ni induktas la manieron objektiveco funkcias per observado de faktoj. Ĉi tiu indukto, en ĉi tiu kazo, rilatas al la fundamentoj de materia realo, kreante regulon ĝenerala kiu estas necesa kaj universala leĝo, kiel la leĝo de Ago kaj Reago, ekzemple, kiu estas prezentita en ĉi tiuj terminoj: En ĉiu ago respondas al egala reago estas ĉe kontraŭa direkto. Tio volas diru, ke se ni puŝos muron, la muro puŝos nin kun la sama forto, en la kontraŭa direkto. Por ilustru, ni imagu a fera kubo sur tablo. Li estas altirita de La gravito de la Tero, tiel penante forton sur la tablo - ĉi tio estus la ago. La reago de la tablo estus apliki egalan forton kaj en kontraŭa direkto al la kubo. Ĉar la fortoj nuligas unu la alian, li restas kie ĝi estas. En alia kazo, kiam oni ĵetas ŝtonon kontraŭ fenestron, la korpoj interrilatas, interŝanĝas fortojn, kaj estas fizika rezulto: la fenestrovitro rompas. La forto praktikita de la ŝtono, en ĉi tiu kazo, superis la rezisto de la vitra strukturo al plasta deformado. La reago, ĉi tie, ĝi ne nuligos la fortojn - kio okazus se la vitro estus sufiĉe fortika — sed ĝi nur malrapidigos la ŝtonon.

Ago kaj reago? Eble ĉi tio estas iluzio. Ĉu vere estas rekta rilato? Povas esti, ke, inter ago kaj reago, estas nerimarkeblaj paŝoj de egale necesa karaktero, sed ni nur perceptas la finan rezulton kaj, per tempa apudeco kaj eksperimenta unuformeco, ni konstatas, ke ekzistas rekta rilato de ago kaj reago. Tamen, povus esti, ke la ĵetita ŝtono, veninte en kontakton kun la fenestro, suferis reagon en hazardaj direktoj; Povus okazi, ke la ŝtono restas senmova, algluita al la fenestro, kaj reago okazas en 35,91 sekundoj, laŭ angulo de naŭdek gradoj; Povus okazi, ke la reago de la fenestrovitro estas forto dekoble pli granda ol tiu aplikata de la ŝtono. Ĉi tio ne estas neebla, ni simple neniam observis objektojn tiel kondukti. Ĉiufoje, kiam ni ĵetis rokon al fenestro, la rezulto estis la sama—se la rezulto estus ĉiam, ekzemple, hazarda danco kaj poste fandado, kaj se ĉi tiu fenomeno iel aplikiĝus al la tuta natura mondo, tio ankaŭ estus leĝo. . La grava afero estas, ke, ĝis nun, ni povis observi, ke ago-reagaj fenomenoj okazas kun universala reguleco kaj konstanteco, kaj ke ili validas por la estmaniero de ĉiu konata realo. El tio, la leĝo de Ago kaj Reago estis formulita indukte, kiu, ĉar ĝi priskribas universalan konstanton, estas konsiderata natura leĝo.

Almenaŭ ni estis prudentaj, kiam ni donis al niaj esploroj superregante eksperimentan karakteron, ĉar la racio, konsiderata izole, havas la manojn ligitaj en ĉi tiuj aferoj. Ni povis konstati, ke nia sola maniero ligi juĝojn al la realo estas pragmata: ni supozas, ke la konkludoj konkluditaj de eksperimentado estas konsekvencaj kaj konstantaj, se ili funkcias, se ili konformas al la akiritaj scioj — aŭ se ili kompletigas. aŭ superi ĝin - tiam ili estas veraj. Ĉi tio estas provizora scio, kompreneble, kiel ĉiu alia scio. Tamen, estante homa, ĝi estas la plej bona, kiun ni povas fari.

Kiam ni akceptas tiajn limigojn, por resti koheraj, ni devas limigi niajn esplorojn al tio, kio estas plej verŝajna, forlasante revojn pri scio.

senpartia, absoluta kaj pura. Eĉ tiel, la fakto, ke ĉiu scio pri realo devas baziĝi sur premisoj, kiuj povas esti defiitaj, ne estas objekto — se al nia scio mankus antaŭsupozoj, ĝi estus dogmo, ĝi ne havus perspektivojn, ĝi ne havus deirpunkton aŭ finpunkton, estus kondamnita al stagno. La timo, kiun ni havas, ke nia scio povus, morgaŭ, esti subfosita kaj etikedita kiel retroira estas kio igas ĉi tiun ideon ŝajni tiel maltrankvila. Tamen ni ne havu ĉi tiun timon, ĉar kian sencon havas bedaŭri la fakton, ke teorio povas viktimiĝi de tio, kion ni mem celas ekstermi — eraro?

Devus esti jam sufiĉe klare, ke ni fakte ne klarigas la realon, sed nur priskribas ĝian funkciadon. Homoj havas la racion nur kiel intelektan fakultaton, kiu ebligas kompreni kiel funkcias la ekzistado, kaj nur: ĉi tie, la tento pridubi, ĉu la realo funkcias tiel, estus jam la esprimo de nia nekurablebla antropocentrismo klopodanta grefti la racion sur la ekziston. Ekzemple, la gravita konstanto de Isaac Newton diras ke korpoj altiras unu la alian en rekta proporcio al la produktoj de siaj masoj kaj inverse al la kvadrato de la distanco inter ili - tio estas priskribo, ne klarigo. Kial korpoj altiras unu la alian en rekta proporcio al la produkto de siaj masoj kaj ne en rekta proporcio al la produkto de siaj masoj? Neniu povus klarigi kial. Kvankam estas perfekte eble imagi, ke tiel estus, la fakto estas, ke simple ne estas, punkto. Denove, ni vidas, ke la eraro estus en tio, ke ni rekte sumo pridemandas la estaĵon, kiu tute ne estas babilema. Ĉar ni neniam observis ŝanĝojn en naturaj leĝoj por ke ni povu kolekti datumojn de ĉi tiu tipo de evento por formuli teorion, ni eĉ ne scius kie komenci, kaj pro bona kialo: ĉar, por komenci, ĉi tiu demando estas erara en ĝiaj supozoj, igante ajnan esploron senutila. .

Tiusence, David Hume klare pravas, ke neniu scio pri la realo povus esti konkludita el rezonado bazita sur pura racio, ĉar niaj hipotezoj,

de kiel realeco funkcias nepre trapasi
sperto, fundamenta kondiĉo de homa scio:

Por konvinki nin de ke sen escepto, ĉiuj el la leĝoj al la
la tuta naturo kaj operacioj estas nur reflektaj
sufiĉa sperto. al la korpoj estas sendubaj
Se iu objekto de montritaj, la efiko kaj se ni estis
petis al diru al ni pri kio ĝi rezultas el tiu kio ni observojn, sen
enketon, mi diras al vi
devos iri kaj procedi en ĉi tiu operacio? Vi
imagu, ke iu konsideras invencio de efiko de la ĝibekas evento kiu estas tute arbitra ĝi estas
tion, ĉi esti
kion spirito neniam esploro povas amenaŭ ĝi estas
ĝisfunda ekzameno efiko supozita kaŭzo. Ĉar efiko estas tute malsama de la sekvo,
povas kaŭzi kaj, ĉar ĝi estas malkovrita en ĝi. esti

La dua bilardpilko movado en la unu
en la plej ete distingas de la movado de la unu tuj kiu en ne plu estas unua,
leviĝis. Peco da ŝtono aŭ unu

supre en la aero ĝi estas lasitaj sen ia subteno ili falas
Sed se ni konsideras priore, O temo kiu La
malkovras ion, kio en ĉi tiu situacio, ĝi okazigi ideojn povas
ŝtono estas vorto: ĉiu okaziga efiko en turno aŭ metalo? (...)
distinga de tiu, kiu ne povus esti malkovrita, aŭ En unu
devas esti arbitra por koncepti ĝin aŭ neniu kazo. Tial,
ĉe kaŭzo ĝi estas plene

imagu ĝin La priori. kaj eĉ
estis sugestita, de la efiko kun ĝia kaŭzo ĝi estas
ŝajnas same arbitra, ĉiam devas esti aliaj kiuj
efikoj devas aperi same konceptaj ol vane, tial ni celus determini iun ajn ĝi estas
natura. En
aparta okazaĵo konkludita unu kaŭzan observan sperton. efiko sen aŭ helpo de
kajda

Tiel, duoble nedeterminita, nia mondkoncepto estas
nur mensa. Ĝi konsistas el abstraktaj ideoj kaj nocioj — falsaj aŭ
vera — konkludita el la realo. Ene de kio
ni nomas realeco, la "racia" estas kio nia aparato
intelektulo povas logike kunligi laŭ terminoj

konsekvenca. En la scienca modelo, ĉar certaj eventoj sekvas certan ŝablonon de funkciado, kiun ni jam povas kompreni, ni etikedas niajn nociojn pri tiaj eventoj kiel raciaj. "Plasto fandiĝas kiam varmigita" estas racia nocio. Kiel ni vidas, la racio ne determinis la realon, sed nur nian komprenon de tiu realo.

La konstantaj eraroj de rezonado, en kiu la racio estas prezentita kiel io objektiva, ŝuldiĝas verŝajne al nia nekompetenteco distingi, per intuicio, kio estas la vera distingo inter la objektivo kaj la subjektivo. Sed la fakto estas, ke la realo ne estas submetita al racio — ni estas tiuj, kiuj uzas racion por provi ĝin kompreni. Tial, estaĵo ne havas kialon, homo havas racion. Ĉi tio implicas ke la mondo, en sia esenco, estas neracia kaj sensenca - se ni serĉas humanigitan esencon en ĝi, kompreneble.

Kiom ni scias, la esenco de ĉiuj aferoj estas ilia propra ekzisto. Estaĵo, en si mem, ne portas ajnan kialon, valoron aŭ signifon enigita en sia kerno - tial, nek niaj vivoj. Ekstere de si, la vivo ne povas esti rekonita kiel io grava, nek necesa. Esti ĉi tie estas pure ebla fakto, tiel ke se ni ne rigardas el homa perspektivo - tio estas, verŝante niajn juĝojn en realecon, nenio povas diferencigi ŝtonon ruliĝantan malsupren de monto aŭ vivo naskiĝanta. Por la senpersona universo, ekstera al ni, al nia subjektiva realo, la vivo estas nedistingebla de amaso da sensignifa materio. Nia esti ĉi tie, viva kaj pensanta, estas tute sen objektiva signifo. Krom tio, ni povas fari kion ajn ni volas, ornamu nian ekziston per kia ajn aspekto ni preferas. Ni povas diri, ke la vivo estas ĉio; ni povas diri, ke la vivo estas nenio; kiu estas beno kun dornoj aŭ sen dornoj; ke ĝi estas kompleta aŭ nekompleta malbeno; ni povas elpensi regulojn por difini kaj juĝi estaĵojn; ni povas ĝeni aliajn per teorioj pri kiel ni devus konduti kaj kion ni devus kredi, ktp.; Ni povas krei niajn opiniojn aŭ resti silentaj. Nenio el tio vekos la intereson de atomoj. Kiel homoj, la esenca afero estas

kredante je tio, kion ni elpensis kaj ŝajnigante, ke la realo ferias kiam ni dekretis la absolutan veron.

Evidente, de malproksime oni jam aŭdas la lamentajn voĉojn leviĝi kun siaj riproĉoj en ĥoro, meĥanike deklamante siajn pompajn komunaĵojn laŭdante la valoron de la vivo. Sed la fakto estas, ke la parolo vere ne gravas: ili estas senutilaj vortoj. Kaj, se ili ne estas hipokrituloj, tiam ili estas naivaj, ĉar neniu diras, ke la vivo estas bona aŭ malbona, nek ke ĝi ne indas vivi, sed nur ke vivi, universale, signifas nenion.

Nia apero estis hazarda evento en universo regata de nepersonaj leĝoj, sen homa fono, kies internaj funkcias kiel dentaĵoj en senpasia maŝino. Se la materio, kiu konsistigas niajn korpojn, anstataŭ esti organizita kiel vivantaj estaĵoj, flosus tra la spaco en formo de polvo, ĝi ne farus diferencon — ĉar ĝi farus diferencon por kiu, se la vivo eĉ ekzistus? Senviva materio flosanta en la malpleno de la spaco ne zorgas pri ni. Por ŝi, ne gravas ĉu ni estas feliĉaj aŭ malĝojaj, ĉu ni havas infanojn aŭ ne, ĉu ni mortas junaj aŭ maljunaj, kaj ne gravas ĉu la Tero eksplodas en miliardo da pecoj kaj la vivo formortas. La Universo estas indiferenta pri ĉio ĉi, ĉar, estante senpersona, ĝi ne havas celojn.

La nura distingo inter senviva materio kaj vivanta materio estas la maniero kiel ĝi estas organizita. La vivo okazis kaj daŭras kiel materia procezo, kiu havas memsubtenajn kaj memreproduktajn trajtojn. La morto, el ĉi tiu perspektivo, reprezentas nur la rompon, la finon de ĉi tiu procezo, kiel ekvacio, kiu perdas sian ekvilibron kaj denaturiĝas, pro kia ajn kialo. La materio en niaj korpoj, do, iĝas organizita alimaniere - tio, kion ni konsideras kiel "esti morta" kaj, post iom da tempo, "esti sterko".

Tial la morto estas nenio, ĉar ankaŭ la vivo estas nenio por doni al ĝi ian. El ĉi tiu perspektivo, estas statuso.

klare, ke ni ne povas konsideri la vivon kiel ion, kio ekzistas objektivite, ĉar ĝi estas nenio alia ol kategoriigo, kiun ni faris de specifa stato de organizo. de materio. A

vivo ne ekzistas, ĝi nur okazas – kaj, en si mem, ĝi
Ĝi ne havas valoron, ĝi ne havas kialon, ĝi ne havas signifon.

Post ĉio ĉi tiu ampleksa digreso, ni devas reveni al la
problemo, kiu kondukis nin al ĉi tiuj pripensoj kaj esploroj. Kio
kion ni provis prui estis kial tiuj analogioj
inter la leĝoj de homoj kaj la leĝoj de la Universo estante eraraj.

La eraro, evidente, konsistas en la silenta agnosko, ke la
La naturo de vivo kaj la naturo de la Universo estas analogaj. Ekde la
vivo estas nature egocentra, uzante subjektivan intuicion kiel
metodo de esploro de la objektiva mondo finas kondukante nin al
ĉi tiu speco de miskompreniĝo, igante ĝin ŝajni ke objektiva realeco estas
surbaze de la samaj fundamentoj kiel nia subjektiva realo.

Kiam ni komprenas, ke la mistera transcenda mondo,
fakte, ĝi naskiĝas el la projekcio de niaj subjektivaj trajtoj
en la ekstera medio, la origino de la eraro de la
kiun ĉiuj metafizikaj spekuladoj pri a
“morala ordo de la mondo” kaj pri ĉiuj personaj dioj, kiuj
ili ŝajnas laŭmendaj por homaj bezonoj. Tia
diaĵoj estas, sendube, spegulbildo de nia antropocentrismo.
Xenophanes, kiu estis konscia pri ĉi tiu fenomeno, deklaris, kun
iom da ironio, ~~similaj al homoj, artoj~~ ĉevaloj devis produkti verkojn ~~manoj~~ ĝi estas
povus pentri ĉevalojn ~~ĝi estas~~
ili pentrus diojn ili pentrus diojn en ~~ĝi estas~~ en la formo de ĉevaloj kaj bovoj ~~ĝi estas~~ vi
formo de ~~ĝi estas~~ de bovoj . Ili farus la Predikon de
Paŝtejo, kiu scias? Feliĉaj estas la remaĉuloj...

De ĉi tiu perspektivo, ni povas konkludi ke diaĵoj ĝenerale -
personaj dioj, leĝdonaj dioj, ĉarpentistaj dioj ktp. - ne
ili estas pli ol reflektoj de hipertrofiita egoo, sed kun miopeco.
Ankaŭ la sama eraro troviĝas en panteismo kaj
simile al diigado de la Universo, transformante ĝin en “volon al
Dio” la aro de fizikaj leĝoj kiuj supozeble estas
“konspirante harmonie” por nia ekzisto kiel
vivantaj estaĵoj. Koncerne ĉi tiun karakterizaĵon de la homa menso,
nia denaska emo antropomorfigi la realon, diras Freud
kio:

della natura originas el la perplekseco bezono de fortoj finas,
kaj senpoveco de la homo fronte al timindaj rilatoj, La viaj
kun kiuj ili venas influi ilin. ne (...) fine, de
Primitiva homo havas kava elekto,
pensmanieron. Alivorte, projekciekstere alian naturan, ion denaskan, por
observas kiel manifestiĝon ĉiun eventon, ekzisto mondo via al oe
kiu estas propra. en

estaĵoj kiuj, en fono, simila al

La ekstreme antropocentraj klarigoj de la homo povas esti komprenita kiel sekvo de ilia unuaj klopodoj klarigi la mondon, sed, samtempe, sen havi ian ajn preparon por ĝi. Viaj miskompreno de la mondo kaj de si mem finas konduki al en scio kiu konfuzas ambaŭ sferoj, rezultanta en en mondkoncepto bazita kaj centrita sur homo, ne sur mondo. Eble jen kial preskaŭ ĉiuj civilizacioj, en siaj klarigoj pri la mondo, ili alvokis respondojn ĥimeraj, plenaj de diaĵoj kaj bazitaj sur nocioj supernaturaj spertoj, kiuj ĉiam temigas la homan perspektivon. En tio stato de nescio koncerne realon kaj vivo, ĉi tiu tipo de fenomeno, ĉi tiu "senkulpa falsado" de la mondo, eble povus esti konsiderata, en certa maniero, kiel natura en ni, donita la egocentrismo natura de la vivo.

Sed kio pri la ankaŭ universala nocio de dualisma mondo kaj la kredo je ekzisto? Kia klarigo postmortem povus ekzisti por la ekzisto de kredo je ĉi tiu tipo de iluzio? Ili certe estas allogaj ideoj, kaj tio klarigas kial ili estas tiel populara. Sed ni devas ankaŭ trovi la kaŭzon, la kialon per kiu ili estiĝis sendepende en tiom da popoloj. Kiel nia menso estas inklina al polarizita pensado — plezuro kaj doloro, reala kaj falsa, korpo kaj animo, ktp. —, klarigas Nietzsche, en a tute inĝenia maniero, ke tia kredo verŝajne havis a granda subteno en la miskompreno de la sonĝo:

tempoj de kruda kulturo kaj praa dua homo kredis je revo pri sciado de reala mondo; jen kies origino ni ne trovus entute metafiziko. Sen kialon por sonĝo, por a

monddisupo anklaŭes spiritoj putriĝo animo Korpo kaj se
de ĉiuj antikva koncepto de la sonĝo, egale kaj kiel korpa La
kredaj simankro, de la ajno, de origino tial an
daŭre vivas,"La mortintoj ĉi estas
ĉar ili aperas en sonĝoj vivantaj": tiel dum jarmiloj. en
Mi rezonis en la pasinteco, por multaj

Sendube tiaj eraroj sekvas la saman ĝeneralan regulon kiel ni plurfoje diris: la homo ĉiam emas interpreti la objektivan mondon laŭ ĝia subjektiva. ideoj de konsciaj diaĵoj, de objektivaj fizikaj leĝoj, de ordo moralo de la mondo, de transcendaj realaĵoj, ktp., estas efektive nur projekcioj de la trajtoj de vivo en la interpreto de objektiva realo, kiu ne, en sia esenca funkciado, havas ajna engaĝiĝo al vivo - ĉar la Universo, kiel ni vidis, ne prezentas ajnan indicon de direktanta menso, sed prefere de kompleta senpersoneco, kiu estas tute indiferenta al la ekzisto aŭ neekzisto de vivo.

Tia erara interpreto, pro sia profunda parteco, senescepte kondukas la homon al tiu altigita antropocentrismo Tio igas vin pensi, ke la vivo estas ia altvalora ŝtono enigita en la frunto de la kosmo — iluzio kiu donas al homo la sento de graveco, kiun en realeco ĝi ne havas. Klara ke, ĉiukaze, estas nekontestebla fakto, ke ili vere estas ideoj deloga, donita la soifo ke ĉiu devas posedi gravan eterna, reala, objektiva — kaj tiaspecaj kredoj venas perfekte por kontentigi homan vantecon.

Religieco, de ĉi tiu perspektivo, estas nenio pli ol formo de esprimo, faceto de nia antropocentrismo, ekde, en profunde, ĉiu diaĵo estas nenio alia ol homo rigardanta sin sin en la spegulo de siaj kredoj. Do, pli klara ol tago, estas la fakto ke, en ĉio, kion la homo faras, kreas, kredas kaj vidas, la reflekto de la esenco de via estado — de via neevitebla homaro.

PRI LA FUNDO DE MORALAJ

ni konsideri diri: kiel maniere estas por "Homo devus de tia esti
de tipoj, Realo aŭ ni montras ĉarman riĉecon
— abunda abundancia de ludoj mizera ^{ĝi estas} formo ŝanĝiĝas
servanto de kaj viro devus oni moralismaj komentoj: "Ne!
malsama". esti scias ke Ĉi tiu beata pedanto
homo devus li pentri estaĵon: viro! de vi portreto muro estas la ^{ĝi estas}

— Friedrich Nietzsche

En la kampo de moralo, ateismo estas tipe akuzita malmoraleco; Teismo, aliflanke, estas ĉiam akuzata dogmatismo. Moralaj estas certe problema tereno, ĉi tio ĉar ne estas maniero pruvi aŭ kontroli racie la validecon de la proponitaj ideoj. Moralaj teorioj ne faras ili tre bone parolas unu kun la alia. Tial, se certa fundamentaj premisoj, se ne ekzistas interkonsento pri iuj bazaj punktoj - kiel la origino kaj naturo de valoroj moralo —, do ajna diskuto pri la temo neeviteble estas reduktita al sterila kaj senutila deturniĝo.

Tamen, nia propono ĉi tie ne estos prezenti solvojn por dilemoj de morala naturo. Ni nur provos skizi la homaj fundamentoj de moralo, komprenu kio ĝuste estas moralo kaj kio estas ^{ĝi estas} ĝia funkcio, por ke ni povu pensi kun pli da klareco pri tiaj aferoj. Maksimuma peno estos farita al evitu "kolorigi" la studon per personaj preferoj. Ni ne provos defendu aŭ oru iujn moralajn valorojn, emfazante iujn specifa vidpunkto en malutilo de alia. La sola emfazo estos objektiva. Do ne estas zorgoj ĉi tie skermo de etika naturo rilate la sekvojn eble malutilaj aspektoj de rezonado, nek pri ilia eblaj benignaj sekvoj. Ni interesiĝas nur pri via

vereco, ĝia konsistenco — lasante la reston al kio ĉiu individuo opinias taŭga.

Ni scias, ke multe de tio, kion viroj emas uzi por gvidi iliajn agojn venas de la ideo ke ekzistas "supera forto" subtenante certajn valorojn, konsiderante ilin pozitivaj aŭ negativaj, konsistigante ion, kion oni povus nomi ia "morala ordo de la mondo". Tamen tiuj, kiuj faras sen kredo je persona dio ne povas subteni iliajn nociojn pri moraleco en ĉi tiu speco de fikcio. Se ni bezonas moralajn nociojn, ili estu raciaj, utilaj, palpeblaj, ne malmoligitaj kiel diaj kristaloj. En ĉi tiu situacio, kiu komprenas, kio ili estas homaj valoroj povas malhavi ajnan helpon de la dioj, mitoj aŭ misteraj "guruoj de bona vivado" por gvidi iliajn agojn. Ni povas malhavi ĉiujn tiujn metafizikajn fikciojn de "bono en si mem samaj", kiuj estas nenio alia ol ĥimeroj de la homa imago, restaĵoj de pasinta epoko, kiam la homo estis nekapabla kompreni sufiĉe bone la realon, kiu ĉirkaŭis lin kaj via rilato kun ŝi.

Unue, ni levas la demandon, ke, en la medio de moralo, la supozo de ateismo — aŭ, pli specife, la transiro de teismo al ateismo — laŭ nia opinio, kunportas certan neeviteblajn sekvojn, sed kiuj ofte ne estas konsiderataj en konsidero — tre ofta eraro farita de tiuj, kiuj, kiel por forigi Dio kun la kiel eble plej malmulte da damaĝo, Sartre. Kun nekredemo, la dia aŭtoritato kiu legitimis la valorojn ĉesas ekzisti. La tuta kastelo de moralaj kredoj kolapsas kiu estis konstruita sur dogmaj fundamentoj — kaj nun estas Mi devas forigi ĉi tiun rubon. La situacio estus kiel de arbo kiu, estinte ekstermiĝintajn metafizikajn radikojn, ne plu ne povas plu subteni sin nek nutri siajn branĉojn per "nutraĵoj el trans la mondo".

Ŝatus

En ĉi tiu situacio, ĉiuj absolutismaj taksosistemoj kolapso, la rigida dia unueco diseriĝas, transfigurante sin en multoblecon kaj fariĝon. La taksa juĝo kion Dio "faris" por ni, nun ĉiu homo devas fari por si mem sama. La libereco, kiun ateismo kunportas, estas simple

frukto de la malakcepto de ĉiuj eksteraj referencoj rilate al kiuj ni povus situi nin en universale sekura maniero. Efektive, se la tuta distanco, kiu disigas teismon kaj ateismon, povus esti kaptita per unu ekrigardo, estus vere kapturige vidi la grandegan abismon, kiu kuŝas inter tiuj du antitezaj perspektivoj: unuflanke, la sublimaj idealaj altecoj, kun ilia unueco. kaj fikseco; aliflanke, kanjono, kompleta relativismo.

Kiel ni antaŭe difinis, propozicio estas vera kiam ĝi havas korespondadon en realeco. Tamen, la fakto estas ke, sen kredo je persona dio, ne plu ekzistas sendependa "morala realeco" al kiu deklaroj de ĉi tiu naturo povas rilati. Tial, strikte parolante, ne ekzistas moralaj veroj kaj, tial, ĉiu morala deklaro farita senpersone estas malvera, ĉar ĝi ne povas trovi ajnan subtenon en objektiva realo.

Ni provu pli bone ilustru ĉi tiun punkton. Se per abstrakta penso ni momente distancigas nin de la realo, se ni imagas nin levitaj al la supro de monto kaj de tie trankvile observas la scenojn de la vivo, ni situos nin, en certa maniero, preter bono kaj malbono, vidante la moralan demandon objekte. El ĉi tiu angulo, la perspektivo, kiu aperas antaŭ ni, estas io tute malsama ol la realo, en kiu ni vivas mergitaj. Malproksime, ni vidas nian situacion, niajn poziciojn apud sennombraj aliaj, sen ia distingo. Ni estas liberaj ne bezoni opiniojn, ne bezoni sin poziciigi antaŭ io ajn, sed nur observi. Kio estas malkaŝita? Tiu moralo nur ekzistas kaj nur havas sencon kiel subjektiva taksado de la homo, poziciigo fronte al la realo en kiu li estas enmetita. Ke ne povas ekzisti ia antaŭdifinita bono aŭ malbono, ĝusta aŭ malĝusta, virto aŭ malvirto; ke ne ekzistas absolutaj valoroj gvidantaj niajn vivojn. Ĉio, kio koncernas moralon kaj etikon — virton kaj malvirton, rajtojn kaj devojn, principojn, valorojn, ktp. — estas vidpunktoj, kaj nenio pli. Moralaj juĝoj povas havi nur subjektivan valoron — ili ne povas ekzisti krom kiel esprimo de la vidpunkto de kiu ajn kreis ilin. Fakte, se ni ne estus engaĝitaj al iu ajn valoro, al iu ajn

perspektivo, kial ni pensus ke, en si mem, bono havas pli da valoro ol malbono, aŭ inverse ?

Ni imagu nun universon sen ia vivospeco, tute sterila. Supozu, ke sur iu ajn planedo en ĉi tiu universo estas vulkano situanta en areo de granda sisma aktiveco. Ni, kiel delikataj homoj, ofte asocias negativan bildon kun aktivaj vulkanoj, ĉar ili prezentas grandegan potencialan danĝeron por niaj vivoj. Tamen, ĉu estus ia diferenco, se ĉi tiu vulkano restus kvieta aŭ furioze elsputus cindron kaj magmon kaj glutis la ĉirkaŭaĵon, se ne restus vivo por esti konsumita? Ne, fakte ne estus. Ŝtonoj ne ĝenas esti tostita de magmo, akvo ne ĝenas esti vaporigita, la tero ne ĝenas esti kovrita per cindro. Ĉi tiu planedo eĉ povus esti detruita de kolosa vaganta meteoro, sed nenio el ĉi tio ankoraŭ povus esti konsiderata "malbona" se ne estis estaĵo, kiun ĉio damaĝis.

En ĉi tiu situacio, ĉu bono kaj malbono ekzistas? Ne, ĉar ne ekzistas tipo de referenco rilate al kiu ni povus starigi ilin.

Tamen, metante individuon dotitan per volo sur la surfacon de ĉi tiu planedo - la volo por pluvivi, ekzemple - kaj donante al li iom da inteligenteco, tiam tiu individuo poziciigus sin al la naturaj fenomenoj de ĉi tiu planedo, on estu en rilato deklarante ilin bonaj aŭ malbonaj depende. favora aŭ malfavora al viaj celoj.

Ni nun supozu du malsamajn kuntekstojn. En la unua, viro estas sur la alta maro en delikata boato, fiŝkaptante por vivteni sian familion. En la dua, estas malriĉa kamparano perdota pro manko de irigacio sian rikolton. Se estus ŝtormo kiu trafis ambaŭ samtempe, ĉu tio signifus, ke la ŝtormo estas bona aŭ malbona afero? Diri ke la ŝtormo estas bona implicus ke bonkoreco povas libere mallevi la boaton de senkulpa individuo sen ĉesi esti bona. Aliflanke, diri, ke la ŝtormo estas esence malbona, metas nin en situacion kie malbono savas nin de mizero kaj kondukas nin al tuteco - kaj tio, laŭ iu racia difino, estus bono, ne malbono.

Kiel vi povas vidi, ne ŝajnas eble respondi ĉi tiun demandon sen antaŭe klarigi ion. Do, ni ^{referenco} ~~versajne~~ respondus: bona aŭ malbona por kiu? Ĉi tio ŝanĝas la demandon ĉu io estas bona aŭ malbona por la temo. De ĉi tiu perspektivo, ĉiuj objektivaj faktoj, en si mem, ŝajnas esti sen ajna valoro aŭ morala signifo. Kompreneble, la plej multaj situacioj ne prezentas sin al ni tiel kristale klara maniero, sed tiaj ekzemploj certe utilas por kompreni kiel procedi en esploro serĉante la originon kaj naturon de niaj moralaj valoroj.

Tiamaniere, fenomeno simple okazas, kaj ĉu ĝi reprezentas ion bonan aŭ malbonan dependas nur de la okuloj, la situacio kaj la juĝo de la subjekto. En la koro de la objektiva mondo ne estas juĝoj, ne estas rekompenco aŭ puno: estas nur fizikaj sekvoj.

Tiaj konsideroj pravas ion de pleja graveco: ke ĉiu taksado estas ĉiam subjektiva, kaj ke objektiveco estas ĉiam nepersona kaj senmorala. Tial ni konkludas, ke ne ekzistas objektiva bazo por subjektivaj taksadoj, kaj ankaŭ ke valoroj aperas kaj malaperas ĉiam ligitaj al la volo. Volo, kiel ni scias, estas ekskluziva karakterizaĵo de vivo, implicante la maleblecon de iu valoro krom ĝi. Provi suspendi ian valoron super la vivo kiel io supozeble sendependa de ni kaj nia volo estas sekvo de tiu bedaŭrinda miopa antropocentrismo, kiu ne sukcesas vidi la distingon inter la objektivo kaj la subjektivo.

Se valoroj ekzistas nur subjektive, kaj ĉiam rilate al volo, tiam, laŭ taksado, ĉio nepre okazas sur persona kaj nur persona nivelo. Tamen, viroj estas sociaj estaĵoj. Tial, sendube, estas konvencioj inter ili. Krome, la intelekto kapablas ian abstraktadon de la faktoj rilataj al homa naturo, lumigante genrajn formulojn, kiuj reprezentas ion, kion oni povus nomi, pli-malpli precize, "ĝenerala regulo de homa subjektiveco".

Rilate al moralo, ĉio ĉi certe validas, sed nur

el pragmata kaj statistika perspektivo. Ŝajniĝi, ke la ebleco abstrakti de la homo ian ĝeneralan regulon pruvas ian objektivon, ajnan memsufiĉon de tiu ĝenerala regulo — tio estus nenio alia ol sensencaĵo.

Realigante ĉi tiun tutan relativecon, kiu ekzistas en la morala kampo, ni vidas, ke ni alfrontas iom probleman blokiĝon. Estas antaŭ ĉi tiu tipo de blokiĝo, ke homoj ofte recurre al "absoluta referenco", kiu nomiĝas "volo de Dio" - aŭ io simila. Elpensi superan konscion dotitan per volo estas maniero provi starigi absolutajn valorojn. Ĉi tiu dio estus kiel idealigita homa konscio, tio estas, senfine saĝa, reprezentanta superan referencon de valoroj laŭ kiuj homo devas sin loki.

En ĉi tiu situacio, la idealo estas metita kiel objektiva - la reala, subjektiva. Ĉi tiu inversio permesas la idealon esti uzata kiel referenco por gvidi agojn kun granda solideco. En la idealo ne estas relativigo — ĝi ne estas rigardata kiel vidpunkto. Tiel, idealaj valoroj estas ekvivalentaj, laŭ konsistenco, al objektiva realeco.

Ĉi tiu "morala sento de realeco", estante sendependa de ni, puŝas la validecon de valoroj preter la atingo de niaj demandoj kaj nia volo, same diri, ke fizikaj leĝoj estas preter niaj demandoj kaj nia volo. Per ĉi tiu idealigo, la homo kreas "objektivan subjektivon", "puran abstraktadon de la homa volo" en kiu li povas ankri siajn celojn nepersonale, forigante la ĝenan problemon de la foresto de referenco.

Kiel vi povas vidi, la lertaĵo ĉiam konsistas en provi krei puran kaj nepersonan abstraktadon de io subjektiva, por doni al ĝi kredindecon. De la nado de la subjektiva karaktero de ĉi tiuj valoroj, la grundo estas preta transformi ilin en principojn, principojn en leĝojn - kaj ĉi tiuj, siavice, pravigas, en nepersona kaj objektiva maniero, la kredon je valoroj, kiuj determinas homan konduton. Ĉi tio estas cirkla trompo tiel simpla ke ĝi estas ridinda, sed ĝi ĉiam estas uzata por kontentigi la

malsekureco de nesolutaj egooj, kiuj bezonas eksteran spinon por subteni siajn vivojn.

Kompreneble, ĉi tiu tuta rakonto pri "Dia volo" estas nenio alia ol taga revo kaj ĉirkaŭvojo, kiun la homo uzas por dolĉigi kaj doni superan aŭtoritaton al siaj propraj opinioj, atribuante ilin al Dio kaj poste "fororgesante", ke ĝi estis li kiu kreis ĝin - subterfuĝo uzata por transformi homajn opiniojn en diajn leĝojn. Tiel, videblas, ke ĉiu taksa objektiveco ĉiam baziĝas sur dogmatismo, sur la idealigo de relativa koncepto, orumita de aŭtoritato. Cetere, estas de ĉi tiu perspektivo, kiel ni vidis, ke ni povas vidi kie loĝas la granda truda potenco de religio, kiu funkcias kiel metodo de socia kontrolo.

Feliĉe, ni scias, ke ĉio ĉi estas nur aro de ĥimeroj. Tial, ni konscias pri la kompleta malebleco trovi raciajn referencojn por gvidi ajnan valorsistemon kiu estas universale valida. Tamen, estas ofte renkonti individuojn kiuj deklaras, kun supozata komprenemo, ke "homoj devus esti pli kiel tio aŭ malpli kiel ĉi tio". Fakte, ne estas maniero esprimi sufiĉan malestimon por ĉi tiu speco de sinteno — tia individuo estas nenio alia ol megalomania moralisto. Defendi ajnan specon de supozeble universala homa idealo estas tasko, kiu devus esti lasita al poetoj kaj azilgastoj.

Propozicio subigita al fino estas unu afero. Dirante "se vi volas venki, trejni!", ekzemple, metas trejnadon kiel rimedon por atingi finon, al kiu ni povas atribui valoron arbitre. Ni interkonsiliĝas ĉu la venko estus interesa por ni aŭ ne kaj, surbaze de tio, ni decidus ĉu ni trejnados. Aliflanke, ajna speco de senkondiĉa "vi devas" estas ventokastelo sur la grundo de dogmatismo.

Estus kiel diri ĝuste ĉi tion: "trejnu!" — ordo kun celo en si mem. Sed trejni por kio? Kaj kial trejnado estas bona? Bona por kio, por kiu? La absurdaĵo, kiun reprezentas ajna tipo de "universala imperativo", estas evidenta.

Supozante ke oni postulis universalajn moralajn premisojn, same kiel la universalajn premisojn de aristotela logiko, la

konstruado de absoluta morala sistemo estus same sekura kiel silogistika inferenco. Ĉi tio konsistus el serio de logike konsekvencaj konkludoj, kiuj povus probable servi kiel intelekta ŝatokupo por iu enuigita pensulo, sed sen ia reala uzo. Ĉi-rilate, Frederick Edwards klare montras la neblon fari la absoluta moralo kun la dinamika kaj multifaceta realo homo:

O plej okulfrapa problemo de absolutismaj sistemoj, kiel ĝi estis vi Dek
 Ordonoj, se io ajn, ~~permeso~~ la apero de la estas oni regulo absoluta,
 demandi ion Ĝi estas malhelpi ŝtelon. konflikto inter ili. Kiel tio,
 ŝteli murdon? Ni devus ~~permeso~~ taŭga por murdi por
 unu por a malhelpi
 Se ni havis kialon bona
 estas la ~~taŭga~~ murdo kaj ~~korata~~ kon? el Ĉu ke la ulo mortas
 taŭga mensogo evitu esti
 o sankta sabato savu vivon
 Ĉu estus ĝuste ŝteli unu, kiu
 malhelpus la posedanton labori kaj mortigi iun? Ni en sankta sabato aŭ
 devus honori ilin se ili petus rompi kelkajn el la volo de nia se
 ni por Ni ŝtelu la niajn por fari tion, eble ni estis gepatroj de la aliaj ordonoj?
 gepatroj al la
 mem, malhelpante murdon? Ĉiaj dilemoj kiel ĉi tiuj
 estas eblaj. ne (...) Ĉi tio montras, ke ni povas vivi
 principoj. Ni bezonas ~~substakta~~ ~~absoluta~~ ~~absoluta~~

Ĉiu absoluta moralo estas io same nedaŭrigebla kiel la ekzisto de la tiranaj fantomoj de la kreado. Ĉi tiuj estas hantoj tio ili katenas la homan liberecon. Tia ideo devus esti batalis kaj atakis per ĉiuj armiloj, ne pro tio, kion ĝi defendas ĝuste, ĉar tio ne gravas, sed pro tio, kion ĝi reprezentas: a kateno, tiraneco de nepersonaj valoroj. Deklaru kion ni ŝuldas vivi laŭ "finfinaj kialoj" de morala ordo frazoj vivo al paralizo per praktika kontraŭdiro.

Eble oni povus diri, ke ĉi tiu impete kondamna sinteno estas aroganta kaj aroganta, ĉar kiu povas diri kio estas

vere ĝusta aŭ malĝusta? Neniu. Tamen, nia intenco ĉi tie ne estas diri kia homo devus esti. Ni intencas ĝuste la malon. Ni defendas ĝuste la neblon trovi objektivan fundamenton, kiu kapablas pravigi ajnan nepersonan devon — tial ni defendas ĝian neekziston. Tial, ĉi tiu kondamno povus esti nomita kontraŭ-aroganteco, ĉar ĝi arogas la rajton nei la absurdan kaj limigan aserton ke homo devas esti "tiel tia maniero". El ĉi tiu perspektivo, se ni argumentas, ke la homo estu io, ĝi estas simple ĉi tio: la homo devas esti libera taksado ĉion, kion li volas.

Tiel, en aferoj de valoroj, la nura afero kiu devas esti deklarita estas ke neniu ekzistas. Respekto al la universala mezumo estas nenio alia ol respekto al la universala mezumo. Kutimoj kaj tradicioj ne estas specialaj valoroj, ili estas antikvaj valoroj. Ni ne bezonas defendi niajn elektitajn principojn, sed nur nian rajton havi ilin—kaj neniam perdi de vido la fakton, ke temas simple pri elekto kaj invento kaj persona gusto. Forgesi ĉi tion signifas forgesi liberecon.

Kompreneble, la plej multaj ateistoj konsentus kun ĉi tiu vidpunkto, almenaŭ principe. Tamen, ĉar la ideo evoluas iom pli, multaj komencas iĝi iom post iom embarasitaj kaj hezitemaj pri tio, kion ili vidas, ĉar la implicoj de ĉi tiu vizio estas tute ampleksaj, ampleksante ĉion, kion ni povas imagi laŭ taksado, neeviteble kondukante al amoralismo. , almenaŭ koncerne la eblon de universala taksado.

Nenio, kion iu ajn faras—por si aŭ por alia—havas ian propran valoron. Ni havas neniun necesan engaĝiĝon al la homaro nek homaro al ni. Ni ne ŝuldas iun specifan tipon de konduto al iu ajn aŭ io ajn. Fakte, kial ni devas morale konduti? Ni ne bezonas. Kontraŭ ĉi tiu evidenta konstato, la nuraj objetoj, kiuj estis levitaj ĝis nun, estis la malliberejoj. Ĉi tio povas soni polemika — kaj preskaŭ ĉiam — sed, se temas pri bonaj kutimoj, ni ne forgesu, ke nia historio — ĉi tiu

senfina ĉiu-por-si-homo - neniam estis ekzemplo de la filantropiaj virtoj kiuj estas en modo, kaj nek la natura mondo - aŭ ĉu iu aŭdis pri iu lastatempa malsatstriko de predantoj pro respekto al aliaj?

De ĉi tiu perspektivo, la aŭtoritato de ĉiuj principoj, kiuj estas tradicie karaj al la homaro, falas teren, kiel ekzemple la principo "vi ne mortigu". La intencita murdo de alia homo ne plu estas nepre riproĉinda ago — kaj, fakte, neniam estis: ni pensu pri kazoj de mortopuno kaj memdefendo. Ne plu validas la ideo, ke ni faru bonon kaj evitu malbonon. Amante vian proksimulon - kiu diris, ke tio estas necesa? Estu justa—kial iu devus? Ne ŝtelu — kial ne?

Ne mensogu — kaj se ĝi estas utila? Ne adultante—eĉ se ekzistas konsento? Ne kopulaci kun parencoj, bestoj, infanoj aŭ mortintoj - ĉu ŝtono falos sur niajn kapojn, se ni faros tion? Ne uzi drogojn por distraĵoj celoj - kaj se ni volas?

Nenio el ĉi tio estas deviga, nenio el ĉi tio estas malpermesita. Objektive seksperforti homon aŭ rompi alumeton signifas la samon - nenion.

Se ni estus instruintaj saluti unu la alian per kraĉo aŭ oferi niajn parencojn kiam ili atingis la aĝon de 50 jaroj, ni pensus, ke tio estas la ĝusta afero. Esti kondiĉigita de la valoroj de la socio, en kiu vi vivas, estas natura tendenco. La problemo ŝprucas kiam ni forgesas klarigi kial, la funkcion de ĉi tiuj taksadoj, ĉi tiuj malpermesoj kaj laŭdoj por iuj specoj de konduto. Precipe la kristanaj idealoj, kiuj trapenetras nian socion, sukcesis falsigi niajn valorojn ĝis tia grado, ke aŭtentike homa perspektivo aŭ biologie honesta komento preskaŭ sonas kiel monstraĵo.

Kiam kialoj estas perditaj kaj kutimoj daŭras neracie, pro sia tradicio kaj aŭtoritato, tio kreas kaoson en la homo. Kiel ni povas sekvi kontraŭdirajn valorojn, kiuj neniel havas sencon kaj kiuj, en ilia aplikado, havas eĉ ne spuron de utileco? Sed eĉ al ĉi tio ni adaptiĝas: por konfliktoj, ni kreas kolekton de malsamaj sociaj maskoj, ĉiu taŭga al specifaj situacioj kiuj aperas.

postulu unu de ni. Falsi ~~iparste~~ por akiri iujn avantaĝojn — kio estas malbona kun tio? Neniu. Neniu devas esti aŭtentika - kondiĉe ke neniu scias. Estas ironie, ke, en socio de fasadoj, la trompantoj, kiujn ĝi kreis, estas abomenitaj pro tio, ke ili ne estas kio iu alia estas.

Kiu scias kiom longe ni daŭre ŝajnigos ne rimarki, ke belaj idealaj valoroj estas malhelpo al la reala vivo.

Pendengas flanken, estas evidente, ke iuj el la supre menciitaj principoj povas esti utilaj en socio, kiu celas esti pacifista. Kvankam ni estas sufiĉe egoisma specio, paradokse, por vivi en socio, ni devas kondukti sub kolektivisma reĝimo, kiu baziĝas sur kontraŭaj valoroj. Egoismo estas tipe vidita kiel difekto ĉar, kiam pliseverite, ĝi reklamas kondutojn kiuj, se ĉiu sekvus, havus katastrofajn sekvojn por socio. Tiel, la individuo, kiu pensas pri profitado de la komunumo por havigi al si grandan profiton je la malgranda elspezo de la komunumo, finas havi sian egoisman intereson kontraŭpezita de la timo de punaj leĝoj, kiuj servas por malinstigi egoismajn kaj malsociajn agojn kaj, tiamaniere, , antaŭenigas la konservadon de ordo kaj ĝenerala bonfarto. Ĉi tiuj estas la "limigoj truditaj de la vivo en socio", kiujn Freud mencias, kiuj generas malkomforton kiu, esence, konsistas el la konflikto inter nia naturo kaj la naturo de la civilizo en kiu ni vivas. Ĉi tiu malkomforto estas la prezo, kiun ni devas pagi por ĝui la avantaĝojn de civilizita vivo.

Ni rimarku, ke, eĉ se ni parolus pri moralaj valoroj, kiuj gvidas tutan socion, tio ankoraŭ ne estus morala bono en si mem aŭ universala, sed bona por difinita celo - kiu ĝenerale estos antaŭenigi pacon kaj ordo en tiu socio. Necesas, ke ni konsciigu, ke tiaj principoj estas nur sociaj konvencioj inter individuoj, kiuj havas similajn celojn, kaj nenio pli.

Bedaŭrinde, ne ĉiuj povas vivi kun ĉi tiu evidenta ideo kaj ĝiaj logikaj konsekvencoj. Tial, eĉ inter ateistoj, la malfeliĉa kredo ke tiuj aŭ tiuj

idealaj devus esti kultivitaj, asertante ke ili estas superaj valoroj - ĝenerale, humanitaraj idealoj. Evidente, ĉi tiuj idealoj estas antaŭjuĝoj - sed tio ne estas la problemo, ĉar, finfine, ĉiuj niaj moralaj valoroj estas moralaj antaŭjuĝoj.

En realeco, la objekto estas fundamente direktita ĉe la aserto ke ili estas pli bonaj kaj superaj ĉar ili havas altruisman kaj subtenan naturon. La nura fakto, ke principo antaŭenigas la feliĉon de aliaj, ne faras ĝin io supera — ja kion rilatas la feliĉo kun la vero? Unuvorte: nenio.

Objektive, eĉ ne feliĉo havas valoron en si mem.

Tamen, ĉi tiu pozicio ne devus esti miskomprenita - ni simple estas senpartiaj. Ni havas nenion kontraŭ la ideo, ke bonkoreco, humileco kaj altruismo estas superaj ol malbono, aroganteco kaj egoismo, kondiĉe ke tiu ĉi ideo estas metita en sian ĝustan lokon, tio estas, ĝi estas rigardata simple kiel vidpunkto.persona, opinio. , havante ne pli da valoro, en esenco, ol iuj aliaj perspektivoj. La fakto estas, ke esti bonfara, helpema, kompata kaj afabla estas afero de persona elekto, ne "principo de deco" aŭ "afero de homaro" - kio ajn tio signifas.

Foje ni renkontas bonintencaj poetoj - kun unu piedo en la nuboj kaj la alia en mirlando - kiuj pretendas konfesi "universala bono". Kvankam kortuŝa kaj certe agrabla, tia ideo montriĝas nepraktika. La origino de ĉi tiu iluzio kuŝas en tio, ke individuoj emas pensi, ke ĉio, kio estas bona por ili, ankaŭ estos bona por ĉiuj. Tamen, la "universala bono" estas nenio alia ol alia sterila frukto de morala egocentrismo. Ja por kiu estas la universala bono? Por ĉiuj, ĉu vere? Sed kiel eblas esti same bonfara al kaŭzoj kun kontraŭdiraj interesoj? Kiel ni povus helpi la lupoj la ŝafidojn?

Ĝi estas

Ĉu helpi la lupojn ne signifas nerekte damaĝi la ŝafidojn?

Aliflanke, se ni ne helpas lupojn ĉar ili estas "malbonaj", tiam la bono ne estas universala, kaj estas klare klare, ke tiu supozata "universala bono" venas el la vidpunkto de tio, kio estas universale bona por la gregoj. Do, antaŭ la blokiĝo, eble estus pli bone helpi ilin ambaŭ kaj forkuri, por ne vidi la

konsekvencoj kaj daŭrigi kun pura konscienco? Kiel ni vidas, senpartia universaleco pruvas neebla. Por lupo, esti universale bonkora ne estas virto - kompato, por predanta besto, estus ĝia pereco. Same, por paca kaj gregema ŝafido, vivi de la krueleco de besta predado estus memmortiga malsaĝeco.

La konkludo, kiun ni provas atingi, estas jena: ĉiu individuo havas sian propran personan naturon, kaj estas laŭ tio, ke ili difinas kio estas virto aŭ malvirto — ne laŭ iu moralisto kun mensaj malordoj. Niaj valoroj devus ekzisti nur kiel reflektado de nia interna naturo. Tiel, post raciigo de kiuj ni estas, kion ni volas kaj nian rilaton kun la medio en kiu ni estas, ni distilas el ĉi tiuj rezonado la principojn kaj regulojn, kiujn ni sekvas. La plej grava afero estas neniam perdi vidon de la fakto, ke ĉi tiuj principoj estas nur reflektado de kiu ni estas - kaj nur kiel reflektado ili devus havi aŭtoritaton.

Konsiderante ĉi tion, se ni ne konfesas, ke multaj individuoj bazas sian moralan pensadon sur antaŭjuĝoj, fariĝas preskaŭ neeble kompreni, kial ili fieras diri, ke ili agas laŭ "tia kaj tia" principoj, kvazaŭ ĉi tio, en iuj; maniero, faris ilin specialaj. kaj superuloj — kaj ankoraŭ kondamnas tiujn, kiuj ne kondukas kiel ili opinias "ĝuste", etikedante ilin kiel malmoralaj, perversaj, sensciaj, senkonsciaj, ktp. Ili uzas la tutan okulfrapan retorikon de bonkoreco, homaro, solidareco, digno, dececo, integreco, honesteco, amo al proksimulo, ktp, por ŝajnigi, ke tiuj principoj estas bonaj kaj havas valoron por si mem, por poste sin poziciigi rilate. al ili, pravigante ilian kompatindan memflaton kaj la kondamnon de tiuj, kiuj estas malsamaj.

La problemo de ĉi tiu sinteno estas, ke, vidante ĉiujn valorojn subjektivaj, homoj ne povas poziciigi sin "rilate" al la valoroj, kiujn ili defendas, kvazaŭ ili estus eksteraj, sed ili bezonas reprezenti ilin, enkorpiigi ilin. Vidante valoron kvazaŭ ĝi estus "ekstere", ŝvebanta super niaj kapoj, ni povas uzi ĝin por juĝi kaj kondamni aliajn nepersonojn, ĉar ĝi estas konsiderata.

kiel vero, kiel referenco, kiel io por kio validas ĉiuj.

Ekzemple, a persono ^A povas fari ion, kion alia persono ^B kondamnas el sia persona perspektivo. Tamen, se vi kapablas rimarku, ke vi ^A vidu nenion malbonan kun via ago, do ne faru havos motivojn por pravigi iun ajn tipon de kondamno de la ago povus diri "Mi sentas ^B tion" aŭ "Mi malkonsentas", sed neniam "vi eraras", ĉar ^A Li simple agas laŭ sia naturo. Ĉi tiu estas la sama demando supre prezentita: malsamaj naturoj, virtoj kaj malsamaj toksomanioj.

Cetere, unu el la grandaj avantaĝoj de libera pensado estas, ke ĝi estas libera de monokromataj antaŭjuĝoj. profunde radikita, estas ĝia subprema efiko al granda parto de la maltoleremo koncerne malsamajn vidpunktojn. Per ĝi, ni venkas la unudimensia kaj dupolusigita perspektivo de morala dogmatismo kaj ni malfermas la okulojn al spaca, tridimensia vizio, kiu permesas senfinajn perspektivojn. Ni ekkonas vivon en sia tuta diverseco kaj originaleco, sen falsaj opozicioj de valoroj.

Tamen, certe ne estas bona ideo provi diri, ke la bonvolemo ne estas nepre virto por iu ajn relative konservativa persono. Ni parolas pri valoroj kiuj estas la sanktaj bovinoj de nia moderna civilizacio, kiuj estas tiel enkonstruitaj en nia socio ke ili fariĝis preskaŭ nediskutebla. Tial, se ni ne prezentas tiajn observojn de sufiĉe subtila kaj zorge pravigita maniero, ili finiĝas kaŭzi grandan indignon kaj, ne malofte, ni finas etikeditaj kiel "malmorala". Ĉi tiu indigno estas tipa simptomo de tiuj, kiuj ne estas kapabla relativigi sian vizon sufiĉe por realigi tion iliaj supozeble universalaj valoroj kaj konvinkoj ne pasas de personaj vidpunktoj.

En granda parto, ĉi tio okazas ĉar homoj emas pesi la valoron de propraj valoroj laŭ feliĉo, ĉar, por la plimulto, la vera "fajrotesto" de moralaj valoroj kuŝas ĝuste en tio, ĉu ili kondukas aŭ ne al bonfarto.

Nature, neniu bezonas esti sciencisto aŭ filozofo por intuiĉii utilajn moralajn nociojn — ĉiu siamaniere elektas aŭ elpensas siajn valorojn, kiuj iĝas sentitaj kiel io tre intima kaj persona. Do, kiam ni pridubas tiajn valorojn, ni ankaŭ atakas la nociojn de bona vivo de individuoj, al kiuj estas asociita granda emocia valoro. Tial, inviti iun senpartie analizi la valorojn, de kiuj dependas ilia feliĉo, preskaŭ ĉiam egalas al malfeliĉa sugesto.

Sed la fakto estas, ke eĉ sendepende manifestiĝante, la individua serĉado de feliĉo konverĝas al multaj punktoj, kiel biologia kaj psikologia bonfarto, bona reputacio, kontentigo de personaj celoj ktp. La plej universalaj moralaj nocioj radikas en tiu ĉi baza fundamento, esprimas ideojn validajn por ĉiuj aŭ preskaŭ ĉiuj, implikas bezonojn aŭ trajtojn, kiuj superregas nian naturon.

Kiel ni jam klarigis, la vivo postulas de ni pozicion, la vivo mem reprezentas pozicion. Esti vivanta kaj voli resti vivanta estas instinkta antaŭjuĝo, sed ĝi ankoraŭ estas takso. El ĉi tiu fundamenta radiko - nia propra kondiĉo de ekzisto - la plej multaj el la valoroj, kiuj gvidas la homan agadon, estas normale deduktitaj.

Skizi ĝeneralajn regulojn, kiuj kondukas al bonfarto, estas bone. Kvankam individueco ne povas esti reduktita al ĝeneraligoj, tiuj servas por skizi ĝiajn fundamentojn.

Ni povus citi la universalecon de la nocio ke plezuro estas bona kaj sufero estas malbona. Ĉi tio estas meĥanike bazita sur biologiaj faktoroj - tial la fakto, ke ĉio, kio kondukas al plezuro kaj forigas suferon, estas tuj nomita "universala bono".

Neniu bezonis instrui al ni, ke esti feliĉa estas bona — tio ne estas intenca kaj libera taksado, sed instinkta antaŭjuĝo, la propra taksa ombro de homo.

Ĝis ĉi tiu punkto, ĉio estus en ordo. Sed, kiam oni provas renversi ĉi tiun rezonadon, kiam oni provas transformi ĉi tiujn ĝeneralajn regulojn ne en ion, kio devenas de homo, sed en bonaĵon en si mem, tiam oni perdas la tutan fadenon. La eraro estas en atribui pli da valoro al abstraktado ol al realo, en provi transformi a

reflekto en esenco. Ekzemple, se certa principo vaste konsiderata virta kaj utila ne alportas al ni bonfarton, se ĝi ne konformas al nia naturo, la plej logike fari estas ĝin malakcepti, ne kliniĝi antaŭ ĝia socia aŭtoritato. Ĉiu virto devas esti virto. Ni devas rekoni ĝian valoron nur persone, aŭ ĝi ne valoros por ni.

nia

Tamen, incite, la komuna faktoro de la konduto de viroj estas ĉiam interpretata kiel moralo en si mem, kiel io objektiva. La malutilaj sekvoj de ĉi tiu evidenta interpreto devus esti evidentaj al iu ajn individuo. Vera kastrado de libereco favore al ĝeneraligitaj tendencoj. La plej monstra krimo kontraŭ iu ajn verko estas tiu, kiu atakas ĝiajn fundamentojn - la valorojn, kiuj gvidas agadon. Kompreneble, ĉi tiu speco de nomo ne estas uzata por nomi ĉi tiun mensan ebenigon, ĉi tiun iĝi-gregon. Ĝenerale oni donas al ĝi pompajn brilajn nomojn — dececon, dignecon, homaron, honoron, bonajn kutimojn — kun la celo kaŝi la realon malantaŭ tiuj nedaŭrigeblaj mensogoj. Ĉiuj ĉi tiuj estas ĥimeroj, kiuj ofertas la individuon al la fantasmagorio de "bono pro si mem" - sed eĉ tiel, estus vere naive de ni opinii ke moralaj principoj ne estas implikitaj en ludoj de socia kontrolo.

Ekzistas ankaŭ tiuj, kiuj mensogas senkulpe: ili proponas la "virtuecformulon" kiel neeraripovan solvon, vojon por sekvi, kiu funkcias por iu ajn. Ili prezentas al ni la ombron de fantomo, kiun ili imagis, ke ili aŭdis flustri al ili moralajn banalaĵojn dum mistika katarso kiel la solvo de ĉiuj moralaj problemoj. La fakto estas, ke, se ni povus bildigi la radikojn de la impulsoj, el kiuj estiĝas la plej sublimaj moralaj doktrinoj, ni vidus monstran egocentrismon. En la foliarbo, kiu kreskas el tiu ĉi egocentrismo, estas la idealigo de si mem, la transformo de la personeco kaj personaj gustoj en superajn principojn. Ĉiukaze, se vi faras ĝin kun sufiĉe ĉarmo, vi eble eĉ povos delogi malgrandan gregon, en kiu vi povos observi plurajn imitaĵojn de vi mem.

La sama grado da malsaĝeco ĉeestas ĉe tiuj, kiuj suferas en la nomo de la supozata virteco, kiun aliaj atribuis al principo.

moralo — ĉar por li tia valoro estis bona —, kaj per tio li eniras malutilan fremdiĝon. Fakte, la influo de ĉi tiu tipo de mensogo sur nesekuraj individuoj, kiuj bezonas trovi ian signifon ekster si mem - kaj preskaŭ ĉiam trovas ĝin dissolviĝante en aliaj - estas nekredebla. Mem-malligo prezentas sin kiel la sola maniero sentiĝi taksata.

Nun ni iomete distanciĝu de tiu ĉi ĉefe teoria perspektivo kaj analizu la aferon el praktika perspektivo. Estas tute certe, ke ni jam havas iun denaskan programadon pri kio estas bona kaj kio estas malbona. Ĉi tio okazas ĉar ni estas bestoj kun evolua historio kaj biologiaj bezonoj. Tiel, koncerne la vivon kiel celo en si mem, ni ĉiam estas antaŭ la demando pri la valoro de plezuro — aŭ, en ĝiaj multoblaj aspektoj, feliĉo, kontento, ĝojo, bonfarto, pleneco, realigo ktp.

Kiel supozeble, la valoro de plezuro ŝajnas antaŭe donita al ni ĉar la homo vidas la realon nur per la okuloj de la vivo. Plezuro reprezentas en ni specon de fiziologia rekompenco en la kunteksto de "korpa racio", kies kriterio de vero estas postvivado. Ĉi tio donas al ni la iluzian impreson, ke atingi feliĉon kaj kontentigon estas la finaj celoj en nia ekzisto.

Rigardante la aferon atente, ni rimarkos, ke plezuro kaj sufero estas proksime ligitaj al utileco — kaj, konsiderante la manieron kiel la homo evoluis, tio ne povus esti malsama. Plezuro kaj sufero estas mekanismoj de psikologia devigo. En fundamentaj aferoj, la sento de plezuro, ĉe homoj, funkcias kiel speco de "instigo por" aŭ "rekompenco por" agoj kiuj estas konforme al la denaskaj diktaĵoj - lernitaj evolue per provo kaj eraro - de kio kondukas al disvastigo de vivo. Sufero, male, prezentas sin kiel speco de subjektiva puno por eventoj iel malutilaj al la fundamentaj celoj de la vivo.

Ekzemple, ni certe seksumas serĉante plezuron. Tamen, ĝi estas fasado, ne celo en si mem. La plezuro estas

nur strategio, "logilo", kiun la korpo uzas por indukti homoj kopulacii, ĉar tio kondukas al la reproduktado kaj eternigo de vivo. Se kopulacio estus dolora—diru, kiel la amputo de a brako — tiukaze ni certe evitus ĝin ĉiakoste. En tio la homa specio rapide malaperus — aŭ, en Maksimume nur la masohistoj restus inter ni.

Ĉiukaze, ĉi tio povus esti speco de respondo al la demando pri kiaj referencoj estu adoptitaj por gvidi homaj valoroj. Tio estas, ĉio, kio kondukas al feliĉo, devas estu kultivata kaj ĉio, kio malhelpas ĝin, devas esti kontraŭbatalita. Tamen, la problemo kun ĉi tiu vidpunkto estas la fakto ke nia denaska programado estis forĝita en ni per la premoj DNA el tre malsama medio, kaj tio okazis antaŭ longe tempo. Multaj el niaj kondukismaj dispozicioj jam estas estas tute eksterkunteksto pro la furioza ŝanĝo en la medio kiu estis okazanta, kiu estas peze malrapida marŝo de genetika evoluo ne povis daŭrigi, do tiel ke, en nia nuna kunteksto, agante nur laŭ nia impulsoj ne ĉiam egalas agado en la plej taŭga maniero, ambaŭ je socia nivelo kaj je postviva nivelo. Ĉi tio nuligas la ebleco uzi nur feliĉon aŭ plezuron kiel a sekura referenco por gvidi niajn vivojn.

Fakte, ni ankoraŭ estas armitaj per instinktoj por vivo en Ŝtonepoko. Niaj fundamentaj impulsoj estas blindaj al la racio kaj por la estonteco de nia mondo. Kiel Steven Pinker klarigas:

elekto de generacioj. Pli ol miloj da 99% vivis ĉi tiu kunteksto, ĉi tiu kunteksto, ĉi tiu kunteksto, al la en malgrandaj nomadaj grupoj. Nia cerbo estas adaptita al Ĉi tiu vivmaniero formortis antaŭ longe kaj freŝaj agrikulturaj civilizacioj ne estas industriaj agordis kun anonimaj homamasoj, lernejo, skriba lingvo, registaro, traktado de polico, tribunaloj, armeoj, moderna medicino, sociaj institucioj formala, alta teknologio estas aliaj novuloj al la sperto Aĝo de La homa. Kiel moderna menso adaptiĝis Ŝtono, komputo, bezono devigi adaptaj klarigoj por ĉio, kiom faras Inter

ekzistis hodiaŭ, ni ne estas la institucioj ni
ne adaptaj, kiel religiaj ordenoj, agentejoj, elektoj de
adopto farmaĵoj, industrio, elekto de devis rezisti
lastatempe, por la
ĉi tiuj stimuloj. Se ni aldonas al la Plejstoceno enhavis arbojn
de kontraktaj plandoj, ni povas esti evoluantaj por juĝi ilin

Tiamaniere, ĝuste ĉar ni estas biologie
malkuntekstigita, ni devas uzi inteligentecon por gvidi
niajn instinktojn, doni al ili iom da kompreno kaj tiel atingi
harmoniigi niajn impulsojn kun la medio en kiu ni estas, koste de
iom da administra penado. Tiel, racienco devas funkcii
kiel adapta faktoro, kiel peranto inter niaj
impulsoj kaj niaj agoj, tiel ke, tiamaniere, ili estas, samtempe,
samtempe, subjektive kontentiga kaj kongrua kun la
medio kiu ĉirkaŭas nin. En la malfortika situacio, en kiu ni ekzistas,
kaj sen povi kalkuli je la libervola helpo de la naturo, ĝi estas
ke ni plej multe uzas niajn intelektajn aparatojn
kiel eble, permesante gvidi nian mallongan ekzistadon
per strategiaj konvencioj, kiuj ebligas al ni pluvivi en a
pli fruktodona, aŭ almenaŭ deca, maniero.

Tial, kiel ni vidis, eblas establi kodon
homa moralo bazita sur niaj propraj celoj kaj niaj
naturo mem. Ni ne bezonas turni sin al la saĝo de la dioj.
Ni nur bezonas lerni raciigi niajn sentojn,
nia naturo, niaj bezonoj kaj niaj celoj, kaj tiam
kondensi ĉion ĉi en principojn de konduto tio
servos kiel gvidiloj, kongruigante nian menson kun la realo
Modernaj. Ĉi tiuj principoj indikos kiam ĝi estas oportuna
daŭrigi aŭ ĉesi, kiam estas oportune doni elfluon al deziro aŭ
subpremi ĝin por ne damaĝi kolektivan aŭ longdaŭran celon
terminon. Moralaj valoroj ĉi-kaze prezentas sin kiel a
tre utila ilo por administri niajn impulsojn kaj formi ilin, en kuntekstigita
maniero, laŭ niaj interesoj,
niaj mallongaj, meze kaj longtempaj celoj.

Tamen oni ofte kontraŭas, ke ĉi tiu tipo de "racia kunordigo" de moralo kondukas al kaosa anarkiismo, ĉar, por la tuta socio, estus neeble pravigi principojn, kiuj baziĝis nur sur simplaj "mondaj kaj relativaj opinioj". Tiel, sen absoluta moralo, sen "pli alta referenco", estus neniu maniero establi la validecon de iu principo, de ia socie aplikebla nocio.

Nature, sen ĉi tiu supozata "absoluta referenco", la unuaj konceptoj forĵetitaj estus ĝuste la senutilaj kaj nenaturaj subtenataj de aŭtoritato, ne tiuj subtenataj de utileco. Ĉiukaze ni ne bezonas superhoman referencon kiel gvidilon, kaj ni povas citi la aferon pri trafiko por ilustru ĉi tiun punkton.

Ekzemple, se homoj ne kapablas krei siajn proprajn regulojn kaj poste submetiĝi al ili, kiel povus ekzisti trafikleĝoj? Kiom ni scias, niaj trafikleĝoj ne baziĝas sur sanktaj imperativoj de dia saĝeco, kiu . La fakto estas, ke ne ĉio devas esti bazita sur nenio vi atendas la verdan lumorabsolutaj nocioj - alivorte, devas esti. Tiaj leĝoj baziĝas sur la pripensoj de viroj, kiuj celas akordigi la bazajn celojn de ĉiuj homoj. Estas la demando de "ĝeneralaj reguloj de homa subjektiveco". La premisoj de trafikleĝoj estas ankritaj en evidentaj aferoj kiel ekzemple la fakto, ke neniu volas morti en akcidento survoje al laboro. Se neniu volas trafikinterrompon, tiam devas esti formulitaj leĝoj por organizi ĝin por eviti universale nedezirindajn sekvojn kaj, samtempe, maksimumigi transporteblecon, kiu estas la celo de iu ajn provanta ĉirkaŭiri.

Do, se ni povas krei efikajn trafikajn leĝojn bazitajn sur fundamentaj analogaj interesoj, kial do moralo estu malsama? Ni nur bezonus bazi nin sur la supozo, ke ni havas multajn trajtojn, celojn kaj bezonojn komunajn. El tio, ni konstruus nociojn de moralo kapablaj disponigi la organizon kaj ordon necesajn por vivo en socio. Tial, ĝi estus moralo de organika naturo,

modebla kaj racia. Io homa konstruita racie por solvi homajn problemojn, konsistante el pragmataj konvencioj kiuj rilatas al la subjektiva realeco de la homa kondiĉo mem, ne al objektiva, neŝanĝebla aŭ transcenda realo.

Sekve, ni vidas, ke la granda eraro farita de tiuj, kiuj kontraŭas la eblecon starigi racian moralon, estas en la sinteno juĝi, ke ni estas senfine modeblaj estaĵoj.

En pure raciaj terminoj, nia moralo estas ĉiuj arbitraj - sed ni certe ne estas irantaj abstraktaĵoj, ni ne estas pure raciaj kaj arbitraj estaĵoj. Ni estas homoj, ne metafizikaj animoj. Ni havas naturon, kiu devenas de nia evolua historio, kiu donis al ni komunan konstitucion, kaj tio signifas, ke ni estas limigitaj al la eblecoj ofertitaj de nia biologia maŝino.

Ni havas komunajn bezonojn en aferoj de postvivado, reproduktado, manĝaĵo, protekto, socianiĝo, korinklino, distro ktp. Kaj ni aldonu ankaŭ, ke ni ĉiuj estas sur la sama planedo, kaj ke oni ne povas eviti ĉi tiun fakton — ni devas alfronti la malfeliĉojn de la sama medio. Krome, se ni kreskas en la sama socio, niaj bezonoj estos eĉ pli ebenaj.

Tial ni vidas, ke estas multaj problemoj kaj trajtoj, kiujn ni havas komunaj. En ĉi tiu situacio, esti sociaj estaĵoj kaj kondukti en socie kongrua maniero, organizi nin racie per moralaj konvencioj por atingi komunajn celojn, estas ne nur afero de persona elekto, sed afero de reciproka intereso, kiu celas maksimumigi efikecon, tio signifas, ke io estas. tio finfine estas por nia propra profito. Ĉi tio ne signifas, evidente, ke ĉiuj devas kondukti en socie kongrua maniero.

Ni nur pruvas, ke eblas konstrui moralajn valorojn, kaj individuajn kaj kolektivajn, sen recurri al dogmatismo.

En ĉi tiu kunteksto, ni ĉiam devas memori, ke moralaj valoroj, en si mem, havas neniun valoron - la valoro kuŝas en la homa celo kiun ili servas. Kiu perdas ĉi tion vidon

faras la unuan paŝon, kiu transformas homajn taksojn en fosiliojn malutilaj kondiĉoj, kiuj stagnas la moralan progreson de la homaro. Frederick Edwards, en ĉi tiu senso, pruvas kio la vera funkcio de moralaj valoroj, kiel konvencioj kiuj devas ĉiam ekzisti, unue, en funkcio de homo, kiel rimedoj por niaj celoj:

Ĉar ĉi tio estas provo por procezo, havas sencon konservi etiko estas O
etikon nekserĉa.
principo estas Post ĉio, donita ĝi emas nutri kie la Principoj
se unu absoluta-rigida,
unu speco de idolkulto kiun homoj adoras
ili estas juĝataj el la ĝiaj perspektivoj, de la faktoj de la lasta, ekzemple,
ĉe
kaj homoj, tiam nur ĉiuj moralaj principoj, havas sencon, ke ili
laboras por kontentigi homajn bezonojn, esoj — fino
(...) en fariĝu unu en ili
sama. ke la kaj la ni povas elzorgi en estuloj kun bezonoj, ĉi ste ke homoj
pruvis kapablaj elpensi kaj poste apliki siajn proprajn regulojn, tiam ne plu estaĵoj
estas maniero nei ke la ti estas viaj

serĉado de homaj interesoj - kaj socio, etiko. por la por la individuoj
mallonga en e estas la **tema** granda celo de leĝoj
kajda

Tiel, el socia vidpunkto, moralo devas esti komprenita kiel aro de reguloj de konduto konstruitaj de homoj kontentigi homajn bezonojn, kies celo La lasta estas promocii nian propran bonfarton, kaj sur kolektiva nivelo kaj kiel individuo. Kiel ni povas vidi, pura racio ĉiam estos nesufiĉa por gvidi niajn moralajn, sociajn kaj politikajn nociojn. Per Tial ni ĉiam devas kombini historiajn kaj eksperimentajn, tiel ke niaj moralaj perspektivoj estas ankrita en la realo, en konstanta evoluprocezo kaj plibonigo.

Ĉi tiu koncepto de moralo, kiel videblas, estas esence pragmata — kaj ne povus esti alie. Ĝi baziĝas sur rekono de la fakto ke homoj havas multajn komunaj bezonoj, interesoj kaj celoj — ni kunhavas

biologiaj, psikologiaj, sociaj, emociaj trajtoj, ktp. KAJ
baziĝas sur la fakto ke, de ĉi tio, ni kapablas
racie konsenti pri moralaj valoroj, kiuj estas, samtempe,
tempo, kongrua kun konservado de vivo en socio kaj
kun niaj apartaj interesoj. Do, ŝajnas, ni havas
konsenti kun Ingersoll kiam li demandis: Do ĝi estas tio, — aŭ
oni povus esti - morala gvidilo? — La plej mallonga
ebla konsistas el **OR** unu vorto: inteligenteco.

PRI LA SIGNO DE LA VIVO

La morto de la homo vivo tamen ricevis multfoje kontentigan levis plurajn
demando de la homoj. tiuj formulitaj respondoj; Neniam konfesu ĝin. Kelkaj el kaj la ne
aldonis ke kio, se
pruvite la vivo perdus ne Tamen, ĝi celo, se Ĉi tio
ajnan valoron kiel minaco, male, estas neniam ne havas Por la
ĝuste forĵeti ĝin, ni konfesu ĝin la ĝusta kazo, ĝi Ĝuste de ĝi demando,
la vivo de bestoj, eble, imagu el kiuj multaj
ni parolas pri la
La malplej, ke se ĝi loĝas en
ol viroj. Tamen ĉi tiu opinio ankoraŭ ne se La
estas daŭrigebla, de a
Estas multaj bestoj de homo ol la povas se
profiti, krom priskribi ilin, klasifiki ilin, studi ilin; tamen ĝi estas
bestoj eĉ ekde ĉi tiuj specoj, ĉar ili ekzistis kaj formortis antaŭ kaj se nur La
religio. O
viro turnis siajn okulojn al ili. Denove temas pri la celo de la vivo.
solvi la Malfacile
kapabla ni falos se ni konkludas ideon pri vivo posedi
unu celo religia sistemo.
— Sigmund Freud

Estus praktike neeble trovi iun individuon
intelekto aktiva kiu neniam estis alfrontita
fama demando pri la signifo de vivo. Kiel tiu ĉi afero nomiĝas
mondo? Kion mi faras en ĝi? Mi vivas, sed kio estas ĉi tiu afero
- vivo? Unuavide, ŝajnas logike pensi ke nia vivo
devus havi ian "sencon", ekde la mondo en kiu
ni vivas estas tiel grandioza, tiel komplika, tiel kurioza, tiel riĉa je
diverseco, ke ĉi ĉio nur ŝajnas ia grandioza klarigo, ia postulo iu el ni
speciala pravigo por la fakto
de ni ĉi tie.

Evidente, sennombraj klarigoj pri tio, kion ni faras sur ĉi tiu blua planedo, jam venis kaj foriris. Iuj estas religiaj, iuj metafizikaj, iuj poeziaj, iuj moralaj, iuj biologiaj, iuj sociaj, ktp. La homa menso jam konceptis sennombrajn specojn de klarigoj. Tiel, se ni demandus plurajn homojn, kio estas la vera signifo de la vivo, la rezulto estus senescepte la sama: malkongruaj vidpunktoj kaj pure subjektiva karaktero atribuita al la signifo de la internaĵoj de la ekzisto. Krome, plejofte, la prezentita klarigo estas tiel unuflanka, subjektiva kaj antropocentra, tiel trapenetrita de personaj antaŭjuĝoj, ke ĝi estas efektive tre, tre malproksime de la nepartieco, kiun tiuspeca demando postulas.

Kiu lernas rigardi la realon kun sufiĉe da kuraĝo por esti senpartia rilate al siaj propraj atendoj, baldaŭ rimarkas la eraron, kiun preskaŭ ĉiuj faras: provante klarigi la vivon, ili ne priskribas tion, kion ili vidas, sed kion ili sentas. Kiam ili pensas priskribi tion, kion ili vidas, ili eraras: ili efektive klarigas kion ili pensas pri tio, kion ili vidas. En ĉi tiu situacio, ili lasas sin ombri de la respekto, kiun la grandiozeco de la mondo enigas en ili. Ili lasas sin forporti de la sentoj de alteco, kiujn inspiras al ili la plej belegaj hipotezoj. Ili komencas kredi, ke "belaj sentoj" estas argumento.

Tiel, ili kreas paralelajn realaĵojn kaj idealigitajn fikciajn mondojn kiuj vivas laŭ siaj metafizikaj inspiroj, kaj tiam ŝanĝas la pezocentron de vivo al tiu poezia kaj imaga mondo. Tiam ili nomas ĉi tiun tute falsitan mondon "vera realeco", forigante la materian realon al simpla "ŝajno". Sur ĉi tiu tute nereala kaj subjektiva grundo ĉio povas flori, krom la vero — ĉi tiu lasta nur floras sur objektiva grundo.

Kun kritikaj okuloj, ni facile vidas kial tiaj homoj neniam trovas tion, kion ili serĉas: oni ne povas kompreni la vivon rigardante la stelojn, kaj oni ne povas kompreni la stelojn rigardante la vivon. Ili serĉas la signifon de vivo, sed ili rigardas preter la vivo, kie vivo ne estas.

Tute male, kion ni serĉas estas la senco de vivo - de ĉi tio vivo, de nia vivo. La signifo de kiu ni vere estas ni estas — ne kio ni ŝatus esti en la realo en kiu ni ni ŝatus esti.

Rigardante la mondon profunde kaj agnoskante, ke ni vidas tion, kion ni vidas ni vere vidas: tia lucideco postulas ion, kion malmultaj posedas — kuraĝo kaj intelekta integreco. En ĉi tiu peniga serĉo, neeviteble Multaj cedas al dogmaj delogoj kiuj provas akordigi la homo kun la indiferenteco de la Universo. Sed ni, same kiel la astronomo Laplace al Napoleono, Ni ne ni bezonas ĉi tion hipotezo. ne bezonas recurri al absurdo, ni ne bezonas derivi nian esencon de diaĵo, ni ne bezonas ŝajnigi ni mem la krono de speciala kreaĵo senti konsolita. Ni ne bezonas falsi kaj distordi la realo por nutri la kapricojn de aroganteco antropocentra. Tute male, ni scias, ke ni ne volas diri nenio, ke ni tute ne havas gravecon.

Sen dubo, la finhava karaktero de homa ekzisto estas unu el la plej fortaj indikiloj, ke ni havas nenion specialan. Ni eniras la ekzisto kaj el ĝi: Genezo Vi ^{vi estas polvo} kaj al polvo vi revenos (kp. 3:19). Jen kial tiom multaj ribelas kontraŭ morto — kaj multaj ili eĉ neas ĝin, dirante, ke ĝi estas nur "pasejo". Ĉiukaze, ne mensogu, ĉar morto ja estas trairejo — reen al la polvo de kie ni venis.

Tiel, oni ĝenerale diras, ke se ĉio finiĝas per morto, tiam homa vivo ne havas signifon. Plorado estas kutime io simila kun ĉi tio: "Se, kiam mi mortos, ĉio finiĝos, kial mi devus labori, strebi, atingi celojn? Ĉio estas vana, ĉio estas efemera, nenio valoras ĝin." Ĉi tiu plendo, kompreneble, havas sian kialo por esti, sed ĝi estas lanĉita kontraŭ malĝusta celo. Ni do supozu ke scienco malkovris manieron fari homon senmorta. Bone, nun ni ne devas zorgi pri tio morto — ni estas eternaj estaĵoj. Kio do estus la signifo de la vivo? de senmorta homo? Same kiel tiu de iu alia, ĉar ni daŭrigus en la sama situacio, nur senfine.

Kiam oni diras, ke morto kulpas pro manko de signifo, tio fakte signifas, ke, se la homo estas simpla limigita kaj finia besto, se ĉio komenciĝas kaj finiĝas ĉi tie, tiam ne ekzistas vivo, tiu homo ne apartenas al ". planas pli ne estas pretervi mem altan senton de ekzisto" — alivorte, ke ni specialaj. La ideo ke morto reprezentas nian finfinan formorton povas esti timiga kaj malkuraĝiga, kaj tio estas perfekte komprenebla. Tamen, ĝi ne kulpas pri la manko de signifo.

Kiel ni povas vidi, la demando pri la signifo de vivo havas plurajn eblajn interpretojn. Tial, estas necese klarigi, kiu perspektivo estos uzata rilate al la vorto "senco". Unue, tamen, ni klarigu, ke ni ne intencas moraligi aŭ doni opinion pri la koncernaj aferoj, ĉar ĝuste tio estas la eraro, kiun faras la plej multaj el tiuj, kiuj provas pritrakti tiun ĉi temon. Ni limigos nin reliefigi la fundamentojn de la afero, sen sugesti kion oni devas meti sur ilin. Ĉar ĉi tiu analizo intencas esti strikte objektiva kaj, tial, materiisma, respondoj kiuj estas bazitaj sur homa subjektiveco ne estos konsiderataj. Tiel, la sekvaj faktoj estos prenitaj kiel supozoj: 1) Kiel ajn la vivo estiĝis, ĝi okazis nature. Ĝi ne estis dezirata aŭ planita, ĝi ne estis kreita de iu "pli alta inteligenteco".

2) La fizika Universo ne absolute favoras vivon, ĝi ne konspiras por ke ĝi ekzistus. Ĉio pri li estas mekanika, indiferenta al ĉio kaj ĉiu, sen ajna celo.

3) Ne estas "morala ordo de la mondo" nek "intima signifo" kaŝita malantaŭ la materia realo.

4) Ni estas tio, kio ni fakte ŝajnas esti: biologiaj maŝinoj. Vivmaniero kiel iu ajn alia. Nia intelekta kapablo estas nenio pli ol evolua armilo.

5) Nia vivo baziĝas nur sur materio. Sekve, nenio restos post la morto. Ni ne havas "animo" aŭ "spirito".

Nur klarigante ĉi tiujn punktojn, ni rimarkas, ke la signifo klasika en kiu la esprimo "signifo de vivo" estas uzata ne povas esti valida el materialisma perspektivo. Alivorte, la problemo de la signifo de vivo kun la signifo "celo de vivo" aŭ "kialo de vivo" estas a Ĉi tio estas fias, se vivo

aperis kiel rezulto de la mekanikaj propraĵoj de universo senpersona, do ĝi ne estis planita. Kaj se la vivo ne estas a objektiva, se ĝi ne rezultas el celo ekstera al si, do, en si mem mem, ĝi estas sen ia kialo por esti, de iu ajn objektiva celo. Alivorte, ĝia materia ekzisto enhavas sian propran signifon — neniu.

Sed estas alia signifo, en kiu la esprimo povas esti uzata "signifo de vivo", ĉi tio havas pli laŭvortan signifon por la vorto . Por klarigi ĉi tiun kazon, ni uzu ekzemplon praktika: ni prenas tason da kafo en la manoj kun la intenco trinki ĝin. Kio estas la signifo de ĉi tiu taso da kafo? Viaj signifo estas kontentigi nian deziron trinki kafon. En tiu kazo, la La signifo de la kaftaso estas subordigita al nia volo.

Nun ni imagu izolitan kaftason, flosantan perditan ie en la kosma spaco. Kio estus la signifo de la kafo-taso? sole? Neniu. Ĉar li estas senviva estaĵo, sen de deziroj, bezonoj, deziroj, li ne povas havi signifon en si eĉ — ĉar kiel povus esti senco sen unu? Tio celo koncepto de signifo, kiel videblas, estas nepre ligita al la nocio de volo. Tamen la volo ne ekzistas en sia pura, ĉar ĉiu volo estas ĉiam — kaj tiu deziro al io celo.

En ĉi tiu aparta kazo, ni observu, ke ĉi tio estas la kialo kial, antaŭe vivo aperis, nenio havis signifon, ĉar ĉio, kio ekzistis, estis neviva materio kaj, do, sen volo, sekvante leĝojn kiuj estas esence senpersonaj kaj sencelaj.

Ni nun turnu nin al la temo. Kiam la Mi volas trinki kafon, kion tio signifas? Ĝi signifas, ke estis a kialo por fari tion, tio estas, ĝi komenciĝis de premo de valoro kiu subtenis lian volon kaj pravigis lian agon trinki kafon. Per ekzemplo: "trinki kafon estas bona". Ĉi tiu valorpremo funkcias kiel a

referenco de kiu la individuo fiksas sian celon kaj ekiras al li. Sen referencaj valoroj, tio estas sen valoraj premisoj, la volo havas nenien por ankri sin por celi ion. En terminoj praktika: kial iu trinkus kafon, se ili ne havas a kialo por tio? (motivo, el la latina — "instig" "moviĝas").

Ni vidu ĉi tiun ideon reprezentitan en grafika diagramo:

Interpretante la supran skemon, ni imagu la sekvan situacion. Ni metas a Individuo A ĝi estas a Individuo B en la mondo. Por la Individuo A, La Premiso A havas valoron. Por la Individuo B, nek la La Premiso A nek la Premiso B havi valoron — tio estas, nenio havas valoron. A de — Premiso A, o Individuo A deduktas ke ĝi havas valoron A kun ĉi tio, la Volonto al A. Ĉar nenio havas valoron o Individuo B, li ne celas iun celon, kiel lia volo ne celas havas ie por subteni sin. Fronte al la ideo de konkero, ekzemplo, li faras al si tiun ĉi demandon: konkeri per kio? Kaj tia demando evidente restus nerespondita. Por alia mano, en la kazo de Individuo A, la respondo estas: "Mi volas - aŭ, celo A ĉar pli Premiso A ŝanĝante la variablojn por lasi la ideon klare, ni povus diri: "Mi volas monon ĉar esti riĉa estas bona". La "signifo de vivo", do, povas esti Individuo A reprezentita per Volonto al A, tio estas per sia deziro serĉi la celo A. En la kazo de Individuo B, kiel en la kazo de Individuo A, do, ne estas celoj celitaj. Do via vivo estas sensignifaj.

Ĉi tio faras la signifon en kiu la vorto "senco" estos uzata: tiu, kiu rilatas al la ideo de movado, kun la signifo "al io". Tiam ni specifu nian centra demando por pligrandigi nian demandadon kohera. Ni do demandu jenon: universale, vivo havas iun direkton, iun celon, iun celon, iujn senco? Jen kion ni esploros de ĉi tie.

Ni unue faru bazan demandon: kial devus vivo Ĉu senchava vivo estas pli bona ol sensignifa vivo? Nu, ne estas

Ĝuste la "signifo" reprezentita de la "volo al objektivo" la sola afero, kiu distingas la homon de senviva objekto?

Objektive, nenio distingas ŝtonon de 70 kg de homo de 70 kg — ambaŭ estas faritaj el materio. La nura ekzistanta distingo estas la fakto, ke la materio, kiu konsistigas la korpon de la individuo, estas organizita en tre aparta maniero nomata vivo, kaj tio implicas havi volon, ĉar vivo sen volo estus vivo en kun la.

Sed, se ĉio estas materio, kial do vivanta estaĵo pli bonas ol senviva estaĵo? Kiel ajn strange tio povas soni, ĝi ne estas. Tamen ŝajnas, ke ĝi estas. Kiel ni jam klarigis, tia parteco estiĝas el tio, ke ni vidas la realon nur tra la lenso de la vivo, kiel ni estas vivo, kaj do ni pensas kaj pesas ĉion nur laŭ ĝi, tio estas laŭ ni mem, nia. bezonoj..

Tial ĉio, kio havas valoron, havas valoron nur rilate al iu subjekto, tiel ke, sen subjekto, kiu taksas, ne povas ekzisti valoroj. Sekvas, ke se ne ekzistas vivo, ne ekzistas valoroj.

Neniu ideo, neniu valoro rajtas ekzisti sen aŭtoro, sen referenco. Tial ni povas diri ke, laŭ taksado, vivo estas la mezuro de ĉiuj aferoj - ĉar nur vivuloj atribuas valorojn al la realo. Se ni povus rigardi la realon senpartie, "de ekstere" ni vidus tiun vivon - ekzemple, el la vidpunkto de roko, nenio vere havas valoron.

—,

Estas klare, ke neniu elektis taksi la vivon. La fakto, ke la vivo ŝajne havas internan valoron, respondas al ia instinkta dogmo — io kiel "inkrustita valoro", por tiel diri, kiu celas memkonservadon. Ĉar nia konscio baziĝas sur tiaj mekanikaj valoroj, la valoro de la vivo aperas al ni kiel io antaŭe donita, io intime fundamenta kaj nediskutebla, kiel profunda instinkto, ĉirkaŭ kiu ĉio rondiras. La valoro de la vivo do ne pravigas la racio, sed nur ĉi tiu speco de instinkta kaj nevola pasio, programita en ni de nia evolua historio.

Tiel, se la demando pri la valoro de niaj vivoj restas racie nepravigebla, kaj se ni bazas niajn agojn sur dogmo de memkonservado, ĉu ne estus do vero, ke vivi, ke agi, ke batali por supervivo signifas simple ĉirkaŭpreni. neracie, pro pasio, la kaŭzo, kiu estis testamentita al ni de nia propra naturo, de nia evolua historio — kaj ke, per tio, ni rifuĝas de la malpleno, de la nenieco, de la morto, de la paraliza konscio pri nia propra manko. de signifo kaj valoro kiuj propraj al la homa kondiĉo? Kaj ĉu ne estas vere, ke fari tion sumiĝas nur al tiu valoro, kaj ne al reala valoro? Estus kiel diri, ke la dogmo de la vivo estas vivi. Kvazaŭ ĝi estus skribita sur nia tabuleto de kredi genetikaj ordonoj:

vi vi vivos!

Kio estas certa estas, ke, praktike, ni protektas nin per ĉiuj niaj fortoj kontraŭ la ideo, ke ni respondecas pri la finfina valoro de ĉiuj aferoj. Ŝajnas, ke ni ne kapablas akordigi taksan arbitrecon kun solida volo. Tiel, ni devas ĉiam meti nian skeptikon pri la valoro de niaj valoraj premisoj por povi batali por la celoj, kiujn ili subtenas — kvazaŭ, por agi, ni bezonus tiraniigi nin, agante kvazaŭ tiu premiso havus valoro en si mem. Alivorte, se la volo ekzistas nur sur firma tereno — sur la tereno de certeco —, agi, celi celojn, ni devas eviti ĉion, kio alvokas relativismon kaj arbitrecon. Tial niaj valoraj premisoj estas ĉiam ĉirkaŭitaj de vortoj, kies signifo havas aeron de respekto kaj aŭtoritato: vero, idealo, revo, kredo, virto, konvinko, doktrino, regulo, leĝo, normo, principo ktp.

De ĉi tiu perspektivo, taksa dogmatismo ŝajnas neevitebla ĉar, kiam ni dubas pri niaj realaj bezonoj, ni vidas ke, profunde, ne ekzistas "mi bezonas...". Kiam iu asertas, ke li havas ian bezonon, li jam prenis iun premison kiel antaŭsupozon, kiu pravigas tiun bezonon. Dum ni retiriĝas en niajn supozojn, la "Mi bezonas..." iras malsupren al ĉiam pli fundamentaj niveloj, ĝis ni atingas punkton kie ni estas devigitaj konfesi ke niaj bezonoj estas ĉiuj arbitraj. Kaj tiam ni povas nur diri: "Mi ne bezonas ĝin, mi nur

Mi volas". Tial, se niaj agoj dependus nur de filozofiaj kaj raciaj pripensoj, ni neniam trovos kialojn por fari ion ajn, ĉar, en logikaj terminoj, homa instigo estas speco de cirkla rezonado.

Tiel, koncerne la aferon de arbitreco, la tuta problemo kuŝas en kiel konverti neeviteble arbitran premison en "veron", kiu kapablas subteni nian volon. Kiel vi faras ĉi tion? Kiel ajn strange, tio estas farita per la aŭtoritato de kredo, ĉar valoraj premisoj estas nepravigeblaj, ili estas kiel dogmoj. Tamen nur per ili niaj vivoj povas akiri signifon.

Praktika ekzemplo: la kredo je la virteco de pacienco kiel premo de valoro. Ŝajnas intrige, ke pacienco devus esti konsiderata virto ĝis ni komprenos ĝian rolon en homa instigo. Sen dubo, havi paciencon estas io, kio povas fariĝi ege malfacila, postulante multan disciplinon kaj memregadon. Sed ne temas pri la valoro de tio, pri kio ni parolas, sed pri pacienco mem. Se iu, ekzemple, havas longdaŭran celon kaj manipulas la multajn variablojn laŭlonge de la tempo por konverĝi sian destinton al la dezirata punkto, tiu individuo povus esti laŭdita kiel bona administranto kaj bona strategiisto. Tamen, ĉu ne estas evidente, ke ĉiuj tiel nomataj "virtoj" de pasiva naturo, kiel ekzemple, en ĉi tiu kazo, pacienco, ripozas sur la grundo de senpoveco? Ni devas administri nian malgrandan forton kaj konverĝi ĝin al la objektivo konkeri ĝin iom post iom, ĉar ĝi estas tro malgranda por povi atingi ĝin per unu falo. En ĉi tiu kazo, pacienco kaj persistemo fariĝas nepraj kaj esencaj kondiĉoj. Se ni povus atingi la celon tuj, ni nature malhavirus la tutan retorikon de pacienco. Necesas nur por tiuj, kiuj ne povas tuj atingi sian celon kaj, en sia senpoveco, surmetu paciencon la maskon de virto por pravigi kaj sukerigi sian mankon de potenco. Estas nenio virta pri la sufero, kiu devenas de via senpoveco, sed por elteni ĝin kaj daŭrigi la persekuti viajn celojn, vi devas kredi, ke tia persisto kaj rezisto ne estas.

reflekto de profunda senpoveco en la tuja momento, sed prefere de granda forto — la forto de tiuj, kiuj scias atendi. Supozante ke la celo de persono estis aĉeti domon kaj, al ĉi, se mi devus ŝpari monon dum dek jaroj, ĉi tiu pacienco, tiu ĉi sciatendo certe estus rigardata kiel io virta. Per Aliflanke, ni imagu, ke la individuo, aĉetinte la domon, decidis atendi ankoraŭ dek jarojn por okupi ĝin, en granda "demonstro" de la virto per kiu li atingis ĝin. En tio dua kazo, tio estus vidita kiel io vere stulta.

Kiel vi povas vidi, ĉi tio estas grandega renversiĝo. Sed en la praktiko, la individuo, kun la helpo de kredo je la virteco de pacienco, sukcesis atingi sian celon — kaj la fakton, ke lia kredo ne havi objektivan rezonadon neniel damaĝis lin. Kiel tio, Laŭ instigo, la kredo je la vero de propono estas fundamenta ŝtono, rilate al kiu via propra vereco de ĉi tiu propono povas nur okupi modestan pozicion marĝena. Efiĝo ne dependas de vero. Tial, en certaj sencoj, ni devas konfesi, ke tiuj, kiuj kapablas fari sin kredas, je ilia plezuro, en kio ajn ili deziras, estas multe pli liberaj ol tiuj, kies intelekta integreco limigas kredon al tio ke via honesteco permesas.

Fakte, en la ludo de la vivo, ni uzas ĉiaspecajn lertaĵojn. tipoj por akiri la necesan motivadon por konservi nian vivas en sia signifo - alivorte, por konservi nin indiferente al la aflikta malpleno de la realo. Estas certe ke niaj vivoj ili havas nenian valoron en si mem. Sed eĉ tiel, ĉar vivi, estas kvazaŭ ni bezonas trovalorigi nin por per neraciaj kredoj, por simpla afero de memkonservado.

Kompreneble, feliĉe por ni, la plej multaj el niaj supozoj de valoro jam estas antaŭinstalita en nia biologia maŝinaro, farante ĝin ĝia ekzekuto pro nia biologio, ne nia rezonado abstraktaĵo. Le Bon, kiu atentis la motivojn de niaj agoj, faris la jenan rimarkon ĉi-rilate:

Tiuj de la malsamaj raciaj, mistikaj, kolektivaj] gvidas, hezitas ni

ofte pri procedo sekvinda. O La La plej
simplaj solvoj implicas elekton inter pluraj solvoj. Observi
establi saĝan elekton, donitaj la bezonoj de la al la
Kiel oni efikas La Akto. La ekzemplo nia decidemo? vivo devigas
facile klarigos la mekanismon. Ni metu ĝinajn objektojn sur skalon hazarde. al la
Finitaj pladoj en la operacio, kudrilo, tradukante ĝiajn movojn, kliniĝas La
La vi
por unu se flankaj estas tiu pladoj estas malegale ŝarĝita Krom materialaj
vertikalaj ilin egale. ĉu la mensaj pesiloj, skvamoj, ĝi estas analogaj. estas la
mekanismo de ago. niaj motivoj de La kudrilo fiksaĵoj vi
ekvilibro, de pozicio reprezentas agosistemo. Ĉi
fari pladon, en ĝiajn kialojn, meblojn tiuj mebloj
ili povas, foje, sed al la konsciaj de intelekta ordo esti
senkonscia mebloj, pezas multkaj fine, estas en motivoj energioj fluktas.
pladojn. vi en
kontraŭaj energioj havas, Ili gajnas pli forte. Kiam pli
aŭ malpli, sama intenseco, platoj oscilas dum longa tempo
antaŭe de por ekloĝi en definitivan pozicion. Necertaj karakteroj,
estas hezitemaj. Kiam tre neegalaj energioj konflikta,
unu de la pladoj tuj akiras la decidon al ago. ekvilibro. Karakteroj
rezoluta, preterpasu rapide tion kaj
Ĉio igas nin pensi, ke la plej fundamentaj premisoj de
homa kondiĉo ne estas vere submetitaj al la kapricoj de
nia konscia volo, sed, male, superregante
sub la komando de nia senkonscio kaj, en la koro de ĉi tio
senkonscia, la valoroj estas determinitaj de la
intima konstitucio de la homo. Kiel ni vidis, ĉi tiuj estus io simila
"enigitaj valoroj" en nia genetika kodo, "biologiaj valoroj"
kiuj estis evolue adoptitaj de nia specio pro
ĝia praktika utileco por supervivo.
De ĉi tiu perspektivo, estas sufiĉe interese noti ke la ideo ke
Devas esti propra signifo al ĉio.
interpretita kiel reflekto de nia bezono resti
viva. Eble, la impresoj, ke vivo "devas havi signifon"
ekzistas nur ĉar ĝi bezonas konduki kiel se havis

sentis pro memkonservado. Vivo sen signifo, de ĉi tiu perspektivo, estus ekvivalenta al vivo en dekadenco.

Tiel, ni povas supozi, ke la plej multaj el la fantaziaj klarigoj pri la signifo de la vivo estiĝis kiel rezulto de la provo racie klarigi ĉiujn ĉi tiujn instinktajn, dogmajn impulsojn de la vivo, tio estas, provi racie pravigi niajn plej profundajn bezonojn, kiel rimedon. Al certaj celoj, kiujn oni supozis transcendantaj — kaj nia fekunda imago estas ĉiam disponebla por elpensi ilin.

La eraro, kiun ili faras, evidente, konsistas en provi interpreti esencajn impulsojn ekster la biologia kunteksto en kiu ili estiĝis, kvazaŭ ili estus malkonektitaj de la vivo mem aŭ kvazaŭ ili montrus iun celon preter si mem - tiel, "spirita transcendeco" estas nenio. pli ol grandega misinterpreto. En ĉi tiu granda ekzisteca iĝo, ni povas diri, ke, en certa maniero, la vivo estas eterna. Tamen la fakto estas, ke ĝi nur transpasas la individuon, kiu estas mortema, sed neniam transcendas sin mem.

Ĉi tiuj bazaj biologiaj valoroj verŝajne tre bone servas al vivantaj estaĵoj malhavantaj de koscia volo, sed ili ne emas kontentigi raciajn estaĵojn kiel homoj. Kiam ĉi tiuj impulsoj eliras el la profundo de nia senkonscio, ni sentas la bezonon pravigi ilin, raciigi ilin. El la miopa raciigo de tiaj impulsoj estiĝas multaj teorioj, klarigoj kaj signifoj, kiuj, evidente, pro nia denaska antropocentrismo, ĉiam celas esti propraj al la realo mem.

Malsupre ni prezentos kvar el la plej oftaj interpretoj, kiuj celas provizi referencajn valorojn por la homa vivo kaj, poste, ni vidos, kion ili havas komune kaj kion oni povas konkludi el ĉi tiu konverĝo.

La teisma premiso: la volo de Dio Ĉi tie la centra ideo konsistas en konstati, ke ekzistas absolutaj valoroj, kiuj estas sendependaj de la homo, ĉar ili estas subtenataj de la tre bonvola Supera Volo, kiu kreis la Universon. En ĉi tiu kazo, la fakto, ke Dio estas senfine supera ol homo, servas kiel la aŭtoritata faktoro necesa por pravigi kredon sen

kial. Se Dio estas ĉioscia, tiam ne dependas de la homo, kiu estas simpla mortonto, pridubi, kia estus la valoro de Diaj Valoroj - la homo respondecas nur pri sekvi ilin. Ekzistas ankaŭ sanktaj skribaĵoj de diversaj religioj. Tiuj servas kiel gvidilo, kiel objektiva komplemento al subjektiva kredo je dia aŭtoritato.

Tiuj ĉi skribaĵoj defendas certajn valorojn, kondamnas aliajn, klarigas la kialon de esti kaj la finfinan celon de ĉiuj aferoj. Tio estas la tuta vero — subskribita, Dio.

La reenarniisma premiso: spirita evoluo De la reenarniisma perspektivo, la aserto farita estas, ke nia materia korpo estas nur ilo, kiun la "spirito" uzas por evolui. Supozeble, ĉi tio estus atingita per la sperto travivita dum pluraj enkarniĝoj. Ĉiu lernado akirita dum vivoj estus iom post iom akumulita, iel, de la "spirito". Por atingi tiun ĉi spiritan evoluon, kompreneble, estas kondiĉoj: ni devos sekvi iujn moralajn gvidliniojn — diktitajn de la tiel nomataj "superaj Spiritoj" —, kiuj estus propraj al la funkcianta mekanismo de la "spirita realo" mem, kiu; ekzistus sendepende de nia materia realo — paralela realo en kiu nia subjektivo ekzistas objekte. La signifo de nia vivo, do, estus vivi en maniero, kiu evoluigas nian spiriton.

La panteisma premiso: naturo estas dia Panteismo asertas, ke la Universo mem estas Dio, la sumo de ĉio, kio ekzistas. Tiel, la volo de Dio estus la forto, kiu konservas la naturan ordon de kio ekzistas. La tuta vivo, la tuta naturo, la tuta grandioza kaj malsimpla strukturo de la Universo estus reflektado de la volo de ĉi tiu forto. La signifo de la vivo, ĉi-kaze, estus vivi konforme al la naturo, en harmonio kun la dia forto, kiu pulsigas la Univerŝon. Ni vidas do, ke la solvo de la problemo pri la signifo de la vivo prezentita de panteismo por venki la fundamentan blokiĝon — tiun de la foresto de volo en —, sen apelacii al la absurdaĵo de speciala kreaĵo, de la vivo estis diigi la Universo mem, ĝiaj leĝoj fiziko, farante ĝin origino ĉio

volo de Dio kaj Dio mem, kiu transformas la vivon en io sankta, en dia evento.

La objektivisma premiso: la fuĝo el la foresto de signifo Ĉi tio estas evitema solvo, en kiu valoro estas rekte atribuita al la celoj. Variaĵoj de ĉi tiu kondiĉo ekzistas sub multaj formoj, kaj bonega ekzemplo estas la teorioj pri la supozita "digno de laboro". Ĝia interna labormekanismo konsistas el tio, ke profesiaj taskoj havas la posedaĵo deturni nian atenton de ni mem, farante por ke ni forgesu la maltrankvilojn kaj demandojn tion aflikti nin interne, subpremante la subjektivan kolokvon ke ekzistas inter la "mi" kaj la "mi", kaŭzante la supraĵigon de nia konscienco. Ni povas diri ke profesiaj taskoj kaj distro estas la du ĉefŝipoj en la tasko de memforgeso. Se mallaboreco elvokas pensadon, kaj pensadon sen objektivo igas nin realigi la tutan malracion, kiu trapenetas nian vivo de fino al fino, ni povas dedukti el ĉi kie estigas la tutan hororon kiun la plej multaj homoj havas al la ideo de soleco kaj manko de okupoj. Ĉiu individuo kiu bone komprenas la naturon de enuo kaj kion ĝi montras niaj okuloj, ankaŭ komprenas la lertaĵon kiu la taskoj konsistigas por alporti signifon al niaj vivoj. La observado ke H. L. Mencken farita ĉi-rilate estas sufiĉe interesa:

Estis tempo por Mi imagis, ke viroj laboris en tio, kio en respondi La vakanto interna bezono esprimi. se Sed al tio, ĝi estis verŝajne lama teorio, ĉar multaj el la kion viroj diris, ke ĉi tiu teorio estas nur: viroj La Unu kredebla komencas La vi labori nur de prima agonio de eskapi kontemplas vivajn ekzemplon, ekde ĝia slapska komedio, nur ili viaj

de la realo. Tio da laboro kiel normale, ĝi estas la signifa de ĉi tiuj iluzioj. Neniu el ilia solida celo, fariĝas Sed vivo, baldaŭ ĝi konvenas La permanenta. la neeltenebla. Ne lasu la viron svingi laĝnatioĝas

kontempli la sorton en ĉi tiu mondo, sen freneziĝi.
Tial li elpensas manierojn forpreni sian atentu ĉi tiun teruron. Ĝi funkcias,
Amuziĝu. Akumuli tiun nenion, ~~grotekan~~ posedaĵo.
Postkuru tiun eviteman palpebrumon de ~~fano~~ ~~Kreas familion~~
kaj ~~la vivo estas daŭrinda ĉerdi~~ sin, kiu vere ~~Kaj, tio estas forgesi~~
se

de si mem de si mem kaj eskapi ĉi tragikomedio taŭgas.

Tiel, eksterigi nian atenton reprezentas la plej facilan kaj plej multe
komuna maniero eskapi ĉion ĉi, ĉi tiun ekzistecan strangecon
kiu invadas nin kiam ni haltas por pensi pri nia
vivo. Ĉi tiu subterfuĝo postulas, ke ni fuĝu al iuj
objektivo aŭ situacio kiu kaptas nian tutan atenton, turnante ĝin
eksteren, kondukante nin al eksterigo de konscio, kies
La kulmino estas forgesi, ke ni ekzistas. Kvankam ĉi tiu solvo ne
recurrante al la absurdo por doni signifon al la vivo, ĝi atribuas valoron
rekte al la celo. Tial, kiam ĉi tio estas atingita,
denove aperas la manko de signifo, kaj tiel ni vivas
konstante forkurante de si mem, penante forgesi
per fremdiĝo de si mem, ĉiam alternante okupojn
— amuzo, laboro, ktp. — sed neniam traktante fronte la
problemo, ignorante la kialojn, kiuj instigas la vivon.

Ni vidu: kial faras premisojn kiuj ne havas apogon
empiriajn, kiuj estas racie malplenaj kaj nedaŭrigeblaj, finiĝas
estante la plej adoptita? Simpla: ĉar ili funkcias. En terminoj
praktikaj aferoj, la vereco de la konvinko malmulte gravas — gravas
nur faru ĝin funkcii. Tial, la plej trafa rilate al
Valoraj premisoj estas tio, kion ili implicas en la praktiko. La grava afero estas
kiuj estas komfortaj, funkciaj kaj sufiĉe fortaj
tiel ke, per tio, ili havas la kapablon ankri testamenton
sufiĉe solida por ke la vivo restu pravigita en sia
senco.

Ni ankaŭ rimarku, ke valoroj, kiam asimilitaj — en a
konscia aŭ senkonscia - per nia menso en la formo de kredoj,
ĉu pro interna aŭ ekstera faktoro, ili estas sentataj kiel impulsoj al
ago. Tial religiaj premisoj estas, sendube, inter la
pli potenca, kiel klare la rolo de ĉiu nocio

transcenda estas nur unu: generi solidan instigon tra
idealigo de ideo. En harmonio kun la antaŭa rezonado,
Nietzsche skribas tion:

Ĝi estas en siaj plej viglaj formoj, espero, en iu ajn stimulilo
potenca ol efika vivo. feliĉo
Por ke konflikto ekzistu, espero tial ŝuldas al neniu posedi a
ĝi kontentigas ĝin. Espero atingas tion (ĝuste la potencon realeco povas
fari neniu atingi povas
preter ĉi tiu mondo
ĉar la espero de la suferantoj daŭris, ili estas

vi konsideris malbonon inter la grekoj la
vi ho malbonoj, pli da malbonoj, kiel ĝi estis en
tiparo fono de la tuto malbono).

Alivorte, en la skatolo de Pandora. ĥimeraj kredoj, ĝuste
ĉar ili estas netuŝeblaj, ĝuste ĉar ili ne havas bazon
objektivaj, estas neatakeblaj kiel dioj, kiel metafizikaj idealoj,
kiel nenio, kaj tial havas aeron de "eterna vero". Ĉi tio donas al ili
donas fidindecon, ĉar ili estas kredoj kiuj estas sendependaj de la mondo
materialo, kun grandega potencialo por subteni la plej altan
esperoj kaj, do, subteni solidajn instigojn.
Logike, tial ni ĉiam trovas la plej multajn
belegaj sonĝoj ĉirkaŭitaj de kialoj kiuj rilatas al la
nekonata kaj netuŝebla, kie nenio en la "reala mondo" povas
influas ilin.

Religioj - liberigitaj de sia socia kontrolkomponento, povus tial esti —,
komprenitaj kiel interpretoj kiuj
esprimi en kodita kaj intuicia maniero la plej profundajn instinktojn de la
vivo, kiuj estiĝas en ni kiel difuza kaj primitiva sento de
mem-aserto, kredante nin, ke vivo estas io speciala,
kondukante nin akcepti iliajn kaŭzojn. Religieco, tiusence,
komprenata kiel brako de la memkonserva instinkto,
funkcius por pravigi klarigojn kaj interpretojn
antropocentraj aspektoj de la realo, depende de la kontentigo de nia
bazaj postvivbezonoj. Ni povas diri ke la
kutime uzata logika skemo estas jena: se Dio kreis vivon,
tiam la vivo estas dia, kaj ĉio en ĝi havas kialon por esti, a

tre alta kialo. Se la vivo estas rezulto de senfine saĝa volo, tiam certe ne ekzistas kialoj por pridubi ĝiajn fundamentojn — kaj ĉi tiu ideo povas esti prenita kiel valorpremisio, kiu subtenas kun maksimuma forto la kredon je la valoro de la vivo, pravigante, kiel finiĝas per mem, ĉiuj impulsoj de memkonservado, kiuj kondukas al biologia, emocia, psikologia kaj ekzisteca bonfarto.

Nutrado de profunda kredo je la aŭtoritato de vivo - kiel valoro kiu ne povas esti diskutita - sonas kiel ideala maniero nuligi ajnan dubon, ajnan minacon de kontrolo al la valoro de vivo, precipe kiam ni estas alfrontitaj kun la angoro de problemaj blokiĝo. La ideo de Dio, de ĉi tiu perspektivo, funkcias kiel la aŭtoritato, kiu certigas la valoron kaj gravecon de niaj vivoj, deprenante la pezon de ĉi tiu tipo de zorgo de niaj ŝultroj.

Ni povas supozi, ke la celo de tio, por homoj, estus io kiel "malsovaĝigi" la intelekton, tio estas, direkti ĝin nur al tio, kio estas utila kaj malhelpi ĝin turni sian kritikan rigardon por racie juĝi aferojn, pri kiuj ni bezonas kredi. firme por povi bone vivi — kiel la valoro de vivo, feliĉo, sentoj, ktp. Ĉi tio farus nian intelekton inteligenta ilo por kontentigi nur niajn bezonojn, kiuj, plifortiginte aŭtoritaton pro la ideo de Dio, silentigus ĉiujn dubojn, subigante nian intelekton al la interesoj de la vivo — kiuj, kiel ni vidis, celas. ĉe eterneco, ne vero.

Ĉio ŝajnas, ke religieco — estante fidela al la dia volo principe, —, ekestas en funkcio de la interesoj de la homa vivo, kiel io, kio havas humanisman fonon. Tiel, post esti tradukita en la formon de utilaj kaj emocie kontentigaj maksimumoj, ĝi tiam reprezentas la esencon de niaj bezonoj kaj reguligas niajn bazajn nociojn de sperto, stabiligante ilin. El ĉi tiu perspektivo, evidentiĝas kial, en la religia sfero, totala konfido, senlima kredemo, kredo, estas konsiderata ĝuste la plej alta el ĉiuj virtoj, kaj dubo, la vojo al pereco, estas peko. Ĉiukaze, eble ĝuste tial estas tiel malfacile diskuti, objektivite, pri la ekzisto de Dio kun teistoj, ĉar ekzistas abismo, kiu

disigas la du vidpunktojn — unu vidas Dion kiel koncepton, kaj la alia alia kiel patra ento — kaj estas vere malfacile kredi ke individuoj kapablas senpartie juĝi kio ke ili adoptis por pravigi siajn vivojn.

Ĝuste ĉi tiu estas la konkludo, kiun Le Bon prezentas al ni respekto al la problemo de ĉiamaj internaj luktoj en kiuj nia menso estas la soifo: La intelekta elemento estas rezignas, ĉe En ĉi tiuj kazoj, por suferi, afekciaj influoj kaj mistika, sen konsento, ni ĝenerale en ilin konfesi, via por malvenkoj, kiam pro rezignas analizon, fakte, La diskuti niaj korinklinoj kaj la niaj krediton, Via kredojn. ~~st~~ ĉi tiu estas tre doloraj; ne ĉiam ni kredas la mensogojn de aliaj homoj, la niajn.

al la

Nun ni vidu kiajn detalojn la ŝparvojoj de la intuicia kompreno ignori — tio estas, la celoj kiuj restas malantaŭ la konscio de la homa maŝino. Por agi, ni bezonas de valoraj premisoj, kies funkcio estas servi kiel referenco al nia volante. Ĝuste por kio estas solida volo? Por atingi celojn. Kiam ni sukcesas, kiam ni atingas niaj celoj, kio estas la signifo de ĉi tio? Alivorte, Kio estas la uzo de sukceso? Ĝi generas kontenton, bonfarton, plezuron, feliĉo - ja, ĉu ne tion ni volas?

Preskaŭ ĉiuj konsentas pri tiu feliĉo — aŭ plezuro, kontento ktp. — ŝajne, ĝi estas finfina celo. Do demandoj kiel ekzemple "kial esti feliĉa estas bona?", "kial estas sukcesa bona?", ili ne havus kialon por esti. Sur individua nivelo, iel, tio povus esti vera. Tamen ni provu iom pli profundiĝi ĉi tiu afero plu.

Kiuj kriterioj difinas kio generas plezuron aŭ suferon? Ni vidu: kial kiaj vundoj kaŭzas doloron kaj ne plezuron? Kial malsato estas malbona? Kial sekso generas plezuron? Kial ni estas altiritaj de korpoj? sana? Kial Difektita Manĝaĵo Odoras kaj Manĝaĵojn nutraj ĉu ili estas bonodoraj kaj bongustaj? Kial ni timas morto? Kial gajni estas bona kaj esti venkita malbona? Ekzemple, se individuo havis siajn sentojn de plezuro kaj sufero renversis kaj, tiamaniere, sentis grandegan plezuron damaĝi

ilia korpo kaj terura sufero reproduktinte aŭ manĝaĵo, ĉu ne estas evidente, ke li simple ne longe vivus sufiĉe por reproduktiĝi - kaj ankaŭ ne provus fari tion - kaj tio, sekve, ĉi tiu vario de individuo kun renversita sentoj rapide malaperus de sur la Tero? Imagante la ekzisto de populacio de ĉi tiu vario, en la plej bona kazo ni havus la spektaklon de homamaso disfalanta en deliro sanga.

De ĉi tiu perspektivo venas al menso ĝenerala respondo kiu ampleksas la plej multaj kazoj: plezuro kaj sufero respondas al ĉio tio, kio, respektive, estas favora aŭ kontraŭa al la diktaĵoj de vivo - mallongdaŭra postvivado kaj longtempa reproduktado

Tial, ĉio, kio kondukas al terminon. plifortigo/disvastigo de vivo generas plezuron kaj estas tial volis. Kaj ĉio, kio malfortigas/detruas ĝin, generas suferon kaj, tial, ĝi estas evitita. La valoraj premisoj de la korpo estis evolue skulptite el pragmata perspektivo, tio estas, pro ĝia kapablo disponigi eternecon.

Ni konsentas, ke ĉi tiu ĝeneraligo estas sufiĉe simplisma, kaj ne faras tre bone respondas al nia nuna realo. Ĉi tiu punkto estos diskutita detale en la sekva ĉapitro. Sed nuntempe, ni faru malgranda digresio memorinda, kun detaloj tio Ĉi tie ni interesiĝas pri kiel la elektoprocezo de pli taŭgaj individuoj.

En evoluaj terminoj, sukcesaj individuoj estas tiuj kiuj reprodukti pli da ilia speco de genoj. Kun ĉiu generacio, tie naskiĝas certa nombro da individuoj, ĉiu kun specifa genetika ŝarĝo subtile malsamaj. Tamen tiaj individuoj estas efemeraj. Ĉiuj ili malaperas en nur unu generacio. La sola afero, kiu povas transcendi la individuon, per siaj infanoj kaj parencoj, estas liaj genoj. Kaj kiuj genoj restas? La plej efikaj genoj en reprodukti, kompreneble. Kiel Steven Pinker memoras: per kiu la genoj ĉu kvalito estas elektita el ili korpoj kiuj konstruas, sed ne estas al la venonta generacio. Ĉi tiu kriterio la elektitaj por vivi batali tio haltas kaj pli da tago.

unu

Tiel, diversaj genetikaj ŝarĝoj povas predisponi individuon batali feroce por supervivo, sed se ĝi ne igas ĝin batali ankaŭ por sia reproduktado, ĝi estos la fino de la linio por tiaj genoj, ĉar ili ne estos transdonitaj al. iuj posteuloj, mortantaj kaj disiĝantaj kune kun la reprodukte malsukcesa individuo. Tial, estas grave memori, kiel Dawkins notis, tion

Neniu el niaj prapatroj

mortis juna. Ili ĉiuj kopuladis

almenaŭ unufoje.

Ĉar ni parolas pri adaptiĝo, ni pensu pri la funkcio de morto en evoluaj terminoj. Kiel ajn strange ŝajnas, la morto estas ekstreme efika adapta ilo - fakte, esenca por konservi vivon longtempe (krom kelkaj estaĵoj kiuj uzas aliajn teknikojn por produkti genetikajn ŝanĝeblecon kaj, tial, teknike, ili ne mortas, krom se pro akcidentoj). Ĉiuj estaĵoj, kiuj havas pli-malpli determinitan vivperiodon kaj poste, neeviteble, mortas, efektive havas genojn, kiuj uzas tre efikan teknikon konservi la specion en konstanta variado de genetikaj ŝarĝoj, kiuj, siavice, ĉiam trairas. la elektoprocezo de la plej taŭga. Estas certe ke, se tiaj estaĵoj ne mortas, tio kondamnas ilin al neevitebla formorto, ĉar, kun la paso de la tempo, la medio transformiĝas tiel draste, ke neeviteble venos tempo, kiam la senmorta organismo fariĝus malnoviĝinta, nekapabla. de adaptiĝi al novaj mediaj kondiĉoj kiuj, por li, fariĝus malgastaj. Tamen, ĉar la evolua sperto

de provo kaj eraro infuzis en la vivon la teknikon limigi la tempan konstantecon de estaĵoj kaj persvadi ilin, periode, rekombini iliajn genojn por krei novajn, subtile malsamajn organismojn, forĵetante la patrajn kadavrojn, tio faras ĝin. ege efika rilate longdaŭran adaptiĝon al ŝanĝoj en la medio, multe pliigante ĝian kapablon por eternigo.

Cetere, estas interese rimarki, ke, el ĉi tiu perspektivo, estas ankaŭ klare kial la plimulto de malfunkciaj aŭ mortigaj malsanoj manifestiĝas ĉe individuoj nur post sia

plenkreska periodo de reproduktado. Ne povis esti alie, ĉar tiuj, kiuj havis gravajn malsanojn por povi reproduktiĝi, simple mortis aŭ iĝis handikapitaj kaj, tiel, lasis neniujn posteulojn. Tamen malsanoj, kiuj aperas nur post la reprodukta periodo, ne absolute kompromitas la ŝancojn de individuo havi infanojn, al kiuj iliaj malutilaj trajtoj estos transdonitaj libere, sen ia obstrukco. Tial ni fariĝas pli delikataj kaj sentemaj al malsanoj dum ni maljuniĝas, ĉar tiaj malsanoj ĉiam aperas tro malfrue por funkcii kiel elekteblaj faktoroj.

Aliflanke, koncerne la elekton de favoraj atributoj, individuo povas, ekzemple, havi astronomian IQ, sed se ĝi ĉesos kondukti en reprodukte realigebla maniero, sendepende de kiom speciala tia karakterizaĵo estas, ĝi ĉesos esti. ekzisti je la momento de lia morto. Male, se ĉi tiu individuo metas sian altan IQ al la servo de supervivo kaj reproduktado, tiam li estos bonega pri evoluado de taktikoj por pluvivi kaj esti bona bredisto, multe superante siajn konkurantojn. Sekve, via inteligenteco estos testamentata al viaj infanoj, poste de viaj infanoj al viaj nepoj, ktp.

Tra la generacioj, ĉi tiu selektema mekanismo pruvas esti tre efika. En la unua generacio, la genoj de la plej bonaj bredistoj pluvivas. En la dua, la genoj de la plej bona el la plej bona. En la tria, la genoj de la plej bona de la plej bona de la plej bona - kribriilo kiu kondukas al progresema kaj kontinua rafinado. Do, kun iom da imago, ni rimarkas, ke ĉi tiu speco de elekto tendencas igi nin tre kompetentaj individuoj specialigitaj en nur unu afero: eternigo.

Nature, nenio malhelpas nin esti kompetenta en sennombraj aliaj aferoj. Tamen, neniu el ĉi tiuj aferoj estas vere esencaj. La sola fundamenta regulo en la ludo de la vivo estas povi eternigi ĝin. La resto ne faras ajnan diferencon.

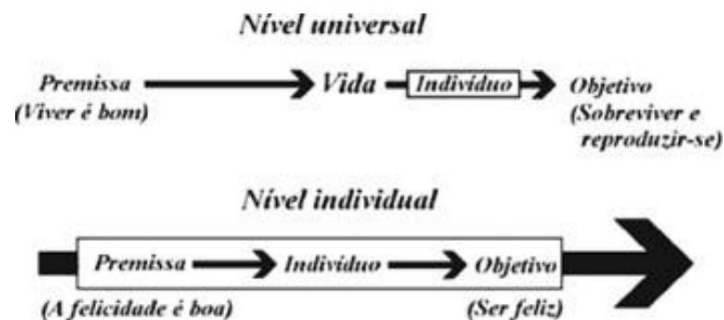
Tial, komencante de la ideo, ke ĉi tiu elekto okazas dum pluraj milionoj da jaroj, kaj ke ĉiam naskiĝas pli da individuoj ol la Tero povas subteni kaj, tial, estas intensa konkurenco por postvivado kaj reproduktado, tiam ĝi estas sufiĉe racia.

koncedante ke individuoj kiuj ne havas "reproduktan imperativon" simple ne ekzistas - kaj, se oni aperas, ĝi ne faros diferencon, ĉar ĝi malaperos ene de generacio.

Tial, oni povas diri, ke, en ĉiuj siaj manifestiĝoj, la biologia vivo, kiel simpla afero de longdaŭra reprodukta selektado, havas "signifon en si mem", kiu ne estas signifo, sed mekanika, inercia senco: la tendenco. plu ekzisti.

Kompreneble, ĉe la homo, tiu ĉi senco mem ĉesis esti tute mekanika, kiam aperis en li la konscio, la kapablo por pripensado kaj pripensado. Malgraŭ esti eble nenatura, la intelekto de moderna viro permesis pli grandan kondutisman maleblon, igante lin multe pli adaptebla, multflanka kaj, tial, sukcesa besto.

Ĉi tiu mekanika signifo de vivo - eternigo - povas esti skematigata, sur du niveloj, jene:

Interpretante ĉi tiun skemon, estus kvazaŭ vivo - tio estas, vivo - "volis" DNA eternigi sin per individuoj, uzante aferojn kiel plezuron, feliĉon kaj bonfarton kiel rekompencojn por agoj kiuj favoras ĝian daŭrigon. Ĉi tiu skemo estas metafora, kompreneble. Eĉ tiel, ĝi estas utila por pliklarigi la mekanikon de vivo mem en ĝia tutmonda konduto same kiel en ĝia aparta konduto.

La komplekseco, kiun la vivo akiris per tiu ĉi mekanismo, estas certe miriga, kaj la fakto, ke la vivo mem disvolviĝis ĝis konsciiĝi pri si mem, estas eĉ pli miriga. Ni estas maŝinoj, kiuj scias, ke ni ekzistas, kaj ĉi tio povas ŝajni bagatela ĉar ni kutimas ĉi tiun ideon, sed,

Kiam ni haltas por pripensi zorge, ĉi tiu fakto ŝajnas esti io tute nekutima.

Antaŭ proksimume 3,5 miliardoj da jaroj, kelkaj informaj molekuloj kapablaj je mem-reproduktado eliris el kemiaj reakcioj sen iu ajn celo, ial - fiziko kaj hazardo. La elekto de la plej taŭga estis kribri tra ĉi tiuj molekuloj kiuj, en la praktiko, estas nenio alia ol organizita energio. Iom post iom, tiuj kiuj estis pli efikaj en mem-reproduktado akumulis mutaciojn pro siaj propraj difektoj en la reproduktadsistemoj.

Tiaj molekuloj fariĝis iom post iom pli sofistika en sia kapablo mem-reproduktiĝi. Eble unue ĝi akiris ion similan al la kapablo sintezi certan enzimon, kiu faciligis la akiron de energio, poste proteinon kiu havigis pli grandan mekanikan reziston al la organismo, ian primitivan fotosenteman strukturon — kiu nun, en sia ultra-sofistika versio, konsistigas niajn okulojn. . Principe, vivo ne devus esti multe malsama de io kiel ekstreme simpla bakterio, malgranda maŝino kiu kreas kopiojn de si mem.

Do, amasigante mutaciojn dum miliardoj da jaroj, ni finfine atingis la stadion de homa komplekseco. La atingis grandiozan nivelon de sofistikeco, sintezante informojn por krei postvivan maŝinon kun duilionoj da fajne inĝenieritaj ĉeloj por ke ĉi tiu maŝino facile adaptiĝis al la postuloj truditaj de la medio. Kun siaj diversaj sencoj, ĝi kaptas informojn je malsamaj niveloj de realeco, kaj uzas sian kognan kapablon prononci tiajn informojn en sia favoro - kio estas la kialo kial ni havas konscion. Sufiĉe biologia komplekso, kiam vi pensas pri ĝi.

Revenante al la grafika skemo prezentita ĵus nun, ni vidos, ke la premiso "vivi estas bona" estas nur proksimuma traduko de la mekanika konduto de vivo en homajn terminojn, por igi la ideon komprenebla. Kompreneble, en la praktiko, la vivo "volas" ion ajn — ĝi nur kondukas kvazaŭ ĝi farus.

Do, se la vivo nenion "volas", kial ĝi propagandas? Kial

ĝi funkcias. Jen ĝi. Ne estas "kialo". Kiel ĉiu maŝino, la vivo ne bezonas kialojn por labori.

Tiel la vivo kondukas kiel iu ajn materia procezo en nia realo. La studoj de ĉi tiuj procezoj, faritaj je malsamaj niveloj de malsamaj sciencoj - Fiziko, Kemio, Biologio, Fiziologio, malkaŝis neniujn celojn, sed prefere ŝablonojn, ktp. —, ekstreme komplikaj aspektoj de mekanika biologio.

Do, kiom ni povas diri, estas nenio magia. La vivo estas mekanika sistemo, kiu sin reguligas per la elekto de la plej bonaj reproduktiloj. En ĝia origino, organika vivo estas la rezulto de mekanika procezo kiu aŭtomatigas sin, kies ellasilo povas esti ajna ento kapabla je organizita mem-reproduktado. Tial, ne estus aŭdace diri, ke ni estas veraj "virusoj", kiuj disvolviĝis en la materio. Niaj korpoj estas rimedo, kiu trovis ĝin por reproduktiĝi, disvastigi, tio estas, infekti pli da materio kaj transformi ĝin en vivantajn estaĵojn, kiuj provizore loĝigas ĝin. Ĉiu, kiu malobeas ĉi tiun regulon, malaperas; kiu sekvas ĝin, reproduktos infanojn, kiuj, kiel iliaj gepatroj, verŝajne estos bonaj bredistoj.

Desegnante analogion inter nia materia realo kaj la virtuala realeco de komputilo, ni povus imagi komputilon en kiu informoj konstante interagis laŭ certa interna programado, en kiu tia informo ekvivalentus al la afero de nia realo kaj la programado estus ekvivalenta. al niaj fizikaj leĝoj. Supozu, ke en tiu komputilo aperis viruso kapabla je memreproduktado. Principe ĝi funkcias kiel malgranda programo, kiu kreas kopiojn de si mem. Tiel, ĝi komencas infekti ĉi tiun komputilon, uzante siajn proprajn "ciferecajn leĝojn" por provizi sian memkonservadon.

Se ĉi tiu viruso akirus la kapablon mutacii, la malsamaj varioj de virusoj kiuj aperus povus konkuri inter si por regi la tutan disponeblan spacon en analoga maniero al vivantaj estaĵoj, tiel ke ili fariĝus ĉiam pli sofistika kaj specialigitaj.

Tiel, figure, ni povas pensi pri nia realo kvazaŭ ĝi estus a kvazaŭ ĝi estus komputilo kaj en nia DNA

viruso. La diferenco estas ke, anstataŭ cifereca informo, vivo uzas informojn ĉifritajn de la kemiaj ligoj de la ĉenoj en . Konfirmante tiun rezonadon, Richard Dawkins diras tion: DNAViruses konspiro, ĉi estas trans kaj ene de si mem kialo: estas unu medio estas peco de maŝinaro bone instrukcioj estas vastigita muntita obei al de kaj al ĉela vi kaj enigi. Ĉi tiuj du medioj kiuj respektive, la fiziologio medio viruso O provizis grandan komunumon por maŝinaro por trakti komputiloj datenojn. por Ĉi tiu eminenta akademiulo, kreinto de la egoisma genteorio, proponas al ni perspektivon kiu estas la malo de la nocio de vivo ni kutimas, objektiva vizio de la vivo, en kiu la kerna elemento ne estas la organismo, sed la eternigo de kio estigis ĝin, ĝia : ne serĉu ilin, ili DNA[la genoj] flosanta libere Ili forlasis tiun liberecon, robotoj amasiĝas longa tempo. Nun ili en grandegaj kolonioj, vivantaj sekure ene gigantaj mallertaĵoj, forigitaj de la ekstera mondo, komunikante kun li per torturaj nekaj vicioj Ili enmetis miren vi. Ili konservas la kion ili kaŝis for de ni, ĉi tiu Ili ni reproduktantoj kaj ni estas viaj postvivaj maŝinoj. Ni nun pensu pri la mekanismoj kiuj estis evoluigitaj al provizi ĉi tiun "infekton" de realeco. Ĉu ĝi ne ŝajnas mirinda ke kemia viruso atingis la stadion krei a biologa maŝino kun memkonscia enŝipa komputilo mem, kiu havas la inteligentan ilon por garantii sian propra eternigo? Virusoj kun kiu kreis ĉi tiun maŝinon programado de plezuro kaj sufero ligita al kio provizas postvivadon? Kaj ni ĉi tie serĉas la feliĉo ĝuste pro tio? Estas praktike ordinare diri tiun plezuron kaj suferon Ili estas la ĉefaj referencoj, kiuj gvidas niajn vivojn. Estas la

plej fundamenta programado de nia biologia ekzisto, kaj funkcii kiel tre efikaj iloj por devigi nin en agoj utilaj por nia konservado. Kompreneble neniu povus klarigi kial senti plezuron estas bona aŭ kial senti doloron malbona. Ĉi tio okazas ĉar ili ne ekzistas kiel celoj en si mem. sin, tio estas, ili ne ekzistas por esti bonaj aŭ malbonaj aŭ kapablaj je klara priskribo — ili ekzistas nur ĉar ili estas efika por devigi nin en kondutojn kiuj provizas eternigo de nia DNA .

Ĉiuj niaj emocioj kaj sentoj evidente ekzistas en nin pro pure praktikaj kialoj, kaj tial agante serĉante plezuro, feliĉo kaj kontento estas tre facile konfuzeblaj kun agado laŭ fundamentaj amoj, tio estas, impulsoj generitaj nevole de la korpo. Se la "kialoj por koro" havas rilaton kun io, ke io certe estas la eternigo.

La fakto ke preskaŭ ĉiuj patrinoj amas siajn infanojn estas a klara ekzemplo de genetika elekto por supervivo de idoj tio manifestiĝas je konduta nivelo. Ĉu iu scius kiel klarigi racie kial patrino devus ami aŭ zorgi pri ŝi infanoj? Certe ne. Ni eĉ povus uzi kelkajn argumentojn raciaj manieroj provi malinstigi ŝin:

Via korpo misformiĝis dum naŭzo verŝajne dum La gravedeco. Vi gravedeco. Ĉi tiuj La La doloroj de forĵetadoj per marni post naskiĝo, akuŝo kaj, havante metabolajn nur iru nekredible irritaj - plori unu grandega laboro, multe streĉa. Dum ĝi kreskas, edukadu ĝin, minimume, ĝis ĝi estas subteni ĝin juneco. ĉe la viaj Kaj tiam ĉio ĉi, li simple "ĝis revido, nun mi volas, ke vi estu sendependa, amuzu!" esti rekompencita de peno estis ĉio ĉi Por neniam lere ĝin - kio? grandega

Estas klare, ke ni parolas je statistika nivelo — ekskludante, sekve, kazoj de gepatroj kiuj ne elmontras konduton amema. Krome, kulturo estas faktoro kiu influas la manieron

Ni pensas, ke estas ĝuste trakti niajn infanojn, tio estas evidenta. Tamen, se ne estis fundamenta instinkto, kiu transcendis la influon kultura, kiu gvidus nin al la eternigo de nia idoj, ni malrapide vidus la homan specion moviĝi al abismo kaj fine forvelki de la vizaĝo de la Tero, kiu Ĝi certe ne ŝajnas okazi.

Ĉiukaze, estas klare, ke tia argumento ne havos efikon. Iuj. Ŝi daŭre amos lin kiel antaŭe, ĉar patrino ne povas vi devas serĉi logikajn argumentojn por ami vian infanon kaj, sendube, via amo estas imuna kontraŭ ajna kaj ĉiaspeca kritiko racia. La racio malmulte gravas por tiu, kiu amas — ja neniu Decidu ami intence, dirante al vi mem "Mi amos ĉi tion aŭ tio", sed simple obeas impulson, kiu estiĝas de spontanea kaj nevola maniero. Ĉi tio signifas, ke la kialoj kiuj kondukas nin al tio estas afekciaj, ne raciaj. Fakte, ĉi tiu punkto estas tre kurioza, ĉar ni vidas ke la konduto de specioj povas estu antaŭvidebla relative bone laŭ investo genera, kiel Robert Wallace klarigas:

[tiaj] bazaj ŝajnoj estas "investo" kiu principo de la pli granda ni havas alia individuo, pli grandan probablecon ni havas tion po persono. de pogranda apliko Vi Vidas de ĉi tiu povas detrui tenio, risiko kaŭzi a donu ĝin al ovo sen kuri la koleran negepatran por unu misuzo tenio novaĵo. El tio, kion mi legis lastatempe havi iom da investo ankaŭ Tenio devas malgrandaj m estas minimuma diferenco simple estu singarda ĝi estas via anstataŭigita per patrino antilopo ĉe venonta demetado de (...) ovoj. laktado,unu kiu elspezis konsiderindan investon per la sola tem defendo avilteke, Se por marodantaj hienoj viaj kaj, rezistante hundojn, ŝi provas kapti sian viaj batalos la kuskon de Tamen, kiam evidentiĝas, estas ĝin ĉi tiu forlasi batilita infanon. Ŝi faru ĝin reprodukta diras ke ŝi devas ordigi vivi tion al ekonomion reproduktiĝas poste. Tiu, kiu batalas la papinoj genoj por populacio. Nature, troaj ĉe tendencas malaperi kun la tempo.

okazas kun genoj tio estas danĝero. Patrinoj de forkuri eĉ al la unua signo
La fundo de ĉio ĉi ol O li povas esti
antaŭdiris terminoj genera investo.

Ĉi tio kondukas nin al grava observo: se ni estus pure racia kaj kun tuta kontrolo super ni mem, Ni povus manipuli niajn proprajn korinklinojn - sed ni ne povas, ĉar ni sentas nevolan kaj neracian korinklinon al nia infanoj, kaj ankaŭ por ni mem, por parencoj, amikoj, ktp. Per kio ĉi tio okazas? Ekster ĉi tiu kunteksto, ĝi estas preskaŭ nebla trovi ajnan akcepteblan klarigon. Tamen, analizante la evolua perspektivo, estas facile kompreni la kialon de tio: patrinoj kiuj ne manifestis la emon ami kaj, sekve, al bone zorgi pri siaj infanoj, simple havis reproduktan sukceson malalta - ĉar beboj estas tre fragilaj ĉe naskiĝo - kaj, dum la tempo, ili estis forigitaj en nombro fare de patrinoj kiuj havis a pli forta emocia ligo por iliaj posteuloj, kiel infanoj el tiuj tendencis pluvivi en pli granda nombro pro multnombraj zorgoj provizitaj. Tiel, genoj de patrinoj prizorgoj estis transdonitaj tra iliaj infanoj, dum ke la genoj de senzorgaj patrinoj malaperis el la loĝantaro.

Ĉi tio, denove, pruvas, ke nia perspektivo pri la realo, tio estas, nia reprezentado de la realo, tre malproksime de estu senpartia, ĝi estas ege adaptita al nia bezonoj kaj koncentrita al efikeco. Ĝuste la konkludo al kiu ni atingis la sesan ĉapitron: la homo interpretas la mondon objektiva laŭ sia subjektiva.

Revenante al la komenca demando, ni konkludas, ke la afero de signifo de vivo povas esti respondita de du perspektivoj:

1) El universala perspektivo, la signifo de vivo estas io mekanika, kaj respondas al la tendenco nur daŭrigi ekzisti — pluvivi kaj disvastigu la genojn al la sekva generacio. Kiel ni vidis, por a afero de natura selektado longtempe, nia korpo estas desegnita en funkcio de ĉi tiu signifo kaj, do, ĉiuj niaj biologio, korinklinoj kaj sentoj gravitas ĉefe al via ĉirkaŭe.

2) De individua perspektivo, la signifo de vivo estas reprezentita per persona volo, kiu estas ankrita en premiso de valoro kiu servas kiel referenco kaj, surbaze de ĉi tiu premiso, la individuo celas celojn kiuj povas aŭ ne kongruas kun la mekaniko de la vivo. Tial, sur ĉi tiu nivelo, estas la direkto de la individua volo kiu determinas la signifon de vivo.

Krom la bazaj demandoj de postvivado, por agi, por celi celojn, ni neeviteble devos recurri al valoroj arbitraj. Samtempe, sen fundamenta kredo, kiu gvidas nin, kiu servas kiel referenco por nia volo, ni pasigos nian tutan vivon afliktita de la manko de signifo en ĉio.

Tial, por tiuj, kiuj volas fronti ĉi tiun aferon — tio estas, sen venkiĝi al la delogo de nereflekta kredo — la sola eliro ŝajnas esti la aserto de valoroj.

La deklaro de valoroj estus io simila al "Mi deklaras tion". Ĉi tio devas esti malkonektita de ajna tipo de subesta pravigo, ĉar unua demando estus sekvita de senfina serio, kiu senescepte kondukus nin reen al malpleno, al tiu malespero, kiu krias "nenio valoras, nenio realas — ĉio estas vana.!" Kiam ni asertas valoron, ni devas konscii, ke ĝi havas nenion specialan krom la fakto, ke ni elektis ĝin, ke ĝi estas nia valoro - ĉio, kion ĝi reprezentas kaj signifas, ampleksas tion, kion ni arbitre atribuas al ĝi.

Ni povas citi kelkajn simplajn ekzemplojn de ĉi tiuj valoroj: "bona estas ĉio, kio feliĉigas min", "bona estas ĉio, kio pli verŝajne estas vera", "bona estas ĉio, kio igas mian volforton neforgesebla" ktp. El tio ni povas dedukti, kiuj kredoj plej bone servos niajn celojn. Kredo je Dio? Kredo je racio? Kredo je scienco? La kredo je subjektiva sento, je volforto, je objektiva scio, je morala disciplino?

Demando, kiu preskaŭ ĉiam ĉeestas en ĉi tiu tipo de esploro, estas la jena: ĉu estas pli bone esti feliĉa aŭ esti vera?

Depende de la respondo, ni povas dedukti kiu estas la plej bona vojo. Ĉiu, kiu volas esti feliĉa, certe trovos pli da respondoj en sentoj kaj religio. Ĉiu, kiu volas esti verema, certe trovos pli da respondoj en racio kaj scienco.

Tamen, kiu volas esti feliĉa, ne provu repacigi feliĉon kun vero — egale, kiu volas esti vera, ne provu akordigi veron kun feliĉo. Ili ne estas nekongruaj aferoj, sed nerepareble distingitaj en sia esenco. Tial diri "Mi kredas je Dio ĉar mi volas esti feliĉa" estas senlime pli estiminda deklaro ol diri "Mi kredas je Dio ĉar neniu pruvis lian neekziston" - ĉar almenaŭ li ne uzas stultajn argumentojn por provi. maski la neraciecon de tiu ĉi kredo.

Tial ni ne levos objetojn kontraŭ tiuj, kiuj decidas iri nur la vojon de feliĉo, kondiĉe ke ili almenaŭ havos sufiĉe da integreco por rezigni ankaŭ pri ajna pretendo en la medio de la objektiva kaj scienca scio. Eble ili fariĝos majstroj en la bonviva arto — sed tio estas. Ili povas kredi, ke ili estas la centro de atento de bonfara providenco aŭ ke ili vivos eterne, se ĝi faros al ili bonon, sed provi pruvi tiajn kredojn science ne devus esti la celo - kio gravas estas la potencialo generi feliĉon kaj bonon. -estaĵo, ke tiaj kredoj posedas, ne la fakton, ke ili estas objektivaj veraj aŭ ne.

Aliflanke, la fundamenta problemo kun elektado de la vojo de vereco estas ke ni havas akcepteblan kontrolon super niaj pensoj sed preskaŭ nenium super niaj sentoj - kaj kiam la du konfliktas, la rezultoj estas eble doloraj. Pro la naturo de nia menso, provi instigi la superecon de racieco estas ofte peniga kaj foje aflikta vojo, ĉar vivi implikas ĉiujn partojn de la cerbo, sed rezonado ne. Strebi al la vero implicas batalon kontraŭ antaŭestablitaj tendencoj — ĝi estas artefarita, kiel inteligenteco, kiu celas redifini la signifon de sento.

Ni scias, ke estas granda abismo inter ŝajnoj kaj realeco, kaj ke aferoj certe ne estas tia, kiaj ili ŝajnas al nia konscio.

Feliĉo do ne havas necesan ligon kun vero - nur kun supervivo kaj eternigo.

Sed kian gravecon ĉi tio havas por la valoro de feliĉo? Kial ni suferu en la serĉo de vero, se ni ĉiuj estas

malaperi? Resume, kion ni devas respondi estas ĉi tiuj du
demandoj: kiu estas valoro de vero? Kiu valoro de feliĉo? Estas ĉe
funkcio de la valoro, kiun ni atribuas al ĉi tiuj aferoj, kaj al aliaj
same fundamenta, ke ni determinos la celon
de niaj vivoj, tio estas, ĝia direkto, ĝia celo, ĝia celo — aŭ, kiel
Estas pli ofte diri, ĝia signifo.

LA KIALOJ DE LA KORPO

estas tiom embarasitaj, ĉar ĉi tiuj agoj estas la samaj se senti

sub la lumo de ĉiuj homoj, ĉar ĉi tiuj agoj estas la samaj
komune kontraŭdiras tiajn diferencojn kaj individuajn.
unu (...) Ni ĉiuj konsistas el partoj kaj
pecoj kunmetitaj malsame, hazarda maniero
funkcias ankaŭ sendepende. bone de esti Tial ĝi
inter aliaj, ni ni diferencas inter ni mem kaj

— Michel Montaigne

En ĉi tiu ĉapitro ni komencos tre
polemika, ĉefe konjekta en naturo. Li devas
Devus esti klare, unue, ke la perspektivo prezentita ĉi tie
rilatas al homo ĝenerale, al la abstraktado de la "averaĝa viro" kiu,
fakte, ĝi fakte ne ekzistas - ĝi estas nur a
teoria modelo. Ni provos esplori iujn el la tendencoj
superreganta en la homa naturo. Tiamaniere, malantaŭ la
privata individuo, malantaŭ mediaj eventualaĵoj kaj
malantaŭ kulturo, ni rigardos — sufiĉe mallerte,
ni estus la lastaj por nei — laŭ ĝeneralaj reguloj kiuj validas
pli-malpli precize al ĉiu homo.

Ene de tio, esceptoj ne devus esti viditaj kiel refutoj,
sed kiel variaĵoj — kaj kiam temas pri vivo, variado estas io
kiun ni certe ne vidas manki. Tial ĝi ne utilis
identigu izolitajn kazojn kiuj reprezentas escepton kaj, levante ilin kiel trofeon,
diru: viaj teorio estas refutita, kiel mi trovis
escepto! En homaj aferoj, ili ĉiam estos
ĉeestantaj, ĉar ni ne faras matematikajn kalkulojn. Neniam
ni trovos la genran individuon, kiu enkorpigas ĉion precize
kiel priskribite de iu teorio, ekde ĉiu individuo, posedanta

genoj - krom identaj ĝemeloj - kaj unika subjektiveco,
Vi ĉiam estos malsama ol iu ajn alia, vi estos unika.

Tial, ne homo, la individuo, sed homa naturo -
komprenata ĉi tie kiel historia kaj statistika antaŭjuĝo en
antaŭenigi supervivon — estos la objekto de nia studo. O
celo estos esplori la naturon kaj funkcion de iuj el la
psikologiaj mekanismoj kiuj, en pratempoj, la menso
evoluigita por solvi problemojn rilatajn al ĝia
propra eternigo kiel specio. Ni povas nomi ĉi tion
skizo de la voko kiu, laŭ Ĝofredo Miller:
Miller:

provas kompreni homan naturon demandante kiel nia
prapatroj pluvivis reprodiktaj. Ĝi pli bone ni komprenos nian evoluon, des
pli bone ni komprenos nian
cerbojn, niaj mensoj moderna konduto. O

Evolua psikologio serĉas kompreni, ekzemple, kial
ni serĉas statuson, ni trovas iun sekse alloga,
ni amikiĝas, ni klaĉas aliajn respondajn demandojn
tradicie neglektitaj de psikologio.

ni nun bone komprenas, ke nia
estas cerbo produktitaj cirkvitoj de konduto kial

Niaj prapatroj origine evoluis por iĝi
fariĝi sekse alloga.

Necesas ankaŭ atentigi, ke la homa menso iam estis a
adapta ilo en la strikte darvinisma signifo. Sed,
pro civilizacio akiris, en certa maniero, kontrolon super
mediaj eventualaĵoj kiuj antaŭe estis la tirano
respondeca pri natura selektado, ĝi finis fariĝi
malkuntekstigita kaj ne ĉiam adaptiĝema. Tial ĝi estas
Ni devas reiri al praaj tempoj por ke ni povu
kompreni nin kiel homajn organismojn en a
sufiĉe nekutima medio.

Ni notu, ke kompleksaj kulturoj aperis nur post la
praula periodo en kiu la menso spertis siajn adaptajn mutaciojn
fundamentaj elementoj, kio permesis al li la sofistikecon kaj
socia komplekseco. Kompleksaj kulturoj kaj civilizacioj, eĉ tiuj

A

Kio

pli malnovaj, ili estas tre lastatempa fenomeno en evoluaj terminoj.
Ĉar ili aperis post la adaptiĝoj, ili ne faras
konsistigas malhelpajn faktorojn al niaj analizoj kiujn ni povas
termino "metakultura", tio estas, transcendo de kulturoj,
aludante al tio, kio estas plej esenca al homoj en sia
psikologia kerno. En ĉi tiu signifo, kiel Daniel Goleman observis:

La malrapida kaj ke emocioj faris de fidon je la laboron;

vi lastaj 10,000 — kvankam rapide de esti helpinta homan al la
apero de la e milionioj ĉi tiu — la deskriptiva eksplodo
homa de kvin miloj
presita en niaj biologiaj ŝablonoj.

Do, konservi ĉion ĉi en menso estas fundamenta premiso por,
Do, ni lanĉas nin en la taskon provi kompreni unu la alian kiel ni
malkuntekstigitaj postvivaj maŝinoj. Oni jam diris ke, en
Biologio, nenio havas senco krom en lumo de la Teorio de Evoluo.
Jen ni, iom kuraĝe, deklaras tion, en
homa konduto, nenio fundamenta havas senco krom se
en la lumo de evolua psikologio.

Niaj valoroj ne ekzistas en organizita kaj travidebla maniero, kaj
Ne ĉiam estas facile malkovri ilin. Tamen, estas certe ke ĉiam
ĉeestas, gvidante niajn agojn. Ofte, inter
ĉio ĉi komplika reto de emociaj kaj raciaj valoroj kiuj
ni kultivas, ni finas alfronti nin kun malfacilaj dilemoj kaj,
Por konservi bonfarton, ni estas devigitaj marŝi en vera
streĉŝnuro. Kiu volas samtempe veron kaj bonfarton, estas inter Skila kaj
Karibdo. Ĉi tiu ĉapitro celas
ebligu al ni atingi pli grandan ekvilibron sur ĉi tiu ŝnuro
kiu estas la sojlo inter la du aferoj. Por fari tion, ni devas kompreni
la vera naturo de niaj instigoj, kaj ankaŭ la faktoroj
kiuj plej forte influas la genezon de niaj valoroj.

De la perspektivo en kiu ni analizis la fortojn kiuj movas la
viro en sia vivo, ni povis identigi konstanton
innegable: utileco. La forto, kiu pelas la homon en sia lukto
per celoj, ĝi estas utileco. Komence, ĉi tiu deklaro povas ŝajni
sufiĉe cinika — por ne diri miopa — kiel ni estas

alkutimiĝinta al la ideo, ke agoj bazitaj sur intereso estas pelita de malsana egoismo, kiu scias nur diri "ĉion por mi, nenio por aliaj." Tamen, ne de ĉi tiu perspektivo ni faras tian deklaron. Ni ne diras ĉi tie, ke homoj ne zorgas unu pri la alia, sed ili ĉiam zorgas ial - aŭ, alivorte, tio pure neinteresitaj homoj estas mito.

Nia tezo estas, ke ĉiu ago ĉiam estas motivita de iuj intereso, ĉu konscia aŭ senkonscia, interna aŭ ekstera, racia aŭ neracia, konata aŭ nekonata. La celo al kiun niaj agoj konverĝas neniam estas objektivo hazarde — ĝi estas objektiva ĉar estas kialo kiu montras al ĝi. Kaj, por havi ajna objektivo, estas ĉiam necese ke ni komencu de iu premiso de valoro.

Kiel ni jam vidis, valoroj ne ekzistas per si mem - ne ekzistas valoro sen iu, kiu taksas ĝin. Kiel tio, ne ekzistanta ~~emo~~ ^{emo} estas la valoro de aferoj, ĝi nur determinas deziron al la proporcia intenseco de tiu deziro, ^{emfazis Le Bon.} O valoro kiu subtenas niajn agojn estas ĉiam en ni mem, ne sendepende de tio, ĉu ni konscias pri tio aŭ ne, ĉu estis ni, kiu ni kreas ĝin aŭ ĉu ni internigas ĝin pro ekstera premo. La fakto estas, ke ĉe vivaj estaĵoj, en ĉiu ago ĉiam estas implicita taksado. Tiamaniere, se ni sin devontigas fari a ago, kaj tiu ĉi ago celas iun celon, tio okazas ĉar, en Sur iu nivelo, rekta aŭ nereakta, tia celo havas valoron por ni. Evidente, kiam io kongruas kun tio, kion ni taksas kaj, tial, ni deziras, ĉi tiu io povas esti klasifikita kiel utila. KAJ Estas en ĉi tiu senco ke la deklaro ke ĉiuj niaj agoj estas pelataj de intereso.

Unue, ni devas rimarki, ke ĝi ne estas nur inter viroj ke ekzistas rilatoj bazitaj sur utilismo, la interŝanĝo de favoroj kaj avantaĝoj aŭ reciproka kunlaboro por atingi la saman celon. Estas sennombraj kazoj de rilatoj bazitaj sur utilismo inter multaj aliaj specoj de vivantaj estaĵoj, kiuj povas aŭ ne esti de la sama specioj. Ekzemple, termitoj manĝas lignocelulozon. Tamen li mem ne kapablas ĝin digesti. Por fari tion, kalkulu

helpe de protozoo, kiu loĝas en ĝi, kiu produktas la enzimon nomatan celulazo, kiu digestas celulozon. Tiel, ambaŭ profitas el la produkto de digesto. Sen tiaj protozooj, la termito mortas. La formiko estas socia insekto. La socio en kiu li vivas estas dividita en specialigitajn kastojn, kiuj ĉiu plenumas sian funkcion por permesi al la "formulsocio" vivteni. Tia kunlaboro estas ne nur utila, sed esenca, ĉar formikoj ne kapablas pluvivi sendepende de la nesto - kaj la sama povas esti dirita pri abeloj. Ekzistas ankaŭ mutualismo inter fungoj kaj algoj, kiuj konsistigas likenojn. Fine, ni povas mencii la kazon de bakterioj, kiuj vivas en la radikoj de leguminozaj plantoj. La bakterioj fiksas nitrogenon por la planto kiu, kontraŭe, donas al ĝi protekton kaj nutraĵojn. En la naturo estas multaj kazoj de reciproka helpo, kaj ni povus facile multobligi la ekzemplojn.

Por faciligi komprenon, ni dividus utilismajn rilatojn inter viroj en du subgrupojn: racia aŭ eksplicita utileco kaj afekcia aŭ implica utileco. Sur racia nivelo, ni parolas pri objektiva utileco, kaj ni povus mencii aferojn kiel interŝanĝojn de favoroj, paktoj, laborpostenoj, komercaj interkonsentoj kaj kontraktoj. Ni povus precipe mencii partnerecojn inter individuoj aŭ kompanioj. Farante tiajn partnerecojn, ili celas pliigi sian potencon, sian influon, sian eblan sukceson, ktp. Por ili, la celo, logike, estas ne formi tian partnerecon ĉar "ili ŝatas esti partneroj", sed ĉar ĝi estas utila por ambaŭ partioj - ĉar tiel farante ili povos, ekzemple, venki siajn konkurantojn aŭ gajni pli da mono ol ili farus per si mem. . La fakto, ke inter homoj ekzistas racia utilismismo, estas nenio nova kaj tial ne estas tio, kio nin interesas. Kion ni intencas analizi ĉi tie estas implica utilismismo, kiu manifestiĝas sur emocia nivelo.

La rezonado, kiun ni disvolvos, baziĝas sur la ideo, ke afekciaj faktoroj prezentas sin al ni kiel la trompa surfaco de subtera utilismismo. Resume, ni povas diri ke, al nia konscio, la afekcio ŝajnas neinteresita, sed, al nia senkonscio, utileco ekzistas kaj estas objektiva. Kiel vi vidas, ni nur antaŭeniras la konkludojn, kiujn ni atingis en la antaŭa ĉapitro, tio estas, profundigas la analizon.

pri la specoj de mekanismoj kaj logiloj, kiujn la korpo evolue lernis uzi por instigi individuojn fari agojn utilajn al la imperativoj de la vivo. Estas praktike neeble identigi, kio

ĝuste estis la evoluaj faktoroj respondecaj por la genezo de ĉiuj niaj psikologiaj mekanismoj, tio estas, la kialo, kial ili ekzistas en nia specio. Tamen, la fakto estas, ke ĉio, kio ekzistas en ni, ekzistas ĉar ĝi estis iel utila. Natura selektado ne kribras la karakterizaĵojn de estaĵoj per iu alia kriterio ol ilia utileco por supervivo kaj reproduktado. Ne eblas al ni difini kun kirurgia precizeco la rolon, kiun tiaj mekanismoj ludis en praaj tempoj, laŭlonge de la homa evoluo aŭ pro kia specifa kialo ili estis elektitaj, restante ĉe ni ĝis hodiaŭ. Gravas nur rimarki, ke tiel funkcias la evoluaj ilaroj.

Tial, ne estus io nova diri, ke nia menso evoluis iujn afekciajn aparatojn, kaj ke kondiĉado gvidas tiajn afektojn, permesante al ni lerni la tipojn de kondutoj kiuj estas gravaj por nia supervivo en difinita medio.

La bazaj afektoj de homo, portantaj pozitivecon aŭ negativecon rilate al io - depende de spertoj - servas kiel gvidaj elementoj de niaj agoj, kaj vivitaj tiamaniere ili povas esti komprenitaj kiel havantaj adaptan funkcion, igante homon kaj la medion en kiu li vivas kongruaj. vivoj.

La metodo, kiun ni uzos por provi malkovri la funkcion, la utileco de certaj afektoj estas kutime nomata "inversa inĝenierado". Per ĝi, ni sukcesis akiri certajn informojn pri homa naturo el evolua kompreno perspektivo.

Kompreneble, la nomo "inversa inĝenierado" estas iom misgvida, ĉar ĝi ŝajnas antaŭsupozi la ekziston de projektingeniero. Sed, kiel ni vidis, la inĝeniero, al kiu ni aludas, estas blinda kaj nepersona — ĝi nomiĝas natura selektado.

Estus interese komenci nian esploron prezentante komenton de Gustave Le Bon pri la grandega graveco de sentemo al plezuro kaj doloro kiel necesajn referencojn por konservi niajn vivojn:

Ni ĉiam havas du grandajn certecojn, nenion tio
povus detrui: doloro. La plezuro estas ilia. (...) Nia tuta agado derivas
Doloro, plezuro kaj, de lingvo de vivo perturbis organika
Ili reprezentas diversajn kontentigitaj ekvilibroj de aŭ
por la ekzisto de la tradukita rimedoj uzataj de la naturo
vi certajzorgo sen la kiujn La
farus malebla. organoj, (...) La lingvo de doloro
estas malpli opera, aŭ
Kelkaj el kiuj ekzistas, laŭ bezonoj, kiujn ĝi devas kontentigi.
La kiuj tendencas irati la sub, malsato, (...)
kiu ĝi estas abomena de laboro, de karitata, la pezo al
neniu doloro, de la sovaĝa, la obskura mikroba solvo de kio
kiu serĉas La problemo,
de agado, profunda ĝi, plezuraj stimuloj
O timo

Tial, ni povas diri, ke la korpo havas specon de
lingvo por komuniki al ni ĉu io estas bona aŭ ne. De
de ĝi, la korpo tradukas la agojn kaj
deklaras, kiuj kongruas kun la imperativoj de la vivo, kaj tradukas
kiel sufero, doloro, malkomforto, malĝojo, ĉio, kio malhelpas
ĝia progresado. En kelkaj kazoj, tia lingvo ŝajnas esti
tute evidenta kaj ankoraŭ kuntekstigita, kiel kiam ni vidas la
ekzemplo de la plezuro derivita de kopulacio kiel rekompenco
ĉar ni eternigas niajn genojn. La intensa doloro kaŭzita
ĉar vundoj ankaŭ klare funkcias kiel puno aŭ
averto ĉar ni difektas nian maŝinon.

Tamen tiaj fenomenoj estas ligitaj al tre
primitivaj kaj tre fundamentaj, tial ili estas tiel facile
deĉifrebla. Sen dubo, estus tro simpligo pensi
ke la homa menso estas io tiel simpla. Ĝi praktike farus
neeble desegni precizan historian profilon de homa evoluo el
en maniero kiu povus klarigi kiel kaj kial certa
karakterizaĵoj sugestas, malaperas aŭ ŝanĝiĝas dum la daŭro de
de tempo. Ĉio, kion ni povas supozi, estas, ke la elekto de ĉi tiuj

karakterizaĵoj okazis laŭ la kriterio esti utila, neŭtrala aŭ malutila al la organismo. Tial,

eĉ hodiaŭ, ni scias tre malmulte pri la interna funkciado de nia cerbo. La homa menso estas nenio malpli ol nigra skatolo. Ni nur kapablas dedukti kelkajn aferojn nerekte, per konkludoj, pripensoj kaj kontrolitaj eksperimentoj, interpretante ĉion ĉi el pragmata perspektivo por formuli teoriajn sistemojn, kiuj celas skizi ĝenerale, kiuj estas la esencaj mekanismoj de nia menso, la komplekseco. pri kiuj ni ne povas kompreni nur per fiziko aŭ kemio.

La fakto estas, ke, en la praktiko, se ne estus la impulsoj, la sentoj, kiuj manifestiĝas interne en ni, ni neniam scius, kion bezonas nia korpo. Kiam ni sentas ian impulson aŭ ian signon de bezono, ni uzas nian kapablon por abstraktado kaj rezonado por venki la malfeliĉojn de la medio kaj, do, povi kontentigi tiajn bezonojn aŭ esprimi tiajn impulsojn en formo de agoj.

Ni ĉiam rimarkas, ke, subjektive, estas tre rekompenci sekvi la impulsojn nevole generitaj de nia korpo.

Ekzemple, estas evidente, ke kiam al nia korpo mankas manĝaĵo, la cerbo diras al ni, per malsato, ke ni devas manĝi. Tamen, kiel ni povus scii, kiam ni devus manĝi, se la korpo ne informis nin per la sento de malsato? Ni verŝajne memorus nur, ke ni forgesis manĝi post kiam ni sentis kapturton aŭ svenon. Jen kio okazas al tiuj, kiuj forgesas preni sian medikamenton, kaj memoras tion nur pro la reveno de la simptomoj, kiujn la medikamento forigis. Ni ankaŭ notu, ke malsato ne estas manko de manĝaĵo en si mem, ĉar ni povus tre bone uzi apetitsubpremanto por superregi la signalon de la korpo. En realeco, malsato estas la lingvo, kiun nia korpo uzas por diri al ni, kion ĝi volas, ke ni faru.

Do, kiam ni sentas malsaton, ni tuj tradukas ĉi tion en jenajn terminojn: serĉi manĝaĵon. Tiam la konscia parto de nia menso pripensas, rezonas, strategiigas, eltiras konkludojn kaj

fine malkovras manieron kontentigi la nevolan instigon de malsato, kiu venis de primitiva nivelo de la cerbo. Supozante tion Se ni estus en arbaro, ni povus eliri serĉi fruktojn sovaĝaj bestoj, ni povus fari lancon por ĉasi iun beston, ktp. Kiam ni ricevas manĝaĵon, ni manĝas ĝin, kaj ĉi tio nuligas la malagrabla sento de malsato.

Tiel, ŝajnas nur, ke sentoj estas fino en si mem sama kiam, en realeco, ili ne estas. Ĉi tio estas pura utilismo maskita, ĉar la fakto estas, ke ni ne havas la povon elekti libere kio generos plezuron aŭ suferon — ni nur uzas tiaj aferoj kiel referencoj por gvidi niajn agojn. Nessa situacio, ni povas anka konstati, ke nia intelekto, en vero, ĝi estas nur rafinado, detalo bazita sur a subesta neŭrala superstrukturo. Nia inteligenteco funkcias kiel rimedo, kiun la korpo evolue trovis por kontentigi sin.

Daniel Goleman, klarigante la evoluon de nia nerva sistemo, montras al ni la kialon de ĉi tiu hierarkio:

emociojn, la kialo, ke emocioj eniras la cerbon por pli bone kompreni fortajn mensojn pensante - kial facile milite evoluas. La estas tri neŭralaj humuroj, kiel ĉeloj pri homaj cerboj, kun La estas tri neŭralaj humuroj, kiel ĉeloj fojojn pli granda evoluo, etulo pli de via kilogramo primataj jurojn milionoj evoluado, de ol nia de de jaroj vi nehomoj. Kune cerbo kreskis sub la

supre, vi pli altaj centroj evoluantaj kiel ellaboroj el malsupraj partoj, cerba pli malnova (...) El la plej primitiva radiko, O trunko, aperis poste, pensanta emociaj centroj. Milionoj da jaroj cerbo, ĉe evoluo de ĉi tiuj emocioj, aŭ ondula formo kiun aŭ "neokortekso", O granda bulbo de histo pensanta cerbo malkaŝas emociajn tavolojn. La fakto ke O pri la se evoluis el la rilato inter penso kaj sento; estis unu emocia cerbo longe antaŭ racia. unu

En danĝeraj situacioj, ni povas klare vidi tiun bonan parto de nia mensa agado ne estas mediata de nia konscienco. Ekzemple, se ni promenas en a

zoo kaj subite renkontas malsatan leonon, ni ne ĉesas pripensi la ebla danĝero de la situacio.

Kiam la vida sistemo ricevas la stimulon enhavantan la bildon de la leono, ĝi ne iras al nia konscio por doni la verdikton pri ĉu aŭ ne ni devus senti timon. La informoj estas prilaboritaj de la sistemo nomata "kogna senkonscia", kiu analizas la datumojn akiritajn kaj aŭtomate ekigas krizmekanismojn - batal-aŭ-fuĝon -, kiuj preparas nian korpon por alta riska situacio. La ofteco de niaj korbatoj pliiĝas, niaj manplatoj malsekiĝas, niaj muskoloj streĉiĝas. Inter la sekvoj de ĉi tiu reago estas la sento de timo, kiu estas la konscia timo de la ĝenerala stato de garde de nia korpo. Do, tiel rapide kiel ni rimarkas, ke estas leono antaŭ ni, ni havas ĉiujn niajn sentojn en garde kaj nia tuta korpo estas trempita en hormonoj por permesi al ni vigle reagi.

Se ni poste rimarkas, ke la leono estas sur ŝnuro aŭ ke ĝi estas efektive tre bone farita statuo, tiam nia cerbo malaktivigas la viglan staton. La grava afero estas rimarki, ke tia procezo, ĉe sia primara nivelo, estas nevola, kaj la konscia cerbo nur perceptas la rezultojn de ĉi tiu prilaborado.

Same okazas, ekzemple, kiam ni aŭdas la sonon de bombo. La stato de gardemo, kiu sekvas la detekton de la stimulo, estas generita antaŭ ol ni konscias pri ĝi, ĉar ni streĉiĝas kaj foje manifestas iujn aŭtomatajn reagojn - kiel kriadon - eĉ antaŭ ol ni konscie scias, kio ĵus okazis. Ĉi tio estas mekanismo klare celanta la supervivon de la specio, ĉar, en sovaĝa medio, ni ne havas tempon por konscie esplori la eblan riskon de ĉiu situacio. Ju pli rapide ni reagas al la signalo de ebla risko, des pli granda nia ŝanco de postvivado.

Do, laŭ postvivado, ĉu tio, kio movis la foliojn malantaŭ la arbo estis la vento aŭ leono, tio certe ne indas esplori — la "saĝa" afero estas forkuri, sen pliaj konsideroj.

Kiam individuo rigardas bildojn de ekstreme perforta filmo, tiaj bildoj produktas verajn stimulojn en la korpo. Via konscia menso scias, ke ĝi estas efektive komplika ŝablono de etaj lumpunktoj, kiuj formas serion de sinsekvaj figuroj, donante al ni la iluzion de movado.

Tamen, nia senkonscia menso ne "scias" ĉi tion. La "kogna senkonscio" kaptas la trajtojn de la bildo kaj prilaboras ilin kvazaŭ ili estus realaj, venantaj de la medio. Tial la individuo sentas sin emocie stimulita de helaj punktoj. Denove, ni rimarkas, ke se la stimulo estus mediata de konscio kaj sankciita de ĝi, tiaj bildoj ne havus efikon al niaj emocioj.

Intuicio ankaŭ falas en la kategorion de senkonsciaj mensaj procezoj. Kiu neniam sentis simpation aŭ antipation al iu, kiun li neniam antaŭe renkontis, tuj unuavide, sen scii kial?

Ĉi tio estas la rezulto de la procezoj de la senkonscia menso, kiu estas subtera analizante diversajn faktorojn, kiuj restas ignoritaj de nia konscio. De ĉi tiu perspektivo, oni povas diri, ke la fama amo je unua vido ankaŭ estas speco de intuicio.

Altiro inter individuoj sekvas ĉi tiujn samajn ĝeneralajn ŝablonojn. Kiam ni estas en iu situacio kaj tiam renkontas knabinon aŭ knabon, nia menso kolektas la datumojn akiritajn de la individuo, komparas ilin kaj penas ilin laŭ la normoj - denaskaj kaj lernitaj - kiujn ni havas de kio estas "kongrua" individuo."

Alivorte, ĝi analizas viajn trajtojn laŭ kongruo - sano, aspekto, personeco, inteligenteco, sociaj aspektoj ktp. —, por kontroli ĝian eblan statuso utilecon. Post kiam ĉi tiu senkonscia analizo estas farita, la korpo tradukas la rezultojn en formo de sentoj, kiuj estas tio, kion ni konscie perceptas.

Se, ekzemple, knabino konvenas niajn personajn parametrojn de kongrua ino, la korpo produktas en ni senton de altiro - ĝi igas nin voli posedi ŝin kiel partneron. Se ŝi tre bone plenumas niajn emociajn postulojn, ni eĉ eble enamiĝos al ŝi. Kompreneble, ĉi tio ĉio okazas je nivelo kiu estas sub nia konscio, kiel

Vere ne utilis rilate scienco en tia prilaborado. Ĉio, kion la konscia menso perceptas, estas nur bona sento kaj granda deziro esti kun la knabino.

Post kiam tia deziro manifestiĝas, okazas ĝuste la sama afero: kiel kiam ni malsatas, la racia menso submetas sin sub la komandon de impulsoj, kaj poste elpensas ĉiajn lertaĵojn por venki super la knabino. Li aĉetas florojn, faras deklarojn, laŭdas ŝin, montras bonkorecon, ĉiam pensante, ke la fundamenta celo estas venki ŝin. Se vi sukcesos delogi ŝin, vi estos rekompencita per torento de plezuro, vi estos ege feliĉa kaj kontenta. Se ŝi malakceptos vin, ŝi sentos malsukceson, ŝi sentos malĝojon, foje eĉ deprimita.

Kompreneble, neniuj saĝmensa deklarus sian amon al knabino dirante: "Vi scias, pensante pri tio, vi ŝajnas al mi kongrua ino". Tiajn aferojn ni diras en kodita lingvo, kiel "Mi tre ŝatas vin", "Mi amas vin", "vi kompletigas min", "Mi amas vin" ktp. Sed, profunde, ni ŝatas kaj amas pro unu simpla kaj unika kialo: ĉar tiaj homoj estas utilaj por kontentigi niajn emociajn bezonojn, kiuj, finfine, estas je la servo de la imperativo de la vivo.

Kun ĉi tio, ni rimarkas, ke estas multe da kialo malantaŭ niaj emocioj, sentoj kaj sentoj. Kion ni sentas, nur ŝajnas neracia ĉar ni ne kutimas analizi tiajn fenomenojn ene de la biologia kunteksto en kiu ili ekestis, tio estas, en la kunteksto de la bezonoj de nia homa maŝino.

Tamen, kiam ni komencas vidi la homon kiel sofistikan beston kaj liajn impulsojn kiel havantaj esence pragmatan karakteron, la vualo falas sur multajn nesondeblajn misterojn de homa konduto.

Por ilustrati, ni prenu kiel ekzemplon la plej polemikan kaj ŝajne plej neklarigeblan el sentoj: la amo. Miloj da homoj provis ĝin difini, preskaŭ ĉiam poezie, subjektive, per metaforoj kaj paradoksoj, sed, por la plimulto, la amo restas mistero, io, kion oni ne povas klare kaj precize difini.

Estas du ege disvastigitaj interpretaj eraroj, kaj ili estas tio, kio grandparte faras ĝin nekomprenebla. La unua eraro

konsistas en serĉi difini nur la amon en si mem, kvazaŭ la amo estus celo en si mem, pura kaj neinteresita ago, lasante ĝiajn subajn kialojn lasitaj al la kaprico de tio, kion oni poezie nomas "koro". La dua eraro, nature, konsistas en pensi, ke la motivoj de la koro meritas senliman fidon, ke ili estas tio, kio estas plej "veraj" kaj "puraj" ĉe nia kerno. Oni forgesas, ke la klarigo de sentoj ne estas en ilia subjektiva manifestiĝo, sed en ilia biologia funkcio.

Certe tiaj eraroj de interpretado estis plifortigitaj de tiu mito - por ne diri per tiu mensogo - ke la homo havas "animo", kiu portas la "esencon" de estaĵo, kies naturo estas supozeble sendependa de la korpo. Alivorte, ĉiuj nevolaj sentoj, ĉar ili estas imunaj kontraŭ racio kaj konscia volo, ĉar ili funkcias aŭtonome, povus, el ĉi tiu perspektivo, esti interpretitaj kiel reflekto de ĉi tiu transcenda animo.

Tamen ni flankenmetu ĉi tiujn malkonektitajn sensencaĵojn kaj ni iru al la faktoj. Ni vidu: amo estas sento, kiu ĉiam nevole estiĝas, kiu generas impulsojn, kiuj kondukas al bonfarto se ili estas kontentaj kaj al sufero se ili estas frustritaj. Ĉu ili ne hazarde estas trajtoj, kiuj perfekte konvenas al la profilo de denaska programado? Kaj tio fariĝas eĉ pli klara kaj evidenta kiam ni rimarkas la universalan naturon de amo, kiu transpasas rason, kredaron, kulturon, sekson, aĝon, tempon ktp.

Ni povus starigi ĉi tie arbitran distingon inter du fenomenoj ĉirkaŭprenitaj de tio, kion oni kutime nomas amo. Unu el la aspektoj de amo estas tio, kion oni nomas "pasio", kiu povus esti komprenata kiel forta impulso por krei stabilan emocian ligan, tio estas, senton. Tia impeto estas kutime akompanata de erotika komponanto. La dua faceto estus la jam establita ligo mem, la bonvolo tio estas kion ni kutime nomas "amo".

En ĉi tiu senco, ni devas noti, ke ĉi tiu emocia ligo ne nepre devas esti establita per erotika pasio. Ĝi ankaŭ povas esti kreita per pli subtilaj, malpli ŝargitaj procezoj: identigo, kunekzistado, admiro, prestiĝo,

aserto, ripeto, sugesto ktp. Ni donas malsamajn nomojn al la diversaj gradoj de intenseco de amo, kiel amikeco, kamaradeco, kamaradeco, korinklino, simpatio, amo, pasio ktp.

Sed, por ĉiuj intencoj, ĉar ĉi ĉio ŝajnas esti nenio alia ol gradoj de intenseco de la sama afekcio, por nomi tiun ĉi fenomenon ni simple uzos la terminon ĝin en akvoretistajn kategoriojn. ^{korinklino} mensa, sen artefarite fragmentigi

Tiel, el tiu ĉi perspektivo, ekstrema afekcia impulso — aŭ pasio — ĉesas okupi la tronon de homaj sentoj, estante forigita al la sama pozicio kiel, ekzemple, malsato aŭ timo: ĝi estas simple speco de "fiziologia devigo" de emocia naturo. — tio estas rimedo, kiun la korpo uzas por atingi tion, kio dum sia evoluo montriĝis utila. Kiel videblas, ĉi tiu fenomeno reprezentas esprimon de la "kialo de la korpo" - tiu kialo, kiu havas supervivon kaj eternigon kiel kriterion de vero. Ekzemple, afektiveco funkcias per partopreno en generaj fenomenoj — ja neniu intence elektas, al kiu ili estos altirita aŭ al kiu ili enamiĝos. Sed ankaŭ antaŭenigante sekurecon per la tre fortaj interhomaj ligoj kiujn ĝi kreas, kondukante al pli granda unueco kaj kunlaboro inter individuoj.

Rimarku ke, en ĉiuj menciitaj ideoj, afekciaj manifestiĝoj estas ĉiam forte ligitaj al utileco, kiu subestas la tutan koncepton de Evoluismo. Kompreneble neniu diras, "Mi amas miajn gepatrojn ĉar ili estas tre helpemaj." Amo estiĝas spontanee en ni, ĝi ne estas propravola sinteno. Amo - ĉi tiu "bone voli" aŭ "senti bonon pri" - estas la rimedo de la korpo por diri: "ĉi tio estas bona, ĉi tio estas utila, konservu ĝin". Sed, aliflanke, kiam ni perdas ion, kion ni amas, la korpo riproĉas nin per malĝojo, kaj per tio ĝi signifas: "ĉi tio estas malbona; ne lasu ĝin okazi denove; protektu ĉion, kion vi amas."

Evidente, ni ne diras, ke ni naskiĝas kun denaskaj stereotipaj ŝablonoj, kiuj determinas la manieron kiel ni esprimas niajn korinklinojn. Ni aludas nur al la esenca mekanismo de afektiveco — kiu estas mensa aparato, per kiu la evoluo infuzis nin por povi trakti la vivon. Kiel tio

komprenite, afekcio povas esti vidita kiel sekvo de la senkonscia rekono de ies utileco en iu aspekto — funkcianta en esprimoj tre similaj al timo.

En ĉi tiu senco, same kiel tio, kio kaŭzas al ni timon, estas lernita per nia interagado kun la medio, ankaŭ tio, kio vekas nian amon kaj gvidas la manierojn esprimi ĝin, estas lernita dum nia sperto - sed tio ne signifas, ke timo kaj amo estas lernitaj. Ili estas denaskaj mekanismoj, cerbaj cirkvitoj, fakte.

Kion ni lernas estas nur la plej oportuna maniero uzi tiajn mekanismojn por servi nian bonfarton en la medio en kiu ni troviĝas.

Sur la nivelo de homaj sociaj rilatoj okazas ĝuste la sama afero. Ĉiuj ŝatas siajn amikojn kaj ŝatas havi amikojn. Tamen, ĉu iu ŝatas havi amikojn?
elektu

Se ili ne estas naturaj ermitoj, apenaŭ. Ĉi tiu predispozicio al socianiĝo ĉiam estiĝas nevole en ni, en formo de afekcia bezono. Tial ni devas havi grupon da homoj, kiuj fidus nin kaj kiujn ni povas fidi. Sen amikoj, ni sentas nin solecaj, malplenaj, malgajaj, nesekuraj, sensignifaj. Evidente, estas agrable havi amikojn, sed en nia emocia cerbo ne tiel funkcias rezonado. En sia propra kunteksto, esti agrable signifas esti utila — kaj tia utileco, nature, manifestiĝas en ni ĉifrite, en formo de sentoj.

Do, kiam ni renkontas certan homon kaj ŝatas ilin, tio signifas, ke ni sentas nin bone en ilia kompanio, ĉu ĉar ili estas amuzaj, inteligentaj, erudiciaj, belaj, amikemaj, akompanaj, atentaj — aŭ havas ajnan alian karakterizaĵon kiun ni aprezas. Je ĉi tiu nivelo, la utileco de homo estas mezurita per sia kapablo kontentigi niajn emociajn bezonojn, niajn postulojn. Ni ĉiam taksas niajn amikojn proporcie al la grado de utileco, kiun ili havas por ni.

Evolue, estas bone havi amikojn ĉar ni ne estas memsufiĉaj. Kaj ili donas al ni senton de sekureco sciante, ke ili ĉiam volos helpi nin kiam ajn. Ne estas malfacile imagi ke, tiutempe ni bezonis, kaj
inverse

antaŭ la apero de civilizacioj, en kiuj la vivo estis a vera senĉesa batalo, serĉi amikecojn estis ege utila por postvivado. Evidente, ne ĉar amikeco estas "natura", sed ĉar kiu restis sola, verŝajne finiĝis mortante pro malsato aŭ esti formanĝita de iu malsata besto.

Verŝajne tial ni sentas nin tiom ligitaj al amikoj kiuj nin komprenas, kiuj ŝatas nin kiel ni estas, kiuj estas honesta, sincera, ke ni povas fidi. Ne ĉar la amikeco estas bela, sed ĉar ĝi estis utila dum nia evoluo kiel specio — kaj la bonfarto kiu venas de ĉi tio estas nur la sankcio de nia primitiva menso. Sekve, ni vidas ke amikecoj baziĝas sur faktoroj de reciproka intereso, kvazaŭ ili estus "afektaj kontraktoj" subskribitaj de nia senkonscia menso. La nura diferenco kuŝas en tio, ke, anstataŭ potenco kaj mono, tra de amikecoj ni serĉas sekurecon, bonfarton kaj feliĉon.

En ĉi tiu senco, interesa propreco de nia menso estas la fakto, ke ni havas specon de "trompilo-detektilo". Per ekzemplo, se iu ni konas, kiun ni konsideras nia amiko, vi ne plenumas vian parton de la kontrakto, kiu estis silente starigita de amikeco, tio estas, se ĝi perfidas nian fidon, tia persono perdas sian krediton, ilia reputacio estas makulita kaj ni emas ekskludi ŝin el nia socia rondo. Kompreneble, se ĝia graveco estas bonege por ni, ni eble venos pardoni ŝin pro ŝia mallojaleco, kvankam ĉi tio kutime ne estas bona ideo.

Ofte, meze de tiu ĉi situacio, aperas la fama perfidulo. sentante ke, ĉi-kazoj verŝajne konsistas el komprenante la perdon de interŝanĝado de longtempa profito — amikeco — por pasema avantaĝo akirita tra perfido - se la avantaĝo ne estis sufiĉe granda, nature. Tial, kun granda kialo, La Rochefoucauld observis kio ^o nian penton ni faris, Ne estas tiom da pento pro la malbono tio sed unu ^{mi} timas pri ĝiaj sekvoj.

La ekzisto de tia mekanismo klare pruvas tion niaj rilatoj baziĝas sur silenta kontrakto kiu celas kontentigo de reciprokaj bezonoj. Ĝi estas kontrakto bazita sur

reciproka intereso kaj kiu do ne kongruas kun la perfido. Kiel Robert Wallace klarigas:

Ni estas inteligenta specio, kun longa problemo
memoro kun la kapablo por ni, ili pasos
individue. Tiel, aliaj ekkonos lin kiel
La trompanton, marku lin kiel tia, aa en la
ostracismo aŭ puni lin alimaniere. Eble ili rifuzas se ili ne estas savi-
tiel. Tiel, se identigitaj trompantoj savitaj
kiam ne estas en malfacileco, fraŭdo se kaj ĝi ne pagos.
estusrilatoj, se ne ekzistis atendo de reciprokeco,
koncepto de fraŭdo, la en perfido.

Kun ĉi tio, ni certe rimarkas, ke niaj agoj kaj rilatoj
estas trapenetritaj de multe pli da egoismo ol ni ŝatus
konfesu. En la ĉiutaga vivo, ni kutimas al la ideo ke kiam
la kialoj, kiuj kondukas nin al io, estas pure sentimentalaj,
en amo, reale ili estas neinteresitaj. Sed estas
ĝuste male. Afektiveco estas la sinteza lingvo de
primitiva menso, kiu pesas ĉiujn bezonojn de la organismo kaj
tiam tradukas ilin en la formon de impulsoj, kiujn la racia menso
disponigas sin por obei, kiel soldulo, kontraŭ
subjektivaj rekompencoj de plezuro, bonfarto kaj sekureco.

La timita kaj fifama morto ankaŭ servas kiel granda
ekzemplo de la speco de logiko kiu kuŝas malantaŭ nia
sentoj. Unue, ni povas demandi ion tre simplan:
Kial ni nur suferas pro la morto de la proksimaj al ni?
Normale ni respondus ion kiel "ĉar ni amis tion
persono", "ĉar ni estis proksimaj al ŝi", "ĉar ŝi estis nia amiko"
kaj tiel plu. Sed profunde, objekte, ni nur suferas
ĉar tiu persono estis utila al ni, ĉar, iasence,
ni apogis nin sur ĝi — kaj kiam ajn ni estas subite
forigita de io kiu kontentigas niajn bezonojn, la sekvo
de ĉi tio venas en la formo de malĝojo, maltrankvilo, angoro, sufero,
malĝojo, deprimado, malespero, ktp.

Tiel, la kialo de la doloro, angoro kaj malsekureco kiuj ŝprucas
de subita ŝanĝo — kaj ankaŭ de la granda peno postulata
alkutimiĝi — kuŝas ĝuste en tio, ke nia

La korpo, estante tre efika maŝino, provas kiel eble plej eviti superfluajn elspezojn. Tiucele ĝi trudas iujn malkomfortajn obstaklojn — kiujn ni povus nomi "necesaj kontroloj" — por ke ni ŝanĝu nur tion, kio estas strikte necesa. Tial ŝanĝoj estas tiel doloraj.

Tial, en la kazo de grandaj perdoj, estas normale senti, ke ĉio "perdis sian signifon" ĉar, kiam ni estas senigitaj de apogo, lambastono, tio kaŭzas malkvieton, ĉar ĝi malorientiĝas kaj malfaciligas al ni moviĝi. Al la celoj, kiujn ni celis, postulante readaptadon al la nekutima situacio, kiu sin prezentis antaŭ ni. Tiel, ni povas pensi pri niaj emociaj ligiloj kaj niaj kutimoj, iel, kiel inerciaj, tio estas, emaj resti tia, kia ili estas, krom se iu ŝanĝo estas esenca - kaj la korpo kontrolas ĉu ĝi estas vere esenca per sufero. Ni devos sperti por fari tian ŝanĝon. Ĉi tio kompreneble ne validas por ŝanĝoj, kiuj estos utilaj al ni, kiuj faciligos nian vivon — ĉi tiujn ni akceptos sen ajna malfacilaĵo.

El ĉi tiu perspektivo, nostalgio aŭ manko signifas nur la senton de abstinado de io al kio ni ŝatis aŭ kutimis. Do, kiam ni timas perdi ion, kion ni amas, tio efektive signifas, ke estus tro dolora aŭ neeble trovi anstataŭaĵon. Se ni perdas amikon, kiun ni ŝatis, ekzemple, ni sentas nin malĝojaj. Por la plej multaj homoj ne ekzistas logika klarigo por tio, ĉar ili kutimas la ideon, ke malĝojo estas nur "natura sekvo" de tio, ke ili perdis "veran amikecon". Kompreneble, tio estas supraĵa kaj poezia nocio, kiu nenion klarigas. Homoj emas idealigi ĉion, romantikigi tro sentojn kaj rilatojn, kaj tial tiaj aferoj iĝas ŝajne nekompreneblaj. Tamen, se ni analizas ĉi tiun aferon el pragmata kaj objektiva perspektivo, evidentiĝas kial ni suferas kiam ni perdas amikon.

Solida amikeco estas granda, longdaŭra investo. Ni pasigas signifan tempon en niaj vivoj koni unu la alian, kultivante emociajn ligojn kaj ligojn de

konfidi. Ni nutras multajn atendojn kaj, kun la tempo, malrapide stariĝas "afekta kontrakto", ligo de sincereco kaj reciproka engaĝiĝo kun tiu persono. En ĉi tiu kunteksto, la emocia damaĝo perdi investon de ĉi tiu grandeco por nenio estus enorma. Ni bezonus longan tempon por konstrui alian taŭgan amikecon. Por atingi tian gradon de interplektiĝo necesus jaroj kaj jaroj da kontakto. Tial ni tiom suferas, kiam ni perdas amikon aŭ amaton: nin subtenis li, ni kutimis al li. Ni perdis ion, kio, sur emocia nivelo, estis tre altvalora.

Krome, post via perdo, ni devos reorganizi nian tutan emocian vivon, io kiu tendencas esti tre elĉerpa.

Do, la ideo estas ke, kiam ni amas aliajn, kiam ni faras aferojn por ilia profito, profunde ni ne faras al ili favoron, sed serĉas nian propran avantaĝon, nian propran kontenton. Se ni amas niajn proksimulojn, ni faras tion nur ĉar ni amas nin mem, kaj la fakto, ke la kialoj de tio estas sentimentalaj, ne igas tian agon malpli egoisma — en la plej bona kazo, ĝi estas spontanea.

Sento ankaŭ interesa estas nomata ĵaluzo.

Ĝi ŝajnas ludi fundamentan rolon en konservado de la ekvilibro de rilatoj inter individuoj. Ekzemple, kial viroj, ĝenerale, emas esti poligamiaj kaj virinoj emas esti monogamaj? La respondo ŝajnas esti trovita en la investo, kiun ĉiu persono havas en generado de infano enhavanta sian genetikan materialon. La investo de la viro estas tre malgranda - nur la materialo de unu ejakulado povas doni al li infanon. Aliflanke, virinoj bezonas multe pli grandan investon por porti kaj konservi infanon.

Tial, estas nature supozi, ke virinoj devus esti pli singardaj en la elekto de siaj partneroj, ĉar ili havas pli altajn reproduktajn kostojn, tiel ke kiam ili sukcesas konservi kongruan masklon en monogama rilato, ili aŭtomate pliiĝas siajn ŝancojn kreskigi sanan infanon. , kiel kun la partnereco estos pli granda kvanto da rimedoj disponeblaj. De ĉi tiu perspektivo, ĵaluzo aperas kiel defenda tekniko kontraŭ

malfideleco kiu, en genetikaj terminoj, signifas, por homo, krei infanon, kiu ne havas ŝian genetikon materialon kaj, por la virino, granda perdo de helpo en kreskigado de la infano, kiel lia patro estos okupata provante fekundigi aliajn inojn. Ĉi-rilate, Leland Swenson faris tre interesan komenton:

En homoj rezultas du malfidelaĵoj: unu strategiaj seksaj seksoj estas rilataj selektemaj

de premoj. Kondutismaj diferencoj rilataj al

ĝaluzaj reagoj al la elekto de malfideleco partneroj povas esti korelacita spermo estas la plej multekosta - ege estas reproduka de ĉiu (...) la plurafoje multekosta.

esti pli sukcesaj Maskloj povas

reprodukte generi kiel se plej multajn idojn krom spermo. investante, ebla, al kaj estos flanko, tempo estas de plivivo

se estas manko, ili restas kun nur unu vi

se sukcesa ina investo

viaj rimedoj pliigo por la al la de postvivo ŝancoj

idoj. La dualisma konduto de viroj de adapta problemo geedzo en

rilatoj - kun malgranda vidas aparte kiel partneroj por mallongatempa

investo - kreitaj virinoj aŭ por ĉe la kiu

percepti

havi

seksa virino kiu estas en provizora

La

komencan investon aŭ en potencialo. Inoj

unu generacio de infanoj, en

Ili povas nur gravedi kaj estas unu certa nombro da posteuloj; baldaŭ,

je ilia intereso, ke la inoj kiel infanoj multe da viaj

La investintereso pliigo en o is

adapta strategio de la kostas dizerto. tia Postulproceso unu

la komencan investon de la masklo fino. Svatado pliiĝas rilato O

en dizerto. utileco de tio ĉar ino post jam ĉe la reduktas kaj la

amindumado tiam ampleksa kaj, svatante unu masklo dizertas unu

estontajn inojn. unu uzis la plimulto el ili de via

rimedoj en via restos malmultajn rimedojn

por

La kosto/profito-proporcio laŭ reproduktado ŝajnas

ludu la centran rolon en la temo de malfideleco,

kiu ofte okupas la sojlon de plej granda streĉiĝo en rilatoj. La viro ne volas krei infanojn kun la genetika materialo de alia individuo, tial li sentas ĵaluza pri sia partnero.

Sed samtempe, li ankaŭ volas fekundigi kiel eble plej multajn inojn por disvastigi sian riĉaĵon je malaltaj ^{DNA} kostoj. Aliflanke, kiam virino sentas ĵaluza kaj postulas amindumon, ŝi klopodas konservi sian reproduktan sukceson per monogamio, pro la grandaj investoj, kiujn infano postulas de ŝi, precipe dum gravedeco, kiuj estos sufiĉe reduktitaj se ŝi havas viro kiu estas lojala al ŝi.flanko. Ni devas tamen rimarki, ke kiam viro serĉas definitivan virinon, tiun kun kiu li volas kreskigi siajn gefilojn, en kiuj li intencas investi siajn rimedojn, li ĝenerale fariĝas tiel prudenta kiel virinoj en sia elekto, aktive laborante. pri partnera prizorgado.

Sed finfine, la viro volas insemigi kiel eble plej multajn inojn por maksimumigi sian reproduktan sukceson, kaj la virino ankaŭ volas konservi sian reproduktan sukceson, kaj ŝi faras tion provante konservi la fidelecon de la viro sufiĉe longe. Trompi, kompreneble, ankaŭ povas esti interesa por virinoj. Inoj povas trompi la fidelan masklon, konservante rilatojn kun alia kiu estas pli vigla, dum estante subtenataj de la lojala masklo. Ĉar ekzistis neniu testo en la Ŝtonepoko, li neniam povis malkovri ke la infano ne estis DNA lia.

En la nuna kunteksto, povas ŝajni, ke tiaj ideoj ne validas tiel bone kiel antaŭe — ja kontraŭkoncipiloj ne kreskis sur arboj en Antaŭhistorio — sed ĉi tiu teorio ŝajnas klarigi, almenaŭ ĝenerale, kelkajn interesajn punktojn pri seksa konduto.de homoj. Eble tial estas tiel ofte aŭdi ke virinoj "ne komprenas" virojn kaj ke viroj "ne komprenas" virinojn — ĉar ili estis formitaj de evoluado kun malsamaj kaj sufiĉe konfliktantaj reproduktaj strategioj.

Alia ekzemplo, kiu ŝajnas sufiĉe racia por klarigi mekanismon, kiun la korpo uzas por devigi nin agi en maniero kongrua kun la imperativoj de la vivo, estas tiu per kiu ni taksas nin emocie en socia kunteksto. Estas tre rimarkinda fakto

ke honestaj komplimentoj bonege funkcias por ke ni sentiĝu bone, por altigi nian memestimon. Ekzemple, ĉiu, kiu havas belan, bone skulptitan korpon preskaŭ ĉiam ŝatas montri ĝin - kompreneble, esti laŭdata, admirita kaj senti dezirata. Neniu faras horojn da gimnastiko sole — eĉ ĉar, sole, ni eĉ ne havas multe da motivado — kaj tiam ili restas ŝlositaj en ĉambro. Kiam ni demandas kial, ni ofte aŭdas, ke ili ekzercas nur ĉar ili ĝuas ĝin—sed ili faras tion nur ĉar estus embarase konfesi la veron malkaŝe. Ĉiu speco de persona kontento neniam okazas en si mem.

En alia ekzemplo, se ni pasigas dek jarojn skribante fascinajn kaj revolucionajn libron, ni ne faras ĝin por meti ĝin en tirkeston kaj pasigi la reston de nia vivo kontentaj kun granda inteligenteco. Ni volas eldoni la libron, ni volas esti legitaj, ni volas ricevi iom da reveno pro la klopodo, kiun ni faris.

Nur scii ne sufiĉas - ni ankaŭ devas montri nian "potencon" al aliaj, por ke ni estu rekonitaj pro niaj kvalitoj. Nur tiam ni estas efike rekompencitaj pro la peno. ni sentas

Sed kial? Ĉar homo, evidente, ne estas fino en si mem - ni estas nur ponto al la venonta generacio.

Ni vivas laŭ la socia ĉar ĝi estas la referenco kontraŭ kiu ni mezuras kaj difinas nin. Tiel oni povas vidi, ke montri inteligentecon, belecon, fizikan vigecon kaj similajn aferojn estas rimedo, kiun la homa specio uzas por elmontri sian "pavovoston", ĝiajn kvalitojn. En ĉi tiu kazo, la konduto estus elsendado de tia mesaĝo: "rigardu la potencon de mia intelekto, mian grandan fizikan vigecon - mi estas bona bredisto kaj timinda kontraŭulo, tio estas, mi havas bonegan genetikajn materialon".

Konsiderante ĉi tiun mekanismon, estas certe facile kompreni kial ni ĉagreniĝas kiam oni diros pri ni, kiuj distordas, kio ni vere estas. Kial ni zorgu, se ni scias, ke ĝi estas malvera?

Racie, ĉi tio ne havas sencon, ĉar ni konas nin pli profunde ol iu ajn alia iam havas.

alproksimiĝos al scio. Tamen ĉi tio estas demando emocia, ne racia. Ĉi tio okazas ĉar nia vanteco estas pinglante nin por averti nin, ke nia publika bildo estas distordita, ke nia socia kredindeco falas, kaj kun tio Ni povas perdi plurajn avantaĝojn.

Nia vanteco estus io kiel aparato kiu faras zorgu pri tio, kion aliaj pensas pri ni respekto — kaj ĝi ĉiam estas funkcio de tio, kion pensas nia socia medio el ni, kiuj pesas nian valoron. Do, kiam aliaj ili bone pensas pri ni, ni bone pensas pri ni mem. Kiam la aliaj rekonas nin, ni sentas nin rekonitaj.

Tial, emocie, ni taksas nin nerekte, "laŭ tablo". Kion ni nomas nia membildo estas a reflekto de tio, kion la individuoj ĉirkaŭ ni pensas pri ni respekto. Plej verŝajne ĉi tio estas mekanismo kiu havas la celo estas igi nin agi socie — kaj, en pratempoj, reprodukte — kongruaj.

Pro ĉi tiu rimarkinda propreco de nia naturo, ni ĉiam Ni serĉas fari aferojn por kiuj ni estos rekonitaj. Kiel tio, Por eviti senti sin "senutila", ni vivas en eterna lukto al imponi la homojn ĉirkaŭ ni, por montri nian valoron, nian utilon, niajn virtojn — kaj kun tio, sen rimarki tion, ni konkuras kaj adaptiĝas al la selektemaj premoj de la medio en kiu ni vivas. Kiel Geoffrey Miller klarigis:

seksa elekto determinis nian bezonon de statuso, Prestiĝa socia respekto. Postvivo ne utila por reproduktado. La statuso, sed Kiam ni tre grava por nia laborejo, konkuras kiel niaj serĉas ni statuso por statuso. Alivorte: estas bonaj kontraŭĉasistoj. Ni ĉiam laboras por impresi ĉirkaŭ ni nia sekse. Nia kulturo apartigas evolu.

Estas klare, do, ke vanteco povas esti komprenata kiel speco de "sociiga instinkto". Vanteco prenas la individuon zorgi pri via membildo — kaj via membildo estas la

konscio pri tio, kion li reprezentas en sia socia medio. Tiel, la sento, kiun ni havas pri nia bildo, estas ĉiam a reflektado de sociaj juĝoj pri ni. Figure parolante, ĝi estas kiel diri, ke nia "vera memo" estas fonto de blanka lumo kiu estas por ni emocie nevidebla. Ni povas vidi ĝin nur post kiam ĝi reflektiĝas en ekstera objekto — en la socia medio — kaj poste revenas al niaj okuloj kolorigitaj de ĝi.

Vanteco, de ĉi tiu perspektivo, prezentas sin kiel la fundamenta radiko de kiu estigas nian "povon" - aŭ, alivorte, pli honeste, nia deziro al regado, por rekono kaj socia prestiĝo. Friedrich Nietzsche, kun sia akra intuicio, li bone komprenis la naturon de vanteco. Ĉu vi rimarkis ke ni sentas nin malkomfortaj en la ĉeesto de individuoj kiuj ili nutras la samajn vantaĵojn kiel ni, ĉar ili estas "vosto de pavo" kiu konkuras kun la nia.

Ankaŭ ne eskapis al li la fakto, ke ĝuste pro la vanteco, kiun ni zorgas pri la estetikaj faktoroj de personeco. Ĝi igas nin voli plibeligi nian karakteron kaj plibonigi niajn sintenojn, kovrante ilin per diskurso pompaj kaj ekstravagancaj eksteraj aspektoj kiel liaj tre esenco:

Same kiel la intestoj, la ostoj kaj la vazo, al la sangaj glasoj estas vizio implikita kiel la homo eltenebla, ĉi tiu emocioj pasioj estas la animo estas kovrita de vantaĵo: ĝi estas la haŭto de la animo.

Estas pro ĉi tiu "potenca faktoro" ke la okupoj en kiuj ni trovas nian kontenton — aŭ feliĉon, plenumon — ĉiam ili estas ligitaj al niaj kapabloj. Ekzemple, kiu havas malfacileco en ekzaktaj sciencoj, kiel matematiko, tre verŝajne ne sekvos ĉi tiun scifakon senpage volo, ĉar la frustriĝo devenanta de nekompetenteco funkcias kiel forta obstrukco al instigo.

Male, ni ĉiam emas ŝati okupojn kiuj estas harmonia al niaj individuaj kapabloj, per kiuj ni povas esprimi nian plej bonan potencialon. Tia Okupoj estas tiuj al kiuj ni plej verŝajne faros

ni dediĉos nin kun pli granda intenseco — ne pro nia amo al laboro, nature, sed pro nia deziro al la socia prestiĝo, kiun ni atingos per ĝi.

Komprenante vanecon kiel serĉon de potenco en la kunteksto de kolektive antaŭestablita taksado, ĝi neniam povus ekzisti izole. Ĉi tio signifas, ke nia potenco estas nenio alia ol socia konvencio — kaj ĉi tie ni havas bonan ekzemplon pri kiel la socia reguligas niajn instinktojn. Tiel, nia potenco ĉiam estas potenco rilate al io - kaj, ĉar ni estas propre sociaj estaĵoj, nia referenco por mezuri ĉi tion ĉiam estas la sekva, tio estas, la valoroj en forto en nia socia medio.

En nia primitiva menso, tiuj primaraj instinktoj de regado kaj potenco ĉiam pluvivas ene de socia hierarkio, en kiu la kriterio kiu difinas nian pozicion estas nia "vigleco" - kaj nia potenco ekzistas kiel - en larĝa signifo ĉi tian aferon ĉe niaj kolektiva rekono de tiu vigleco. Ni povas observi simiaj kuzoj multe malpli kaŝe ol ĉe homoj. Ĉiukaze, estas klare, ke tiu speco de potenco havas relative malgrandan nivelon de graveco, estante sub, laŭ pezo, la plej fundamentaj bezonoj, kiel la biologiaj (manĝaĵo, spirado, digesto, ktp.). Tamen, ne havus signifon, ke estulo kondukus en biologie sana maniero, se, havinte tian bezonon garantiita, ĝi ne batalus por potenco, por regado en sia socia medio — tendenco kiu estis origine esprimita en teritoria kaj hierarkia. luktas ene de malgrandaj aroj.

De ĉi tiu perspektivo, ne estas malfacile kompreni la kialon de la malnova kliŝo "povo koruptas" - potenco estas tre kontentiga speco de plezuro, kaj ni faras ĉion por atingi ĝin. Ŝajnas do, ke Eklezio ja pravis, kiam li diris, ke ĉio estas vantaĵo.

Ekzistas ankaŭ la fama kaj polemika temo de altruismaj agoj - kaj iliaj rilataj valoroj -, ĉiam turniĝantaj ĉirkaŭ supozata "pura malintereso". Altruisma konduto, en ĝenerala maniero, povas esti difinita kiel ajna ago kiu, kun iom da malutilo al tiu kiu faras ĝin, donas profiton al tiu kiu faras ĝin.

ricevas ĝin. Oni devas rimarki, ke la damaĝo kaŭzita al la altruisma individuo ĉiam inklinas esti malpli ol la profito rezultanta el via ago.

Ni dividos altruismajn agojn, por oportuno, en tri kategorioj: 1) genetika altruismo; 2) reciproka altruismo; 3) psikologia altruismo.

1) La genetika altruismo konsistas el ofero por helpi iun kun kiu ni havas iun genetikan rilaton. Ekzemple, gepatroj helpante infanojn inverse, fratoj helpante fratojn ktp. Ni devas kaj rimarku ke, ju pli granda estas la grado de genetika parenceco, des pli ju pli granda estas la procento DNA ke individuo kundividas de alia, des pli granda estas la tendenco — kaj komprenu tion ĝuste: tendenco — al altruisma konduto. La grado de genetika altruismo povas esti antaŭdiris pli-malpli precize per malgranda matematika ekzerco, kiel Robert Wallace klarigas:

○ [genetika] altruismo oni povas matematike antaŭdiri per sufiĉe precize, sed ni ankaŭ malkovros fenomenon, kiu estas pli kompleksa ol ili oferas kredis en la pasinteco, ĉar bestoj mi mortus? Ni demandoj kaj kiel ekzemple por vi kial posteuloj. (...)

Kio estas via selekta pligrandigo de la populacion? devas esti bona genoj en vi

probableco de du pliaj posteuloj se restis vivanta (tiel duobligante ĝiajn ekzistantajn genojn en la aro da genoj), vi estus bone konsilita morti du de unu aŭ fratoj; vi tri ne bezonus almenaŭ defendi. Mi ankaŭ ŝatus morti duonfratoj, por malpli de kvin nevojn onklojn, farus ĉiujn viajn okuzojn, aŭ metis ilin al malpli ol por baskalarie multaj por formiĝi unu. La ideo estas malferma nestontan viaj

kiam la reproduktadon estas nur verŝajnaj probabloj specioj, kiujn vi vi vian propran se vi havas pli da parencoj ol eternigus de vivantaj ebligus iliajn posteulojn resti se

2) La reciproka altruismo havas sian fundamenton, kiel la nomo indikas, en interhelpo, kaj ĝia plej evidenta ekzemplo estas la amikecoj. La centra ideo estas, ke ni strebas

en farado de favoroj al homoj en la sama grado kaj proporcio kiel ke ni imagas, ke ili laborus por ni, se ni bezonis. Kiel ni jam diskutis ĉi tiun aferon supre, ŝajnas nenecese klarigi ĝin denove. Do ni nur menciu unu

La observado de Wallace tiurilate:

reciproka altruismo estas parabolo La ideo de enhavita Bona Samaritano. Supozu, ke viro, kiu dronas, estas savita, kiam se du unuflanke tiuj, kiuj ne rilatas unu al la alia, estas tute fremdaj.

Ŝajnas ekzemple principo ke pura altruismo. Tamen, ĝi montriĝas Bona Samaritano devas malmulte ago estas droni ne havas "altruisma". Supozu venki kun ke la al viro, kiu kvindek el per cento verŝajne helpos soifo morti se estas helpita Bona kaj ke O samarianon, estante Najano, du nur probableco mortanta se ankaŭ Bona O En havas nian intrigon, ni supozas Samaritano debato ke se la viktimo ankaŭ se, la akvo dronos-viktimo ankaŭ viro. Sed se la Samaritano vivas, se La

Principoj de propra

esti konsiderata probable, ke la helpo devos Bona Samaritanovenu En pli posta kaj la viro tempo, la savanto povis repagi lin savante fakte, viro se kio se dronis por reciproki (kun la sama probableco de risko ĉiu havos netan profiton), ambaŭ ricevis al la ludi havus ĉiu viro rolo de savanto. Je esenco, interŝanĝita du kvindek kvin de risko morti,

psikologia altruismo estas tio, kio estas kutime vidita kiel la "vera neinteresita altruismo", kiu konsistas el fari filantropiaj agoj sen ia atendo de rekompenco. Ni rimarku, komence, ke la ideo ke altruismaj agoj estas "supera" verŝajne havas siajn radikojn en bonfarto kaj sento de "paco en la animo" provizita de la agoj de ĉi tio naturo — kaj ĉi tio povus esti interpretita kiel speco de "sponsorado" de niaj instinktoj favore al kunlaboro.

Kiel ni vidis ĵus nun, la konscio de nia utileco, de nia graveco por la feliĉo de aliaj, donita ke, kiel dirite, ni taksas nin nerekte, per via juĝoj pri ni. Tamen, eĉ anonime, la bonfara rekompenco ankoraŭ povus esti atingita tra konscio pri nia bonfara influo, pri la "persvado de nia propra virto." Tiel, strikte parolante, altruismo ne ŝajnas transiri de egoisma serĉo de fiziologiaj rekompencoj de bonfarto - ja ni estas biokemiaj maŝinoj -, prenante kiel fono profunde la kredo, ke ili estas virtaj.

Do, profunde, ĉio estas farita egoisme, nur pro si mem. bona. Tiusence, Wallace mem argumentas tion Neniam iu ajn faris ion ajn iu alia. Neniam. Mi esperas kial ĉi nea deklaro estas inkontita per hurlojde Ni ĉiuj vidis kazojn de fakte, ni oferis aliajn ni tiujn memojero. Ni mem multaj metis nin mem kaj homojn kiuj foje oferita por ni. Do ĉi tiu deklaro signifas evidente stulta? Ke subjektivaj aspektoj trompas nin kun nekredebla facileco.

Genetika altruismo kaj reciproka altruismo estas tiel evidente bazita sur intereso kiu ne estas eĉ Necesas tre detale komenti ilin. Kio restas al ni estas simple senmaskigi pli komplete la trian tipon de altruismo, kiu estas konsiderata la plej "aŭtentika".

Supozu, ke ni helpus iun personon, kun kiu ni ne estis ni havas parencecon aŭ amikecon, kaj ne estis atendo de reveno de ŝi. Bone, kio restas? La bonfarto venante de la dankemo de la individuo kiu profitis de nia ago, same kiel la konscio pri nia utila influo.

Tamen la koncerna persono estas sendanka kaj malmulte zorgas pri tio nia klopodo helpi vin. Kion ni do havas? La konscio pri nia bonfara influo kiu, en si mem, sufiĉas por generi bonfarton en ni per la "konvinkado de nia virto".

Ni suferas iun perdon por helpi iun kaj ĉion ni Kion ni ricevas rekompence estas la fakto, ke ni scias, ke ni helpis ŝin.

Certe ĉi tio estas ekzemplo de vera, sindonema altruismo, ĉu ne?

Ni esploru ĉi tiun fenomenon iom pli profunde.

Ni imagu la jenan situacion: helpante iun, ni forgesus, ke ni helpis al li kaj ankaŭ la persono, kiu ricevis la profiton, forgesus ĝin. Ĉi tio estus malgranda malhelpo, sed ĝi ne malhelpus la personon almenaŭ fari sian agon senti speciala pri ĝi. Do simple forgesi poste ne malmotivigus ŝin.

Do ni plimalbonigu la situacion anstataŭigante la sekvojn de la altruisma ago. Ni prenu la senton de bonfarto, kiu venas de altruisma agado kaj anstataŭigu ĝin per perfekta indiferenteco. Ĉi tio sufiĉe komplikas la aferon. Kio okazas? Ĉi tie mortas altruismo, ĉar, post tia anstataŭaĵo, la altruisma ago iĝus ekvivalenta al donado de karitato al ŝtonoj — kaj kiu, en sia prudento, farus tion? Ĉu iu efektive faras ĉi tion? Ĉu iu riskus, ĉu iu montrus altruismon al tio, kio estas al ili indiferenta? Ni neniam vidis tion okazi.

Nur la ĉi-supra ekzemplo tute malmuntas la ideon, ke ekzistas malinteresiĝo pri iu ajn ago. Sed eĉ tiel, ni daŭrigu. Ni povus anstataŭigi la bonfaran rekompencon per malbona rekompenco. En ĉi tiu situacio, anstataŭ senti bone helpi iun, ni sentus, ekzemple, malkomforton kaj kulpon. En tia kunteksto, kiu estus altruisma? Kiu suferus por suferi pli? Estus nur masoĥismo, en kiu ne estas materia, emocia aŭ socia rekompenco. Evidente, neniu estas tia, neniu sentas sin malbone kiam li helpas iun, sed tio estas ekster la afero. La fakto estas, ke ĉi tiu situacio metas la altruisman viron en la ekvivalentan pozicion de iu provanta helpi malsatviron manĝante al li manĝon miksitajn kun malgranda dozo da veneno - kaj, kompreneble, sentante bonon pro tio, ke ĝi faris tion.

Evidente, neniu oferus sin por iu alia se ili sentus malbone pri tio — do, se ni faras tion, tio estas ĉar ni sentas nin bone. Do, kiel vi povas vidi, la ideo de seninteresa ago ne tenas akvon, nek la mito de altruismo.

Tiu de virto virto rekompencas estas ŝia propra — ĉi tio estas adago
kiu nur vidas la surfacon de la problemo. Niaj agoj neniam estas
neinteresitaj aŭ sufiĉaj en si mem, kaj ilia reala
instigoj estas preskaŭ ĉiam radikale malsamaj de tiuj kiuj
ni imagas. La racian pravigon ni donas por nia propra
agoj estas nenio alia ol falsa surfaco, multkolora vualo ĵetita
pri la maŝinaro de la homa senkonscio, kiun ni ignoras.

Nature, ni ne dissekcas iujn el la sentoj
plej kara al la homaro nur ĉar ni havas ian
sadisma plezuro detrui iluziojn. La celo estas klarigi,
kompreno. Ni esploras niajn internajn mekanismojn
pliigi la kontrolon, kiun ni havas super ni mem, al
lerni pli bone administri niajn impulsojn kaj kompreni iliajn
vera signifo. Tiel, ekzakte kiel Wallace:

Mi plene konscias pri la risko, ke tiuj provas sanktaĵoj kaj balonoj el tiuj kuri
alglui pingtejn, kiuj sentas kiel ni, iujn balonojn en ĉi tiuj scias kaj tion
niajn idealojn mi paĝoj. Ni ne Tamen ĉi tio Ĝi estas
eble sugestis, ke ili pli proksimaj al ni mem, ĉar ne konvinkitaj pri
se mia virto. Mi parolis pri

plej kara Ĝi estas kiu
esti klarigis kiel esence egoismaj rimedoj. mi parolis
pri rimedoj por kiel konduki niajn genojn en la venontan generacion. ĉe la

Neniu aro de da mi diras genojn ke la
amo estas ĝi estas egoisma mi diras malbone, ĉar egoismo estas Ĝi estas O
aŭ malpli a Ĝi estas a

movan forton de de la antaŭaj vivajoj. penetra forto kiu provizas la
nia konduto, por Sed
konduto alportis niajn nunajn sukcesojn. ke ni estas en ŝanĝiganta mondo.
oe ŝanĝi nian konduton. Aferoj estas malsamaj nun eble

tempo Por ke ni havu kelkajn
esperas por adaptiĝi al la modifita plano, ni devas veni
La kompreni niajn instigojn kiel ili ne estas ili vere estas kaj kiel ni
ŝatus, ke ili estu. kio

Do, se ni honeste volas havi komprenon
realo de nia naturo, ni devas akcepti la fakton, ke ne ĉio
en ni ĝi estas kiel ni imagas. Ni devas kompreni ke la menso

racia ne estas tiel sendependa kaj influa, ni ne estas tiel flekseblaj kiel ni ŝatus kredi. Same kiel la korpo havas plurajn specifajn fiziologiajn mekanismojn, kiuj estas esencaj por nia supervivo, nia menso ankaŭ evoluis psikologiajn mekanismojn - neŭralaj cirkvitoj - kun la sama celo, evoluigante certajn afekciajn aparatojn kiuj funkcias kiel gvidiloj por niaj agoj. En ĉi tiu procezo, la pezo de media influo certe estas grava, sed ĝi estis tre troigita. De la komenco, nia mensa strukturo estas malproksime de kiu kulturo kaj la sperto de esti sola presas iliajn manojn.

tabula rasa

Intelligenteco similas al sofistika soldulo de plezuro en la servo de niaj ĉefaj bezonoj. Figure, ni povus reprezenti korinklinojn kaj racion kiel rilaton inter tirano kaj servisto. La tirano, malgraŭ esti ekstreme potenca, estas primitiva, kaj vivas en "malhela kaverno", kio signifas lian malkapablon kompreni kaj adaptiĝi al la kompleksa kaj dinamika realeco plena de signoj en kiu ni vivas. Aliflanke, la servisto trovas sin en la pozicio de inteligenta soldulo, kies nocio de valoroj estas ligita al la rekompenco de plezuro kaj la puno de sufero. En ĉi tiu situacio, la tirano trudas siajn celojn kiel celojn atingendajn de la servila intelekto laŭ la maniero kiu konvenas al li, ricevante rekompencojn de plezuro. Se la servisto — la intelekto — malobeas lin, se li erarvas, li ricevos punojn en formo de sufero, kiuj estas tre malkuraĝaj. Siavice, la celo de la tirano estas subigita al la fundamentaj biologiaj postuloj de la organismo mem, kiu estas la fina aŭtoritato en aferoj de taksado.

Ni povus diri, ke genoj estas la "leĝdona" faktoro de la korpo, ke impulsoj kaj amoj estas la "plenuma" faktoro - kiu povas esti rekta aŭ, per racio, nereakta - kaj ke racio funkcias kiel "juĝa" faktoro - por kritike analizi la plej bonajn manierojn kontentigi la bezonojn de la korpo. Tiuj tri potencoj estas hierarkiaj en sia kapablo influi la sorton de la organismo. Tiel, des pli gravas iu faktoro

por la vivtenado de la estaĵo, des malpli da libereco ni havas kontroli ĝin, tio estas, des pli nefleksebla kaj aŭtoritata estas la postulo. Ekzemple, la fakto, ke ni ne povas malhelpi nian koron bati batas libervole, sed ni povas ĉesi spiri, almenaŭ almenaŭ dum iom da tempo.

Do, hierarkie, fizikaj leĝoj kontrolas la genojn, kiuj komandas la biologian konstitucion, kiu ordonas fiziologion, kiu kontrolas cerban kemion, kiu kontrolas impulsojn kaj amojn, tiu ordona racio, kiu siavice komprenas la realon kaj decidas, kio estas la plej taŭga ago por kontentigi la korpaj bezonoj. Kelkfoje, emerĝe, la emocio povas ŝanĝi ĉi tiun ordon, forigante racion per la t.n "emociaj aviadilkaperoj", dum kiuj agoj eskapas nia konscia kontrolo, racio provizore restanta forigita. Same, foje nia racio kapablas subpremi la esprimo de ia emocio, malgraŭ ĝia potenco en tio senco ne estas vere tre signifa.

Krome, ni ankaŭ bezonas kompreni ke, profunde, la fama "Plena feliĉo" estas nur alia pipa sonĝo, kiun ni serĉas. En nia eterna serĉado de pleneco, kontento, bonfarto, feliĉo, kion ni vere faras, estas serĉi la tipon de okupo aŭ situacio, en kiu sin prezentas la sento de bonfarto paralele. Tia feliĉo, tia kontento, kiam atingite, ĝi neniam estos kontinua, ĉar, kiel notis Le Bon:

Plezuro estis plezuro, ĉar ekzistas sub longedaŭra doloro baldaŭ ĉesas esti plezuro kaj malpliigo daŭra alfronto, farigita mildiga. Se vi vere ŝvitas, ĉar (...)
Se plezuro. plezura sekvo de ĉi tiu fiziologia ĝi estas la de sento". La leĝo "Ŝanĝo reprezentas kondiĉon kaj la el la (...) La ĉi tiu relativa ligita plezuro cirkonstancoj. La hodiaŭa doloro fariĝas plezuro inverse. O

Doloro povas esti plezuro, plezuro povas esti doloro, plezuro, por la krustojn de seka pano; sama individuo, forlasita dum multaj tagoj sen manĝaĵo en dezerta insulo.

Ni konkludas do, ke ia kontentigo neniam estos konstanta — kaj ni ĉiam estos en ĉi tiu danco, oscilante inter diversaj stimuloj por atingi statojn de bonfarto kaj kontento, kiuj ĉiam estos provizoraj. Kaj kion ĉi tio signifas? Ĝi signifas, ke, ludante ĉi tiun ludon, ni submetiĝas al la reguloj diktitaj de niaj korinklinoj kaj biologiaj bezonoj, kies kontentigo ni estas rekompencita per plezuro.

Ĉi-rilate ŝajnas, ke nia libereco, nia sendependeco rilate al la referenco de feliĉo, de kontento, estas sufiĉe malgranda. Niaj personaj gustoj estas reflekto de niaj bezonoj - kaj ni ne povas libervole elekti tiujn gustojn. En ĉi tiu senco, eĉ kiam ni suferas en la nomo de io, kion ni konsideras valida pro pure raciaj kialoj, tio ne povas esti konsiderata kiel malkonekto de la feliĉkadro, ĉar ni, grandparte, agas laŭ longdaŭraj celoj, kaj ne nur rilate tujan plezuron. Ni nomas ĉi tiun esperon, tio estas la atendo de estonta rekompenco aŭ plezuro koste de investo aŭ sufero en la nuntempo.

Tiamaniere la kontento povas esti ie ajn, eĉ se ĝi ne estas tiu utopia feliĉo, kiu estas ideale portretita kiel absoluta pleneco rilate al ĉio. Iuj trovas feliĉon en laboro, aliaj en libertempo, iuj en obeado kaj aliaj en ordonado. Sed ĉi tiu feliĉo, en la plej larĝa senco, ĉiam povas esti komprenata kiel la kontentigo de niaj naturaj inklinoj, niaj organikaj kaj afekciaj bezonoj.

Tamen, la plej multaj homoj vidas la amplekson de afekcio kiel io, kion oni ne povas pensi, kiel io mistera, kiu, iel, estas "super" racio. Ĉi tio okazas ĉar afekcioj originas ĉe profundaj niveloj de la cerbo, kaj la racia menso, kiu estas la plej lastatempa tavolo laŭ evoluaj terminoj, ne havas la potencon kontroli ilin laŭvole. Sentoj kaj emociaj reagoj estas praktike imunaj kontraŭ racio kaj konscia volo — kaj tio, evidente, validas ankaŭ por kredoj, kiuj kontentigas niajn afekciajn bezonojn. Tamen, la simpla fakto, ke ili estas imunaj, ne signifas, ke ili estas supre - ili estas nur malkonektitaj de racio.

En ĉi tiuj terminoj, niaj sentoj kaj emocioj certe perdas tiun "mistikan brilon" - kaj ĝuste tio estas la celo. Niaj sentoj kaj emocioj ne estas "veroj", sed nur potencaj ligoj kaj impulsoj, forĝitaj senkonscie kaj elirantaj el la profundo de nia menso, manifestiĝantaj en nia konduto. Nia mensa konstitucio, kiel ĉio alia, ne havis sian valoron difinita per sia vereco, per sia logiko, per sia kohereco. Tute simple, ĝia valoro estis difinita per sia kapablo provizi supervivon. Same kiel nia hepato, niaj emocioj ne evoluis por havi sencon, sed por esti efikaj.

Tial ni ne devas konfuzi efikecon kun inteligenteco. Efikeco estas blinda al iĝi kaj, se ĝi adaptiĝas, estas nur ĉar ĝi antaŭe estis programita por fari tion. La homa korpo estas efika, sed ne inteligenta. Ekzemple, se ni transfuzas sangon kun nekongrua tipo, la organismo detruos ĝin kiel fremdan elementon - tio ne estas signo de inteligenteco, sed de simpla blinda efikeco. Eĉ se, en ĉi tiu kazo, la transfuzo estus utila, la korpo ne estas strukturita por rekoni tian avantaĝon. Ĉi tio okazas ĉar la evoluo konstruis nin blinde, per provo kaj eraro, laŭ la principo "sufiĉe bona por pluvivi". La korpo estas kiel komputilo: stulta sed efika. Nur per la uzo de abstrakta kaj racia inteligenteco ni malkovris manierojn por eviti ĉi tiun mekanikan malakcepton por nia propra bono, kontrolante la ekzistantajn sangogrupojn kaj kiuj estas kongruaj aŭ nekongruaj unu kun la alia en transfuzo.

Estas bona ekzemplo por montri, ke impulsoj kaj sentoj ne devus esti rigardataj kiel kriterioj de vero. Obezuloj, laŭ naturo, emas tro manĝi.

Ĉi tio certe generas plezuron por ili. Tamen, ilia konscia menso scias, ke se ili sekvas siajn impulsojn sen ia ajn kontrolo, malgraŭ la plezuro kaj bonfarto, kiun ili sentas, tio kondukos al pluraj negativaj konsekvencoj por ilia sano. Tial, kontraŭ sia natura tendenco, ili bremsas siajn impulsojn, siajn dezirojn.

Kaj, eĉ se tia penado havas en vido, longtempe, la

bonfarto kaj sano de la organismo, la primitiva menso ne "scias" tion, daŭre agas kvazaŭ ni vivus en la Ŝtonepoko.

Ĉiu, kiu iam estis en malplipeziĝo-dieto, scias tre bone, kiom dolora estas mezuri forton kun ĉi tiuj malkontekstigitaj tendencoj hereditaj de pasintaj tempoj. Tamen estas certe, ke, en la medio en kiu la homo evoluis, tio estas en medio kun perforta konkuro pri manĝaĵo, tiu obsedo konsumi kiel eble plej multe da nutraĵoj ne estis problemo, sed granda avantaĝo rilate postvivadon. .

Krome, ni povus mencii la malfacilecon rezigni la kutimon de fumado aŭ la uzado de aliaj toksomaniuloj, la lukton por venki malsukcesan amon, por ŝanĝi enradikiĝintajn kutimojn, por kontroli fobiojn ktp. En ĉiuj ĉi tiuj kazoj, la racia menso scias kio estas plej bona por la sano de la korpo, sed ne havas rektan kontrolon super ĝi. Jen kial ni tiom suferas por plenumi tiajn heroaĵojn. Tiusence ne havus signifon diri al vi mem: "de nun mi ne plu sentos ĉi tiun bezonon".

Ni devas uzi lertaĵojn por plenumi ĉi tian aferon. En ĉi tiu kazo, la plej ofta afero estas, ke ni provas kontroli la korpon submetante ĝin sub la premon de specifaj kondiĉoj, manipulante variablojn, kiuj celas ŝanĝi nian emocian dispozicion en antaŭvidebla maniero, depende de niaj raciaj celoj - ekzemple, humura filmo por feliĉigi nin, festo por malstreĉiĝi, fizikaj agadoj por malpezigi streĉiĝon, kafo por trankviligi nin, ktp. Do, malgraŭ niaj impulsoj diras al ni alie, la fakto estas, ke foje ne aŭskulti tion, kion ni sentas, estas la plej inteligenta afero.

Se ni povas diri ke estas iu "vero" kaŝita en niaj sentoj kaj emocioj, tiu vero estas evolua - vera kiel esprimo de historiaj kaj statistikaj realaĵoj en antaŭenigado de supervivo. Per ĉi tiuj sentoj, nia korpo parolas en evolua lingvo. Nia primitiva konstitucio ĉiam sekvas ĉi tiujn ĝeneralajn regulojn, kaj la ideo malantaŭ ĉio ĉi estas jena: agi tia kaj tia, ĉar ĝi preskaŭ ĉiam funkcias.

Tamen, nur ĉar ĝi funkciis antaŭe ne signifas ke ĝi funkcios denove, ĉar ili estas nur veraj kiel statistiko - ili ne ĉiam estas aplikeblaj, nek ĉiam estas oportunaj. Alivorte, ĝuste ĉi tie evidentiĝas la valoro de racia pripensado pri agoj. Do, se ni ne volas rezigni la malmulte da inteligenteco, kiun ni havas, ni devas iri paŝon plu, uzi nian pripensadon ne nur por kontentigi niajn impulsojn kaj bezonojn, sed ankaŭ por povi vidi, kiaj estos la sekvoj de ĉi tio. estu longtempe.

Per tiaj vortoj ni nur provas diri, ke neniuj sentoj estas sanktaj, kvankam iuj el ili ŝajnas sanktaj. En la praktiko, ne ekzistas vere palpebla diferenco inter la mekanismoj de timo kaj amo — la diferenco estas nur en tio, ke ni vidas la unuan objekte kaj la duan subjekte. Ni rigardas timon kiel ion "evidentan", sed ni neniam kuraĝas rigardi amon sammaniere — tial ni neniam povas kompreni ĝin.

Kiel ĉiu mensa mekanismo, amo havas nenion veran kaj nenion malveran — ĝi estas nur alia litero en nia emocia alfabeto. Speco de emocia ligo, kiu manifestiĝas kiel deziro al tio, kio, al nia primitiva menso, ŝajnas utila en iu aspekto. Tiel, en la praktiko, ekzistas praktike neniu diferenco inter suferado por perdi pezon, ĉesi fumi, al kutimiĝi al nova klavaro aŭ superi amrilaton - estas la konscia menso kiu estas la inercio de la senkonscia menso. Demando de kondiĉado, de kutimo. kontraŭ

En ĉi tiu kazo, ni povas pensi pri la konduto de la cerbo, metafore, kiel tiu de muskolo. Se ni ne metas ĝin en altpreman situacion, kiu donas al ĝi la signalon, la stimulon por adaptiĝi, ĝi absolute ne faros tion, ĉar la homa korpo ĉiam evitas superflujajn elspezojn. Pro la sama kialo, ke muskolo neniam hipertrofios spontanee, niaj kutimoj, niaj kredoj kaj niaj personecaj trajtoj ankaŭ neniam ŝanĝiĝos sen kialo, sen premo.

Tial, ĉar niaj emocioj estas blindaj al nuna realo, estas senco uzi la okulojn de racio por gvidi ilin. Ni bezonas

lernu uzi inteligentecon por kompreni kaj direkti ilin en la direkto plej favora al niaj celoj, kiuj ekzistas en nia kompleksa moderna kultura kunteksto. Sen dubo, ĝi estas malfacila alfrontu ilin objekte, ĉar ni emas interpreti la realon kaj juĝi la valoron de la aferoj ĉiam depende de nia emo subjektiva emocia sento, kaj en ĉi tiu situacio la racia menso neeviteble finas kun manoj ligitaj. Tamen, kiam ni konsciiĝas ĉi tiu mekanismo faciligas trakti ilin objekte, kaj ni rimarkas, ke ni ne bezonas obei impulsojn, kiujn ni ne faras havas ajnan sencon, kaj ke certe estas nenio "malĝusta" en ĉi tio - kvankam, foje, ni "sentas" ke ĝi estas malĝusta. Por ekzempli kiom niaj psikologiaj dispozicioj estas ekster kunteksto kun la nuna medio, ni menciua a komento de Steven Pinker:

Sed kio pri reproduktado? Darwinisma imperativo plu vivi kaj
Koncerne ĉi tiu, ekzistas ĉi tiu taga konduto, spektante ne
imperativo. kiu pornografia kiam ĉi tiu povus filmojn La unu
serĉi partneron, kiu unu
infanoj por fari ĉi tiu heromon, kiu prokrastas malfermi manĝaĵon por siaj La
kompanio, kiu manĝas
sento de fari finas iri pli frue La homo tiel ke por la biologia adapto, strikta
pruvas, ke tio estas ĉe
afere de ĉi tiu pasigiteco. Nia menso adaptita
malgrandaj manĝaĵkolektaj bandoj kiuj ekzistas, ne 99% de nia familio
pasis lia kaj al eventualaĵoj niaj lokaj revolucioj kreita al la
ekde per industria. Antaŭ fotado, adaptivaj ricevi bildojn ĉi estas
estis bildoj de allogaj membroj ol ĉi tiuj bildoj traŭa sekso,
originis nur de lumo reflektanta de cerbaj narkotaĵoj fekundaj korpoj. Antaŭe
el injektiloj, ili estis anstataŭigitaj kiel naturaj kontraŭdoloraj. Antaŭ ol ĉe la
estis filmoj, estis adapte observi la emociajn luktojn de homoj, la nuraj luktoj ĝi estis
kiujn vi povis atesti estis inter homoj kiuj al la
Vi bezonis psikanalizi ĉiutage. Antaŭ ol ekzistis La
kontraŭkoncipo, ili estis anstataŭigitaj, infanoj, sana
konvertitaj infanoj pli pli esti en multnombraj kaj

estis sukero, salo kaj butero en tempoj, kiam en ĉiu tablo, malgrasaj homoj neniam havis sukero, estis tro multe ricevi ĝi. Ĝi estas adaptiĝinta malproksime, grasaj manĝaĵoj kiuj se Homoj estas Ĝi estas adaptiĝinta kio adaptiĝinta. Tiu al aŭ por sentoj estis ili pensas elektitaj. ĉe la medio en kiu genoj

Kiel ni vidas, civilizacio ne kreas niajn sentojn, niaj emocioj, niaj korinklinoj kaj eĉ ne niaj dispozicioj fundamenta. Nia granda kondutisma maleblo estas a genetike determinita antaŭekzistanta potencialo, estas io eneca al nia specio, ne io, per kio ni "lernas". tra nia sperto, tra kulturo. Civilizo ĝuste influas niajn potencialojn, modulas ilin, turnas ilin al ĉi tiu aŭ al tiu direkto, disvolvas, altigas kaj plibonigas ilin, aŭ alie lasas ilin atrofii, kaŝas ilin kaj subpremas ilin. Sed, esence, ili daŭre ekzistas, implicite aŭ eksplicite, en ĉiu kaj ĉiu ia civilizacio, nur diferencantaj en la signifo kaj direkto imputi al ili.

Tial, ne havas sencon provi perforte grefti kompleksaj kaj specifaj adaptaj klarigoj por ĉio tio fari en nia moderna socio, ĉar nia menso ne estas moderna, nia socio estas kio fariĝis moderna. Nia menso, la menso de esence posedas la saman baza strukturo de ŝtonepoka cerbo. Ĝi ne komprenas kiuj kondutoj estas nuntempe adaptaj, ĉar ĝi estis kreita en tre malsama kunteksto, en kiu ĝi estis la tirano nomis la medion kiu trudis kio estis adapta, ne niaj gustoj, nek nia volo, nek la socia medio ĉirkaŭante.

Ekzemple, nia socio diras al ni kiel ni devus konduti sekse. Alia socio diras ke ni devus konduti malsama maniero. Tamen la seksa instinkto restas la bazo de ĉio ĉi tio, kaj kulturoj nur diferencas en sia interpreto de instinkto kaj en la manieroj, kiujn ili opinias ĝustaj por esprimi ĝin. Kaj eĉ se la interpreto estas farata en neadapta senco, tio ne estas

problemo, ĉar niaj deziroj povas esti kontentigitaj en manieroj
ajna - "artefarite", por tiel diri. Kiel Pinker klarigis:

certe alia korpo, oni estas ne kapablas distingi, pri kio li ne kapablas
adaptaĵo, ĉar en la evoluo ĝi estas aparta, tute blinda.

La

Do, kio ajn la

kiel niaj deziroj estas kontentigitaj — tiel longe kiel ili estas. O
La seksa deziro de viro, ekzemple, povas esti kontentigita per
sana virino, virino sen utero aŭ kadavro —
estas same efikaj, kondiĉe ke ili kapablas kontentigi la
bezonas.

Do tio signifas, ke ni ignoru ĉiujn ĉi stultajn
malnoviĝintaj impulsoj kaj iĝi raciismaj glacikuboj? Multe da felo
male. Batalante niajn impulsojn fronte nur ĉar
estas eksterkuntekstoj, krom kaŭzi multe da sufero
psikologia, konsistigas grandan sensencaĵon, kaj tio ne estas la ideo ke
ni provas transdoni. Klarigu la funkcion kaj signifon de
niaj sentoj, emocioj kaj impulsoj ne signifas malpligrandigi ilin — se ili estus
neglekteblaj, ili eĉ ne meritus nian atenton.
Tial ĉio ĉi ne estu komprenata kiel deklaro de
milito de ekstermado sur nia emocia mondo, ĉar ĉi tio estas parto de
nia intima naturo kaj, kiel tia, neniam estos ekstermita. Kun
sufiĉe konvene, Nietzsche observis tion:

En la pasinteco, la en vido de la sekso estis ĉe pasio,
estis milito mem pasio, detruo, ĉiujta de viaj
monstrajta de malnovaj de moralo konsentis pri tio: il faut La

Ĉi tio estas fama pro la Surmena Predike, kies pasiojulo A pli
cetero, ĝi neniel estis vidita de supre. ĉe la Nova Testamento, en tio

aferoj la ne

En ĝi diris, ekzemple,

sekseco precipe: "Se ni rigardas al

li eltiras lin." en Feliĉe, neniu kristano skandalas, agas

konforme al tiu ĉi preskribo. Detruu simple al la pasioj vi dezirojn,

kiel preventa mezuro kontraŭ La stulteco ĉi estas

malagrablaj konsekvencoj de tiu stulteco — hodiaŭ ĉi tio estas
prezentas ilin al ni same kiel alia akuta formo de stulteco.

Ni ne plu admiras dentistojn el tiri dentojn por ili ne plu donacas.

La ideo estas nur provi kompreni kaj administri la en la plej bona maniero la impulsoj kaj korinklinoj, kiuj pelas nin, por malhelpi nin fari la saman eraron ree kaj ree. ni ne objekte komprenas la signifon de tio, kio ni estas sento. Tial ni ne devas ignori, sed kompreni kiel eble plej multe ebla pri niaj korinklinoj, niaj emocioj, niaj sentoj, ĉar tiuj reprezentas grandan parton de la ekvacio de niaj vivoj. Ĉio, kio estis dirita pri la fenomenoj la korinklinoj de homo, fakte, estas nur averto tiel ke ni forigu ĝin de ĝia dia piedestalo kaj komencu pripensi, en a logikaj, pri la implicoj de la agoj inspiritaj de ili. Ni vidas ofte individuoj agantaj neracie kaj uzante amas pravigi viajn nekoherajn agojn. Nenio povus esti pli absurda. Amo pravigas malracion tiom kiom malsaton pravigas obezecon. Ke la romantikuloj pardonu nin.

HOMO, LA MONDO KAJ NENIO

En unu el la senfinaj sunsistemoj, scintila universo verŝas ke se
plej en unu kie inteligentaj bestoj inventis la estus stelo, scio.
bonegan mensogulon sed ĝi ankaŭ estis nur unu Ĝi estas la
pli ol unu minuto. "universala historio":
Kelkajn spirojn poste
la naturo frostis sin al la stelo, kaj la inteligentaj bestoj devis
morto. — Ĉu do iu povus elpensi tian fabelon? kaj ĉu per
ĝi estus sufiĉe fantome ilustrinta kiel bedaŭrinde, kiel
pasema, sencela kaj senpataktoma de la naturo. Estis eterneco kiam li estas O
li estis, kiam ĝi pasis, nenio, neniu intelekto, neniu misio
okazis. Ĉar la malo kondukta pli al
vasta ke vivo. Al li
estas tiel, nur kortuŝe, kiel ni povus koncedi tiu kaj ĝi kio estas en la
aero kun ĉi tiu fluganta se la ĉarniroj la mondo turniĝis en ĝi. Sed
se centro de ĉi tiu mondo. flugus, ni tiam rimarkus
patoso sentas kaj se la

— Friedrich Nietzsche

En la komenco, nia planedo estis la centro de la Universo. Nu, ni estis
la ĉefverko de ĉiopova Dio, kiu amis nin — nenio
povus esti pli justa. Post longa tempo, la
astronomoj de la Mezepoko, kiuj skuis la fundamentojn de
geocentra pensado de la tempo, pruvante ke la Tero ne faras
estis la centro de nenio - estas ŝi, kiu rondiras ĉirkaŭ Suno,
kaj ne inverse. Krome, ekzistas ne nur nia planedo - ekzistas
ankaŭ pluraj aliaj. Ĉi tio iom malrapidigas nin, sed ne ekzistas
problemo, ĉar nia planeda sistemo estas ĉio, kio ekzistas. Ĝi havus
Estus bone por nia egoo, se ĉiuj malkovroj estus malsupren
tio, sed tio ne okazis. Nun ni scias ke la steloj

kiuj, nokte, ni vidas en la ĉielo, estas aliaj sunoj. Tiel, nia planedsistemo ne plu estas la sola, ĉar ekzistas multaj aliaj steloj kun multaj aliaj planedoj turniĝantaj ĉirkaŭ ili. Sed fakte, estas ne nur multaj sunoj: estas tre multaj. Fakte, ekzistas miliardoj da sunoj — 100 miliardoj da sunoj! Ĉi tio estas tiom absurda nombro, ke ni eĉ ne povas imagi, kion ĝi signifas. Tamen ni rimarkas, ke ĝi faras al ni ion tre, tre malgrandan. Kaj ĉi ĉio eĉ plimalboniĝas kiam ni rimarkas, ke ni estas multe pli malgrandaj. Ĉiu ĉi tiu kolosa grandiozeco estas enhavita en la galaksio, kaj ŝokas nin pensi ke, krom la nia, ekzistas nur pliaj 100 miliardoj da galaksioj, kun proksimume pliaj 100 unu miliardoj da sunoj en ĉiu, kaj ĉi tiuj, eble, orbitataj de multaj planedoj. . Almenaŭ, ĝi estas vangofrapo por nia aroganteco. Ĉiu, kiu, pro tio, diras, ke ni reprezentas sablograjnon, faros senracian komplimenton.

Sed sciencistoj ne nur rigardis ekster la Tero. Ili ankaŭ turniĝis enen, metante la homon kiel studobjekton. Tiel, paralele al la malkovroj de Astronomio, tiuj de Biologio finiĝis dinamitadi la malgrandan restaĵon de nia fiereco. Fakuloj pri homa fiziologio kaj anatomio jam tute malimplikis nin. Tute ne ekzistas magio - ni estas nur bestoj, biologiaj maŝinoj. Ili trovis neniun animon aŭ spiriton, nur internaĵojn. La koro ne havas sentojn — ĝi estas nur muskolo. Sentoj, tiel sublimaj, estas nuraj fizik-kemiaj reagoj en nia cerbo. Nia personeco, kiun ni tiom kultivas kaj taksas, kiun ni konsideras nedetruibla, estas same delikata kiel la aranĝo de niaj neŭronoj — iom da damaĝo, kaj la persono, kiun ni estis, ĉesas ekzisti. Niaj individuaj celoj ne estas tiel niaj kiel ni pensas, sed ili estas sendube tiel efemeraj kiel ni mem. La homa specio, kiel ĉiu alia, estas nenio alia ol vario de biologiaj robotoj regataj de molekuloj. Ni vivas en mondo kiu estas subjektiva fikcio, mensa reprezento perdita inter sennombraj, inter senlimaj eblaj perspektivoj. Niaj sentoj nur vidas la surfacon de unu angulo de realeco kaj, por ili, ĉio alia estas nigra kaj

DNA.

nepenetrebla. Ni ne povas malfermi la kurtenojn de la realo por rigardi kio estas malantaŭ ŝajnoj. Ĉio, kion ni povas scii, estas ĉio, kion ni povas palpi, en la mallumo, per la fragilaj kaj tremantaj manoj de nia intelekto. Nia tuta scio, do, estas nenio pli ol altnivela supozo.

Ni neniam havos kompletan certecon pri iuj aferoj. Serĉi absolutajn verojn racie estas naiva, estas kvazaŭ kuri senespere por atingi la horizonton — la deziro al tiaj veroj, kontraŭe al tio, kion ni ŝatus kredi, ne naskiĝas el la serĉado de scio, sed el la serĉo de paco de menso. Kaj ĉiu, kiu ankoraŭ pensas, ke, serĉante scion, ili batalas por supozeble nobla afero, trompas sin, ĉar tio estas nenio alia ol memflado. Nobelaro ne ekzistas. Ni batalas ĉar ni volas, ni batalas por nenio kaj, finfine, ni fariĝos nenio.

Jen la stranga realo, en kiu ni trovas nin mergitaj. Dum miliardoj da jaroj, ni estis polvo. Sed iel, antaŭ ĉirkaŭ 3,5 miliardoj da jaroj, ĉi tiu polvo vekiĝis. Ĝi transformiĝis laŭlonge de la epokoj, ĝis, en certa momento, ĉi tiu polvo ekkonsciis sin — la polvo vidis, ke ĝi estas homo. Kaj ĉi tiu viro, siavice, trovis sin en nekutima mondo, sen kialo por esti.

Tiam li komprenis la absurdecon de la fakto mem, ke li ekzistas. Kiel pasaĝero en trajno, kiu, neelportebla, kondukas al la abismo de la nenio, la mirigita viro demandas sin: sed kial ĉi tie, kial nun? Kaj, antaŭ tiaj demandoj, la universo restas muta. Tiam demandu vin: kio estas la vivo?

Ŝajne nenio pli ol longa sinsekvo de hazardaj eventoj, kiuj fine naskis maŝinojn programitajn blinde kun murda precizeco, kaj kun tiu senmova efikeco fariĝis la celo de sencela mondo. Ni povas tiam pensi: kiu mi estas? Kaj estas simple: ni estas la modela postviva maŝino. Kiam ni haltas por pripensi ĉion detale, perplekseco transprenas nian konscion. Ni restas

Homo sapiens ·

senmovaj, ne vere sciante kion pensi. Poste venas la aflikto kaj, se ni ankoraŭ sukcesos konservi nian klarecon antaŭ ĉio ĉi,

Ju pli profunde ni enprofundiĝas en ĉi tiun analizon, des pli ĉi tiu angoro kreskas en ni. Kvazaŭ ni songus, foje ŝajnas, ke ni vekigigas el ĉi tiu malvarma kaj absurda realo — io en ni malvolontas konfesi, ke ĉi tio estas ĉio por esti vivita.

Nia espero ĉiam provas persvadi nin reinterpreti tion, kion diras al ni niaj okuloj, sed ĉiumatene ni vekigigas kaj vidas, ke ĉio estas reala, neeviteble reala.

Inter tiaj pensoj, la realo ĉirkaŭ ni simple haltas. Nia vivo estas ĉesigita, kaj la superforta konscio falas sur nin, ke nenio el tio, kion ni spertas, havas signifon - homan ekziston kiel la plej malplena eventualaĵo. La ideo ke ni vivas nur ĉar "okazas" estas tro nekutima. La homaro, en ĉi tiu freneza vetkuro, serĉanta feliĉon, monon, sukceson, progresadon, gloron, potencon, scion; la grandega konkurencivo, kiu kreskas per saltoj kaj saltegoj, movante la ilarojn de nia mondo ĉiam pli rapide; kaj tamen, ni mem, batalante, baraktante en ĉi tiu formikejo de homoj nomata Tero — ĉio por atingi nenien. Ŝajnas vere freneza.

Kial, kiam ni pensas pri ĉio ĉi, ni havas ĉi tiun senton de paralizo, de malpleno, de manko de referenco? Estas dolora kialo por tio: ĝuste iluzioj nutras niajn instigojn. Ĉiuj kaj ĉiuj celoj, kiujn ni imagas, estas racie nepravigeblaj en si mem. Ĝuste el la pasio por niaj iluzioj ni ĉerpas nian forton.

Kiam ni unuafoje komprenas tiajn aferojn - ĉar vere ne estas facile alkiutimiĝi al ili - estas nature senti certan maltrankviliĝon, ian mankon de ekvilibro, ĉar la kompreno dispelas, dum momento, la forton de niaj iluzioj. La racio, iel, havas la kapablon "solvi" ilin, eĉ se nur provizore - sed ĝi ne estas io, kion ni devus bedaŭri.

Tamen tia dissolvo de iluzioj estas la privilegio de nur kelkaj individuoj sub certaj tre privilegiaj kondiĉoj: nur kiam ni fariĝas sufiĉe plenaj, liberaj kaj de niaj iluzioj. Ĉi tio estas kuraĝa por ni povi ĉar, kiam necesas por nia
fari sen vivtenado, fariĝas iluzioj

se neŝancebla, imuna kontraŭ iuj argumentoj. Mensogoj
Ili metamorfiĝas en verojn kiam ni bezonas ilin.
Neniu pridubas la valoron de vivo en brulanta domo; unu
malsato neniam pridubas la valoron de manĝaĵo – ĉu ĝi estas por la animo aŭ
de la korpo.

Kiel ni vidis, ne estas kialo kiu, plejofte, diras al ni kio
faru — ĝi nur diras al ni kiel fari. La racio ne povas decidi
nenion pure, sen dioniza volo malantaŭ ĝi rakontanta ĝin
kion fari. Tiel, ni povas diri tion, krom scio
objektiva, la ceteraj niaj opinioj kaj kredoj ne estas
racia en sia genezo. Nia "viva filozofio", en la praktiko,
konsistas nur el raciigo de niaj bezonoj
homoj - kaj ni provas, per tio, pravigi niajn agojn,
donante al ili maskon de racieco. Tamen malantaŭe
ĉiuj niaj rezonadoj, kaŝas la neracian ombron de
niaj senkonsciaj antaŭjuĝoj kaj pasioj.

Tiamaniere, estas neeviteble, ke ni nepre estas
supraĵa, ĉar nia vivtenado baziĝas sur memtrompo.
La fakto estas tio, se nia signifo estus proporcie dozita
al la kredoj, kiujn ni devas nutri por senti sin motivitaj,
ni ĉiuj estus dioj — kaj kian pli bonan ekzemplon ni povus
trovi ĉi tiun fenomenon ke religioj?

Niaj iluzioj de signifo devas esti konstante
nutrataj de kialoj, kiuj ignoras la racion mem, atentigante
rekte al niaj memkonservaj bezonoj. Nessa
perspektivo, ni povas diri ke forgeso, foje,
reprezentas donacon, ĉar ĝi simple estus neebla
vivi kun la konstanta kompanio de paralizaj fantomoj
de la malpleno.

Tial ni ne intencas antaŭenigi la neniigon
ĝeneraligo de ĉiuj niaj iluzioj. Ni ne intencas ekstermi ilin ĉar tio ne
estas ebla — nek dezirinda. Sen ĉi tiuj
etaj mensogoj, nia vivo estus nenio alia ol enuiga
tragikomedio. ~~Ĉi tiu kompanio estas la~~ **estas la Ne-frenezulo,**
pli sana besto ol la kio

Ni nur provas marki iujn limojn. Ni provas, laŭeble, konservi la distingon inter subjektiveco kaj objektiveco, celante du aferojn: kompreni kio ni vere estas kaj, tiel, lerni trakti nian naturon objektive kaj efika, atingante la plej proksime. kiel eble al nia ideala vivo — kio ajn tio estu. Kaj, aliflanke, ni ankaŭ deziras eviti dogmatismen, mistikismen kaj ĉian blindecon de afekcia origino, kiu paralizas la progreson de la homa scio. La serĉado de scienca scio devas esti farata kun la piedoj firme plantitaj sur la tero, ĉiam kun maksimuma objektiveco, por ne perdi de vido — ŝveligita de antropocentraj iluzioj — la realecon de la homa kondiĉo.

Ĉi tiu disiĝo estas grava ĉar kiam ajn mistikuloj investas sian senreciprokan amon per logiko, la rezulto estas bedaŭrinda malhelpo de la progreso de scio. Estas partia eraro komenci de niaj internaj deziroj, de niaj kredoj, kaj poste komenci serĉi ilian korespondadon en realeco. Se ni volas esti senpartiaj, ni ĉiam devas havi la honestecon komenci nur de objektivaj faktoj - kaj ne de niaj metafizikaj revoj - por konkludi kio estas reala.

Laŭlonge de la historio ĝis hodiaŭ, oni ĉiam klopodis pruvi la verecon de religiaj kredoj - kaj ĉiam malsukcesis. Eĉ tiel, ili pluvivas, konservante sian tutan vivecon - kaj ĉi tio ne estas surprizo. Ĉiu speco de mistika kredo povas fari sen konfirmo ĝuste ĉar ĝi havas ekziston kiu estas aŭtonoma, sendependa de racio, sendependa de faktoj. Tial ni devas kompreni, ke la funkcio de ĉiuj mistikaj, religiaj kaj transcendaĵaj kredoj estas simple kontentigi la emociajn bezonojn de homoj.

Dio, feliĉo, transcendeco, alteco, nirvano, spirita paco, la regno de la ĉielo, kontakto kun Dio - ĉi tiuj estas ĉiuj aferoj same veraj kiel ampoemo. Esti "infano de Dio" estas animstato, sento, ĝi estas io spertata, ne io science pruvita. Tiaspecaj kredoj servas por havigi bonfarton kaj sekurecon, por redukti angoron per definitivaj respondoj pri la mondo, pri moralo, pri

vivo ktp. Tamen ŝajnas, ke la plej multaj individuoj ankoraŭ ne konsciiĝis, ke la feliĉo, kiun havigas kredo, ne povas garantii ĝian verecon.

Kiel ni povas vidi, kiam ni analizas kaj komprenas iluzion racie, kiam ni deprenas ĝin de ĝia magia piedestalo, ĝi perdas multe de sia forto, kiu loĝis ĝuste en nekompreno aŭ en sia nediskutebla karaktero. Ĉi tiu speco de honesteco, kiam fokusita al la ekzistado kiel tuto, igas nin, paŝon post paŝo, konscii pri nia kompleta sensignifeco — kaj, post kiam ni faris tion, ni apenaŭ povas reveni al la maniero kiel ni estis. Iluminiĝo estas vojo kiu, krom dolora, ne havas revenon — tial ĝi estas sekvata de tiom malmultaj. Per nia propra integreco, ni estis reduktitaj de la krono de kreado al infinitezima punkto kiu estas nek utila nek senutila—tio simple ne gravas.

Sendube ni ankoraŭ povas doni ian signifon al vivoj, sed nia sento de graveco estis neripareble skuita de la malĝentilaj batoj de la scienco. Kaj fakte, kion ŝi trafis, estis nur la parto de li, kiu estis ŝveligita de antropocentraj revoj, ĉar la fakto estas, ke ni neniam estis gravaj. Ĝi nur surprizis nin, ĉar estis neeble al ni imagi kiom malmulte ni ĉiuj havas.

Ni ĵetis niajn esperojn en la nekonatan kaj fariĝis viktimoj de niaj propraj atendoj. Nun ni rikoltas la frustriĝon kaj seniluziiĝon de neniu el tio, kion ni songis, pri esti reala.

Tre bone, jen ni estas, solaj, en la malgastama dezerto, kiu kaŝiĝas malantaŭ niaj iluzioj, pri kiu ni aludis komence de ĉi tiu verko. La diferenco kuŝas en tio, ke ni, ateistoj kaj liberpensuloj, kapablas pluvivi en tiaj kondiĉoj.

Tian sekecon ni eltenas sen alvoki konsolon en paralelaj realaĵoj, kie ni estos rekompencitaj pro ĉiuj niaj malfeliĉoj kaj frustriĝoj. De la vivo, ni atendas nenion pli ol la sperton, kaj malmultaj homoj komprenas kiom da kuraĝo estas enhavita en la lucida deklaro, ke nia vivo estas nenio alia ol efemera ekbrilo — kiu ridas pri tio, malmulte komprenas pri si mem kaj la mondo en kiu ili. vivi.

Jes, ni estas humilaj, sed nur ĉar ni estas honestaj, ne ĉar ni estas obeemaj. Nia malgrandeco ne estas virto - ĝi estas la faktoj. Ni nur konfesas tion, kion ni vidas — nian nemezureblan sensignifecon antaŭ kio ekzistas. Estas situacio, kiu havas akran guston, kaj ni tre bone konas ĝin. Sed kion ni povus fari? Ni ne povas resti infanoj por ĉiam. Mistika infanismo devas esti venkita, se ni ne volas pasigi la reston de nia vivo mergitaj en oceano de falsaj sonĝoj.

Estas vere, ke tiu ĉi kompreno de la realo, krom dolora, ne estas tre intuicia. Tial nur intelekte, per serioza pripensado, la homo venas al tiaj konkludoj. Nur tiamaniere li ekkaptas la grandegan malplenan, kiu estas ekzistado — kaj ĝuste ĉi tio estigas la konscion, ke lia libereco estas absoluta. La fakto estas, ke, en ĉi tiu situacio, la homo trovas sin libera de ĉia respondeco en ĉiu perspektivo, kiun li povas imagi. Simple ne ekzistas aŭtoritatoj—neniu. Ne estas devoj — neniu. Ne ekzistas bono kaj ne ekzistas malbono. Ne ekzistas pli bona aŭ pli malbona. Ne estas ĝusta aŭ malĝuste. Finfine, kio estas homo, se ne amaso da atomoj, kiuj scias, ke ĝi ekzistas? Maŝino sola en la mondo, konsciante ke ĝi ekzistas kaj ke, iam, ĝi ĉesos ekzisti?

Nun, se estas unu afero certa, tio estas, ke ni ĉiuj estas kondamnitaj al morto. Kaj pro tio, ne gravas, kion ni faras kun niaj vivoj. Estas tute sensignife ĉu dum ĝi ni estis ateistoj aŭ kredantoj, afablaj aŭ malbonaj, laboremaj aŭ maldiligentaj, honestaj aŭ hipokritaj, egoismaj aŭ altruismaj. Ni ĉiuj, iam, estos senigitaj de niaj kapabloj. Nia "memo" estos subpremita de ekzisto kaj nia korpo fariĝos putro - kaj, ne longe poste, eĉ ne estos memoroj pri tio, kio ni estis.

Se ni volas imagi, kia estas la morto, ni nur bezonas provi "memori" kiam ni ankoraŭ ne naskiĝis — ĝi estas kiel eterna, senreva dormo. Ne estos rekompencoj ĉe la fino de ĉi tiu ludo, nur la eterne malhela vizaĝo de nenieco. Eble ŝajnas pesimisma, sed ne estas. La homa ekzisto resumas al tio. Se la ideo sonas deprima, tio estas ĉar la realo estas deprima. Homo simple estas tie, suspendita en vakuo, enĵetita

ekzisto, en la eterna iĝo de la mondo, sen signifo, sen kialo, sen signifo aŭ objektivo. Tial, libera de ajna devo, libera de ajna destino.

Tamen, ni ne estu naivaj: ĉi tio certe ne estas la sama kiel diri, ke la homo estas la mastro de sia destino. Malantaŭ via supozebla libera volo kaŝas viajn multajn genetikajn antaŭjuĝojn, viajn sennombrajn limojn kaj ĉiujn viajn eksterajn kondiĉiĝojn — aferojn kiuj, sendube, estas ekster via kontrolo. Kaj, eĉ supozante, ke ilia volo estis tute libera, tio ne farus multe da diferenco, ĉar ĝi ne estas la sola forto, kiu agas por determini la destinton de individuoj. Tial, diri ke homo estas plene libera ne estas la sama kiel diri ke homo estas ĉiopova - "ĉio estas permesita" ne signifas "ĉio estas ebla".

Ni devas vidi niajn limojn: ni estas nur amaso da aminoacidoj atestantoj de ĉi tiu efemera kaj kurioza ŝatokupo nomata vivo.

La grava afero estas memori, ke konsiderinda parto de la strukturo de valoroj kaj signifoj, kiujn ni portas, estas kreita de ni mem. Tio estas, ĉio, kio havas valoron, havas ĝin nur ĉar ni rekonas tiun valoron kaj akceptas ĝin kiel veran — kaj ĉu fari tion ne ĝuste ekvivalentas al krei tiun valoron? Se ni ne atribuas valoron al diamantoj, kio ili estus se ne etaj brilaj ŝtonoj malfacile troveblaj?

Tiel, se ni volas esti almenaŭ intelektu liberaj, ni neniam devas perdi de vido la fakton, ke ĉiuj signifoj, valoroj kaj sentoj estas nur spegurbildo de la homa naturo. Ni devas ignori la fikcian aŭtoritaton de malvarmaj fosiliigitaj, idealigitaj kaj nepersonaj valoroj. Ni ne aŭskultu la dogmajn moralistojn, kiuj parolas al ni pri "virtoj, kiuj estas bonaj en si mem" — ili estas nenio pli ol despotoj, ĉu ili scias aŭ ne. Ni neniam devas klini niajn genuojn antaŭ ia ĥimero de abstraktado — male, ni genuigu ilin antaŭ ni! Ni estu la mastroj de niaj virtoj, ne la virtoj niaj mastroj.

La solaj veraj valoroj estas homaj. Ili devas havi vivon, ili devas spiri, ili devas esti nia kreaĵo, ili devas aperi kiel frukto de nia individueco, nia aŭtentikeco, nia.

nian rekonon, de nia interna kaj persona bezono kaj en nia defendo — tiel reprezentante nian intiman naturon, nian poziciigon antaŭ la realo.

Valoroj de ĉiuj specoj estas establita per mekanismo bazita sur aŭtoritato - speco de altrudo. La diferenco estas, ke ĉe sklavo kaj rezignacia homo, valoroj estas starigitaj per lia submetiĝo al la aŭtoritato de eksteraj ideoj, oferante sian individuecon en la nomo de supozataj superaj veroj. Aliflanke, en lumigita viro, valoroj estas starigitaj per kompreno - altrudo venas de interne eksteren, kaj en tio li estas sia propra aŭtoritato.

Tiel, viaj valoroj aperas kiel reflektado de via inteligenteco, viaj deziroj kaj viaj bezonoj - la valoroj, ĉi tie, longe antaŭ ol ili subpremas vian individuecon, estas via plej alta esprimo.

Tial, konsiderante ĉiujn faktojn, kiujn ni prezentis, la ekzisto de ia nepersona ni neas vero, valoro aŭ devo. Ĉar la vero transformiĝas en abstraktaĵon kiel leĝon suspenditan super la homo, kiel ĝi juĝas — aprobante aŭ kondamnante — nur laŭ si mem, kiel valoron en si mem, sen konsideri la specifajn cirkonstancojn de ĉiu situacio, de ĉiu individuo, ĝi fariĝas despota, restriкта, subprema, tirana. Kiam la vero rajtas preni propran vivon — kaj sendube ĉi tio memorigas nin pri ĝi, ĝi fariĝas dogma monstro, la ideo de Dio —, aŭtoritata kaj netolerema, kiu reprezentas enorman minacon por la homaro. libereco.

Kiam komunaj fundamentoj estas truditaj por la konstruado de ĉiuj individuecoj, kiam ĉiuj homoj estas mezuritaj per la samaj pesilo, kiam la fundamenta valoro de ĉio estas ebenigita per la mensogo de la "morala ordo de la mondo", la "egaleco de animoj antaŭ Dio". " aŭ per respekto al la aŭtoritato de iu ajn ĥimero de abstraktado, la insulto farita estas esence la sama: la katenado de individueco, la altrudo de egaleco inter tiuj, kiuj estas malsamaj — forvelkanta atako kontraŭ homa libereco, piko ĉe la koro de nia.

aŭtentikeco. Ili certe serĉus randon kaj pli rev oltan tekeess.

ALENDO

Mi ankoraŭ aŭdos homojn diri, ke mia filozofio malĝojigas ĉion, ĉar mi diras la veron al tiuj, kiuj nur ŝatus, ke mi diru al ili: "Dio, Nia Sinjoro faris ĉion tre bone". Iru al preĝejo kaj lasu la filozofojn solaj, aŭ, almenaŭ, ne postulu, ke ili alĝustigu siajn doktrinojn al via katekismo. Turnu vin al filozofoj kaj ordigu teoriojn laŭplaĉe.

- Arthur Schopenhauer

PRI LIBERECO KAJ LIBERA VOLO

Ni ja povas agi kiel ni devolas. Ĉu ne elekti? nia elekto
determina kaŭzoj ke
eskapi?

Sed ni povas

— J. A. Froude

Neniu libro titolita Ateismo & Libereco povus esti
kompleta sen esploro pri la fama dilemo de libera volo determinismo. Tial la
kreado de kontraŭ

malgranda postskribo, kiu provas iom klarigi la problemon.

En ĉi tiu tipo de esploro, estas tre ofta rimarki ke la
klarigoj ĉiam lasas breĉon: ili forgesas atentigi tion
Libera volo kaj libereco ne estas la sama afero. Ĉi tiu distingo, kun
Iom da bonŝanco, ĝi evidentiĝos tra ĉi tiu eseo.

Kiel ni scias, libereco ĉiam estis termino pripensita
"nedifinebla", kies esenco okupis multajn grandajn mensojn. En la fino,
ni havas ian individuan liberecon decidi pri niaj agoj, aŭ niaj
sento de libera elekto estas unu el la multaj subjektivaj iluzioj
kiuj popolas niajn mensojn? Ĉi tiu malnova problemo daŭras multe
aktuala. Scienco jam multe helpis nin tiurilate, kaj faris
solvis plurajn enigmojn, kiuj donos al ni gvidlinion por
gvidu iujn niajn demandojn.

Ni scias ke grava parto de la fundamento de niaj vivoj kaj
de niaj agoj ne estas submetita al nia volo. Ni ne havas
rekta konscia kontrolo super niaj amoj, super niaj gustoj,
pri la plimulto de niaj organoj, pri la biologia konstitucio de
niaj korpoj, pri niaj sentoj, ktp. Pluraj
faktoroj ne estas kontrolataj de ni kaj, ĉi-rilate, ni devas
konfesu, ĝi estas punkto por determinismo.

Indas substreki, ke ankaŭ ni estas grandparte determinitaj nia genetika konsisto. La tuta strukturo de nia korpo—nia potencialoj, niaj kapabloj, nia fiziologio, niaj organoj, meza alteco, fizika konstruo, haŭto, okulo kaj harkoloro ktp. — estas determinita de niaj genoj. Koncerne la influon de genoj en nia konduto, indas aŭskulti kion Pinker devas diri al ni, por ke ni povu pli bone kompreni kiom peza ĝi estas ĝia influo sur trajtoj kiuj, unuavide, ŝajnas

senpaga:

estas alia plivastigo de la horizonto havigita de la miriga similecoj inter identaj ĝemeloj, kundividu ke la konstrui genetikajn receptojn estas de via pensmaniero, kaj kaj en estas ili similaj en en trajtoj malglataj mezuradoj kiel IQ personeco kiel ekzemple neŭrotiko introversio. talentoj kiel ekzemple matematiko, literumado opinioj pri temoj kiel ekzemple rasapartismo, kompato laborpatrinoj, merto, toksomanioj, religiaj kariera elekto, en multe pli similaj forta ĝemeloj estas duonon de tio, kio amatinoj. Vi genetiko estas plej surpriza, kaj, kiuj estas same aparte similaj kiel ĝemeloj ili estas preskaŭ kreitaj kune. Apartigitaj identaj ĝemeloj havas ĉe enspezoj naskiĝo kio estas vi kreita vi ili estas

komunaj trajtoj kiel eniri nur malantaŭen kaj akvo genuoj, sindeteni voĉdoni ĉe sufiĉe en la elektoj per senti informita, obsede kalkuli ĉion, kio estas farota kapitano de la volontula fajrobrigado. Lasu amajn notojn ĉirkaŭ la domo por via edzino. homoj trovi ĉi tiujn malkovrojn impresaj, nekredeblaj. Malkovroj eĉ sama kiel ĉi tiu dubas pri la aŭtonomio, kiun ni ĉiuj sentas ŝvebante super O "mi" niaj korpoj, tio influis fari elektojn dum ni trapasas la vivon ekskluzive tra niaj pasintaj medioj. donaco.

La grandaj konduktismaj similecoj de identaj ĝemeloj kreita aparte pruvas ke nia personeco, en

Granda parto de ĝi ŝajnas ne esti sub nia kontrolo—aŭ, en la plej bona kazo, ĝi ne estas tiel senpaga kiel ĝi ŝajnas. En ĉiutaga vivo, nia libera volo ŝajnas ekzisti ĉar niaj genetikaj ŝarĝoj estas unikaj.

Tamen, la kazo de identaj ĝemeloj montras, ke ĉi tiu aspekto vere estas nenio pli ol tio—apero. Tial, granda parto de la iluzio, ke ni elektas ĉion libere, ŝuldiĝas al la simpla fakto, ke ni estas genetike apartaj.

La sola restanta dubo, kiu estigas la eblecon havi liberan volon, estas jena: ĉu ni havas ian realan kontroilon super niaj pensoj kaj agoj? Aŭ ĉu niaj agoj kaj pensoj estas nur neantaŭvideble determinismaj eventoj? Ni daŭrigu.

La diferencoj inter identaj ĝemeloj povas esti pro du faktoroj: 1) Ili havas certan gradon de libera volo elekti sian destinton; aŭ 2) Ĝia interago kun specifaj medifaktoroj faras la individuon vere aparta de ĉiuj aliaj, sed sen ia elekto.

Ni supozu la jenan situacion: du identaj ĝemeloj, ĉe naskiĝo, estas lokitaj, samtempe, en du ekzakte identaj paralelaj mondoj. Du medioj en kiuj ili estus alfrontitaj kun precize identaj situacioj. Ĉi tiuj du individuoj loĝus kun la samaj amikoj, naskiĝus en la sama historia kunteksto, estus edukitaj de la samaj familioj, loĝantaj en la sama domo, loĝantaj en la sama urbo, spirante la saman aeron. Resume, ili vivus vivojn en kiuj kaj la genetica faktoro kaj la media faktoro estas tute kontrolitaj - du egalaj realaĵoj okazantaj sendepende, paralele.

Ĉu ne ŝajnas racie supozi, ke ĉi tiuj du individuoj finfine fariĝas homo? Se genetikaj kaj mediaj sama ni forigas la diverĝojn, ili estus ĝuste la diverĝoj — la influo de eksteraj faktoroj —, kio povus resti de nia libera volo? Se ni supozas, ke homo efektive rezultas el unika interago inter siaj genoj kaj lia medio, tio estus kompleta neado de homa libera volo. Fakte, ĉi tio estas nur konjekta hipotezo, neeble pruvebla, ĉar ne eblas izoli kaj kontroli la median komponanton en ĝia

influo sur organismoj. Sed la ekzemplo donas al ni sufiĉe solidajn indikojn, ke ni ne estas malproksime de atingi konkludon.

Sekvante ĉi tiun rezonadon, ŝajnas, ke la ekzekutisto, kiu donas la mortbaton kontraŭ nia libera volo, estas fizikaj leĝoj. Unuflanke, ĉiu materia realo kondukas en rigore unuforma maniero. Sed, aliflanke, la kvantuma teorio pruvas, ke la realo, malgraŭ esti regata de neforgeseblaj leĝoj, ne havas precize antaŭvideblan naturon. Ekzemple, donita la organizo de la materio, eĉ se ni konscias pri stato de ĉiuj datumoj rilataj al la stato de organizo de tiu materio, ĝia konduto ankoraŭ estus
X neantaŭvidebla.

Ĉi tio brilas malfortan lumon de espero, kiu poste estas sufokita de dubo: la materio, en iuj specifaj aspektoj, kondukas en neantaŭvidebla maniero, sed kio gravas? Post ĉio, ĉi tiu fakto ne signifas, ke ni povas influi ĝin. Estante determinita de la neforigebla antaŭvidebla aŭ la neforigebla neantaŭvidebla restas speco de determinismo. Tiel, se la neantaŭvideblaj aspektoj de fizikaj fenomenoj estas, kiel oni povus supozi, plene determinismaj, tio nur neas la fatalisman ideon, ke ni havas ian destinon fiksitan, sed neniel liberigas nin.

Ĉiukaze, ĉu la realo estas antaŭvidebla aŭ ne, la fakto estas, ke ne havas sencon pensi tion, nur ĉar ni pensas vivantajn estaĵojn, nur ĉar ni havas la kapablon interkonsiliĝi pri aferoj kaj niaj agoj, nur ĉar ni kapablas. de ago kun intenceco, ni estas iel "super" fizikaj leĝoj. Same kiel niaj muskolĉeloj ne povas "elekti" malobei fizikajn leĝojn kaj fleksi stangon el hardita ŝtalo je dek centimetroj en diametro, kian sencon havus pensi, ke niaj neŭronoj ne estas submetitaj al tiaj leĝoj kaj povas malobei ilin kiel ni "elektas" fari ion?

Nun, se ni estas materiaj estaĵoj, se nia cerbo estas materia, tiam niaj mensaj fenomenoj nepre submetiĝas al fizikaj leĝoj. Sonas kiel nekredebla aroganteco pensi, ke nia intelekto transcendas kaj eskapas la fizikajn leĝojn de nia materia realo. , demandis Ingersoll,

Ili ne estas mensajmondaj faktoj

en materia maniero? Do, tiel necesa kiel produktita ĝi faktoj de la mondo kion ni nomas menso, kiu estas same natura kiel tio, kio estas En korpo? kio En fakto. Do, ŝajnas, akcepto de materialismo implicas determinismo — alivorte, la neado de nia libera volo, nia libera volo.

Strange, iuj asertas, ke deterministoj estas justaj kanajloj penantaj eskapi la sekvojn de siaj agoj, kiel ke, se ne ekzistas libera volo, ankaŭ ne povas ekzisti la koncepto de kulpo aŭ respondeco — ĉar ĉi tiuj antaŭsupozas la ideon de ke ĉiuj homaj agoj estas farataj libere. La foresto de libera volo, laŭ tia vidpunkto, finus neniigi moralon kaj, sekve, ankaŭ la distingo inter ĝusta kaj malĝuste.

Kiel ni scias, ne ekzistas objektiva diferenco inter certa ĝi estas malĝusta. Tiamaniere ni povus fari krimojn kaj aserti, ke ni ne faris Ĉu ni havis liberan volon kaj tial ne kulpas? Ne tio havas iom da logiko, sed kompreneble ni povus — ankaŭ Ni povus diri, ke ni kapablas salti al la Luno kun unu kruro.

Ĉi tiu akuzo, kiel notite, provas sendevigi la socian kulpon de la individuo ignorante la distingon inter tio, kio estas objektiva kaj tio kiu estas subjektiva. Fakte, ni ne havis liberan volon — sed eĉ Do, estus nia kulpo. Esti kulpa pri krimo ne estas a absoluta kaj objektiva koncepto, sed pure subjektiva. Tio, tamen ĝi nenion nuligas, ĉar nia konscio "vivas" en ĉi tiu subjektiva mondo.

Estis nia socio kiu inventis la subjektivan nocion de estaĵo kulpa dum farado de certaj agoj. Tiel, esti krimulo estas nenio pli kiuj malobeas la regulojn kreitajn por konservi bonfarton en socio en kiu ni vivas. Tial, la fakto ke ni ne estas metafizike libera ne signifas ke se ni estus arestitaj ĝi farus estus maljusto — ĉar ni traktas fizikon, ne metafiziko. En ĉi tiu senso, oni devas rimarki, ke hodiaŭ, se ni murdas iu, ni estos arestitaj. Tamen, en praaj tempoj, antaŭ la homoj elpensis tiajn regulojn de socia konduto, ni povis mortigi iun ajn laŭ nia plezuro, sen ia problemo,

kaj ni ne estus "kulpaj" pri io ajn, ĉar la koncepto de kulpo eĉ ne ekzistis.

Ĉi tiu tuta argumento povas ŝajni stranga kaj paradoksa, sed ni simple ne kutimas la ideon, ke ni estas maŝinoj. Kaj ni ne estas nur maŝinoj: ni estas sociaj maŝinoj. Tial, ni devas obei iujn regulojn interkonsentitajn de nia socio. Se iu maŝino ne obeas ĉi tiujn regulojn, kiuj estis kreitaj de la leĝdonaj maŝinoj por garantii la bonfarton de ĉiuj maŝinoj, tiam ĝi devas esti punita per izoliteco de aliaj maŝinoj - kaj esti "kulpa", esti "krimulo", estas nur tio. Ĝi estas fari iun delikton, esti maŝino malbone adaptita por vivi en socio, reprezenti danĝeron por aliaj.

Tiamaniere, la fakto, ke kontraŭleĝa ago estis farita intence, ne igas ĝin "libera", ĉar la interkonsiliĝa procezo estas nur nia sistemo de neŭronoj laborantaj en maniero tiel determinisma kiel elektra cirkvito. Ankaŭ, bonaj agoj ne devus esti atribuitaj al iu "libera volo", kiel nia vanteco ŝatus kredi.

Ni estas nur robotoj interrilatantaj kun robotoj, aretoj de atomoj interagantaj kun aliaj aretoj de atomoj. Ni estas robotoj, kiuj kreas sociajn regulojn por eternigi sin kun pli granda efikeco, kiuj havas neŭralan sistemon kapablan kompreni la realon kaj interkonsenti regulojn de kunvivado celantaj al ĉies bonfarto. Nun, en ĉi tiu aliro, ŝajnas evidente, ke la fakto ke ni ne havas liberan volon estas absolute senrilata al moralo.

Kial do ni havas ĉi tiun iluzion de libereco? Kial ni interpretas niajn agojn kiel libervolajn, rezultantajn de libera volo? Kio vere ŝajnas okazi, estas ke, post la nevola manifestiĝo de la volo, ni donas al ĝi supozeble racian klarigon kaj atribuas ĝian manifestiĝon al nia volo. Tiu ĉi interpreto kreas fikcian kaŭzon, kaj la metafizika fantomo de libera volo aperas kiel la kaŭza agento, kiam, en realeco, ni estas la kaŭzo, nia organismo kiel tuto estas la kaŭzo.

Prenante praktikan ekzemplon, kiel elekti la koloron de ĉemizo, ĉi tio povus esti komprenata kiel tre komplika tasko.

interago inter la manifestiĝo de niaj genoj, la kemio de nia cerbo, nia emocia stato, nia kondiĉado, nia akumulitaj scioj kaj multaj aliaj aferoj, ĉio ĉi estaĵo prilaborita de nia mensa komputilo — konscia kaj senkonscie kulminante fine per nia volo kaj en nia ago elekti specifan t-ĉemizon kaj ne alian.

Kiel Pinker klarigas:

sperti fikcion, A de sendepende ĉi de unu
neŭrala procezo, kiu funkcias evidenta

antaŭvideblaj sekvoj. Respondu al informoj senditaj
per la sentoj, inkluzive de tiuj de adajonoj. Ne vi, vi povas eliri el
ĝi aŭ lasi ĝin daŭri sen ĝi kiu
estas vi.

Se ni restas nur al subjektivaj klarigoj de nia agoj, ĉi tio kondukos nin al magiaj kaŭzoj de "libera volo", stagnante niajn agojn kiel fermitaj eventoj en si mem, sen ia rilato kun la mondo en kiu ili estas enmetitaj. En tio signifo, se ni demandas la individuon kial ili elektis tiun koloron portante t-ĉemizon, li diros ion kiel: "Mi elektis ĝin ĉar mi volis". Se ni demandas kial li sentis tion, ni verŝajne aŭdos: "Mi havis Mi volis, ĉar mi volis." Kaj, en granda trafikcirklo de imagaj kaŭzoj, ni atingos "Mi volis ĉar mi volis" aŭ a "Mi elektis ĉar mi elektis". Se ni ne eliros el tiu ĉi cirkla rezonado kaj Ni metas lian agon en sinsekva vico de fizikaj eventoj kiuj reprezentas vian vivon, via ago, en si mem, ne havos sencon - Ŝajnos, ke via elekto okazis en paralela universo. Kiel tio, Se ni volas kompreni ĝin, ni devas analizi ĉi tiun procezon en fizikaj terminoj, ne psikologiaj. Se ni komprenas vian volon kiel pure fizika procezo, ni vidos ke la elekto de koloro t-ĉemizo estis, nuntempe, la sola kondukisma manifestiĝo ebla.

Nia volo, de ĉi tiu perspektivo, estus la rezulto de enorma kalkulo inter sennombraj variabloj kiuj, ĉar ili estas ege riĉaj, diversaj, komplikaj kaj malklaraj, donas al ni la impreson, ke ni havas Libereco de elekto. Ni sentas nin liberaj ĉar ĉiuj ĉi tiuj faktoroj

ili estas por ni tute nekompreneblaj kaj neantaŭvideblaj. Sed, en En la fino, ĉio ĉi malaltiĝus al monstraj biologiaj kalkuloj, rezultigante kia devas esti nia deziro en la nuna situacio. Al la renkontante ĉi tiun ideon, Lloyd ekzempligas:

stimulo kiu alvenas estas La estas mi venanta el la medio. Ĉi tiu kaptita senditatra miaj sentoj kaj signaloj, ĉi tiu ĉi Mia cerbo. La signo reagon rezultigante ion miaflanke. korpo, via kaptato fizika kemia, O

poste, instrukcioj donitaj al la cerbo resp. la cerbojn faru. iuj ĉi estas libera volo en ĉi tio? Ne La ideo de konkludita en la fakto, ke la cerbo, ĉi tiu ĉi, ke la cerbo estas esti La de simpla interagas en kun tio kaj tio O

Ĉu fizikaj leĝoj determinas elektrajn impulsojn? La reagoj kemiaĵoj? Biologio? La sentoj? La sentoj? Konscio? Niaj vivoj? Jes. Ni povas fizike interveni en ĉio ĉi niveloj kaj vidu rezultojn iel influantajn ĉiujn aliajn antaŭvidebla. La studo de ĉi tiu determino, tamen, ne estas la respondeco de unika scienco, pro evidentaj kialoj. Analizu konscion per Fizikaj okuloj estus kiel provi vidi la kraterojn sur la luno per la nuda okulo. Ĉiu scienco studas limigitan gamon de eventoj kapabla konstrui scion sufiĉe preciza por esti utila, kaj ĉiu havas malsamajn ilojn por sia objekto de studi.

Tamen, ignorante niajn teknologiajn limojn, se sciencisto plene kompreni la strukturon de la cerbo de individuo, Ŝajnas racie supozi, ke ĉi tiu sciencisto povus antaŭdiri ĝuste via konduto, via reago al argumento aŭ al ajna stimulo, same kiel eblas antaŭdiri la konduto de la komputilo, kiun ni havas sur nia skribotablo domoj. Finfine, kial ni pensus, ke ekzistas diferenco inter datumtraktado farita de neŭronoj aŭ per mikroĉipoj elektroniko? Necerteco rilatas al la kvantuma mondo subatomaj partikloj, ne al la mondo de elektraj cirkvitoj.

Tiel, eĉ se ni ne povas antaŭdiri reagojn kondutisman tute, ni povas fari ĝin parte.

Ni povas observi kazojn en kiuj la kaŭzo-efika rilato estas klare establita. Por ilustraci tiun punkton, nur observu, ke ajna psikotropa drogo, kiu ŝanĝas neŭrotransmisorojn - kemiajn mesaĝistojn en la cerbo - povas konsiderinde influi nian konduton kaj pensadon.

Ni prenu kiel ekzemplon benzodiazepino, kiu estas anksiolitiko, kiu reduktas la gradon de ekscitebleco de la nerva sistemo. Ĝi estas normale uzata por kontraŭbatali statojn de agitado, streĉiĝo, streĉo ktp. Ĝia sedativa ago estas ligita al GABA, inhibicia neŭrotransmisoro kiu agas sur la limbika sistemo, kies ago prokrastas serotonergiajn reagojn, reduktante angoron. Tio ludas reguligan rolon en la nivelo de ekscito de ĉeloj ricevantaj enigaĵinformojn.

Diazepam esence imitas GABA, ligante al gabaminergic-riceviloj. Ĉio ĉi ŝajnas komplika, sed la rezulto estas simpla: ni restas trankvilaj.

Preni diazepamon ŝanĝas nian cerban kemion, kiu siavice determinas nian mensan staton, konscion kaj konduton. Jen kial homoj komencas pensi kaj agi malsame kiam ili estas sub la ago de medikamentoj kiel diazepam. La pilolaj molekuloj falas en la sangocirkuladon, interagas kun nia cerbo, ŝanĝas ĝian neŭrokemian agordon kaj, kiel rezulto, ni komencas vidi la realon alimaniere. La substanco de la medikamento, influanta la nervan sistemon de nia maŝino, ŝanĝas ĝian konduton. Do, ne gravas, kio estas nia vivstilo, niaj kredoj, nia temperamento - la maniero kiel ni manifestas ĉi tion ĉio estos ŝanĝita se estas ajna ŝanĝo ĉe la nivelo de neŭrotranssendiloj. Ŝajnas tute nature, ke ĉi tio estu la kazo.

Ĉi tiuj ŝanĝoj en niaj kondukismaj ŝablonoj depende de nia cerba kemio kondukas nin, siavice, al koncepto nomata *state dependence*. Ekzemple, supozu ke, normale, individuo estas *state dependent* li estas sub la influo de alkoholo, li iĝas agresema. Ĝia agresemo estas ŝtata dependeco. Ĝi nur manifestiĝas kune kun la fiziologiaj ŝanĝoj kaŭzitaj de alkoholo. La grava punkto ĉi tie

estas rimarki, ke emociaj statoj kaj specifaj memoroj estas pli facile elvokebla kiam ni rekonstruas la kuntekston fiziologiaj en kiuj ili ekestis. Kiel la specialisto en neŭrobiologio Iván Izquierdo:

memoroj estas influo tiuj akiritaj subparta energia, noradrenergia, serotonina, beta-endorfina, paralela hormona aŭ "tono" cerba "tono". Tio de unu de hormonoj ĝenerale faciligas formado de modulatoroj memoroj agantaj sur specifaj mekanismoj areoj de la en la cerbo ene de la kortikala enkorpigi informojn memoroj; certa enhavo (...) de emocia stato dependas de la neŭrohumura kaj de la stato La sama tiu okazanta. Ju pli aspektas ĉi tiu ŝtato kun estos kiu memoroj de simila naturo estis akiritaj, bona pli elvoko. dependaj tiuj (...) determinita emocia stato estas, do ili diras, de certa konstelacio "La atendu" ke la kondiĉoj sporesoj. taŭga stimulo povas alportu ilin al ĉi sufiĉe rapide.

Kiel ĉiu situacio aŭ substanco induktas fiziologian ŝablonon specifa, kaj nia korpo ligas tiajn ŝablonojn al memoroj, ni pli facile rememoros memorojn pri feliĉo kiam ni estas feliĉaj, memoroj de timo kiam ni estas timigitaj, memoroj pri seksa enhavo kiam ni estas sekse stimulita ktp. Ekzemple, kiam poetoj estas serĉante tion, kion ili nomas "inspiro", ili serĉas a neŭrokemia stato en kiu ili povas aliri certajn specojn de memoron kaj pensojn, kiujn ili opinias konvenaj al sia poeto. Same, estas ofte por viktimoj reveni al la loko de la krimo por ke tio eble helpu ilin memori pliajn detalojn.

Kiam ni estas en deprima stato, kun malalta serotonino kaj norepinefrino en la cerbo, ni ne aliras memorojn de feliĉo kaj pleneco, sed de negativeco, sufero, ruino, angoro, malfeliĉo, morto, malsukceso kaj similaj. Ni ne havas kontrolon pri la tipo de memoro kaj sentoj, kiujn la deprima kondiĉo elvokos. Nia ideoj manifestiĝos laŭ la ŝablono lernita en la ŝtato

deprimita — ni nevole pensos pri kio estas rilataj. Tiu ĉi pesimisma kaj persekuta vido de la realo povas esti konsiderata kiel ŝtata dependeco, kiel ni nur pensas tiaj aferoj kiam ni estas en depresio.

Do, deprimataj, ni povas pensi, ke la realo kolapsis super niaj kapoj, ke ĉiu celo estas vana peno, ke ĉio konspiras al sufero kaj ke la plej bona parto de la vivo estas tio finiĝas. Tamen, la fakto estas, ke ĉi tiu interpreto de la realo devenas de io multe malpli tragika—malalta nivelo de tia neŭrotransmisiloj en nia cerbo. Se ni subite induktas pliiĝo en ĉi tiu nivelo, ni sentos, ke ni volas ŝtalo, kun la mondo en la manplato, kaj ĝiaj aspektoj tragikaj ne plu ŝajnos al ni tiom trafaj aŭ minacaj.

Do, kiel ni vidas, ni ne bezonas alvoki liberan volon klarigi homan konduton per subjektivismo. Kiel diris Skinner, aŭtonoma homo [libera volo] servas O al nur klarigi tion, kio estas konkapa libereco. Ĝia frukto, alimaniere, nature perdos statuson kiel ĝi komprenas ke ni komencas plibonigi homa konduto.

Ni nun rimarku, ke la fizika determino de la materia mondo malmuntas nur la ideon de metafizika libera volo, sed ne minacas nian liberecon, niajn efikajn eblecojn. Ni havas a kondiĉa libereco, kiu loĝas ĝuste en eventualaĵo, en eblaj agordoj de la mondo en kiu ni vivas. Nia libereco estas enhavita en la eblecoj de fizika determinismo kaj biologia determinismo — kvankam profunde ambaŭ estas samaj afero.

Kion do signifas pensi pri nia libereco ene fizika kaj biologia determinismo? Ĝi signifas pensi pri kio ni povas esti, sed sen povi elekti — la sama ideo ke Schopenhauer esprimis ĉi tiun maksimumon: Homo povas fari kion li volas, sed ne povas voli O kion li volas. Alivorte, la Biologio, sub la komando de Fiziko, determinas nin kiel marionetojn. Do havas sencon pensi, ke nia libereco ne estas vere interna, en la formo de libera volo, sed prefere libereco veni al-

iĝo, speco de libereco, kiun ni povas nek kontroli nek antaŭdiri tre precize — io kiel determinisma iĝo, kun miriado de eblecoj de esti. Ni estas maŝinoj kiuj, de la sama fizika strukturo, povas esti programitaj por kondukti en pluraj malsamaj manieroj, same kiel komputiloj.

Tie kuŝas libereco.

Nia libereco devas havi, el ĉi tiu perspektivo, necesan signifon de foresto. Analogie al ateismo, kio signifas la foreston de teismo, libereco povus esti vidita kiel ne kaptita.

Tiel, esti libera ne estus efektive pozitiva stato, io reala, sed foresto de io restrikta. Libereco, kiu nur subjektive ekzistas kaj ĉiam estas komprenata rilate al io, kio ligas.

La libereco viro neniam trovis difinon por La vorto
La libereco diris Abraham Lincoln. Kial? Ĉar ili opinias ĝin kiel io reala kaj pozitiva, kio efektive ekzistas. Kiel ni povus trovi pozitivan difinon por io, kiu ne havas enhavon, kiu ekzistas nur kiel foresto? La eraro, kiun ili faras, ŝajnas klara.

Tamen ni povas diri ke, en ĉi tiu situacio, la ideo ke scio liberigas ankoraŭ estas vera. Ĝi ne liberigas interne, kompreneble, sed vastigante niajn konojn, ni riĉigas en nombro kaj profunde la repertuaron de rimedoj, per kiuj ni povas kontentigi niajn dezirojn kaj atingi niajn celojn — kaj kompreni ĉi tiujn dezirojn kaj celojn ne kiel ion, kion ni libere elektas, sed kiel io, per kio eventualaĵo "donacas" nin. Tial, se scio plivastigas niajn horizontojn, se ĝi riĉigas nian komprenon de la mondo, tiam ni povas diri, ke ĝi liberigas nin, kaj ĉi tiu liberigo estas relativa al la kateno de nescio, kiu malhelpas nian vizion.

La plej grava afero estas rimarki, ke nia deziro al libereco povas esti komprenita kiel la deziro eskapi eksterajn premojn, esti liberigita de ajna tipo de ekstera devigo kiu malhelpas aŭ malhelpas la kontentigon de niaj deziroj. Tiel, esti libera fari kion ajn ni volas prezentiĝas kiel la ideo

fundamenta - tute ne gravas ĉu ĉi tiu "deziro" estas libera.

Konsiderante la intiman bezonon, kiun ni devas persona kontento, estas facile kompreni kiel religio povas esti facile malhelpo tiurilate. Religio trudas devojn nepersonaj valoroj, kiujn oni devas sekvi kvazaŭ ili estus niaj, kaj tio venas en rektan konflikton kun nia bezono kontentigi nian unikaj deziroj, kiuj estas tute individuaj. Religio, do, Ĝi plu malpliigas la malmulte da libereco, kiun ni havas.

Per sia dogmatismo la religio provas transformi nin en a ideologie normigita gregoj. Ĉi tiu granda kateno havas la absurda preteksto ebenigi niajn personecojn, niajn plej originala, diktante kion ni devus fari kun niaj vivoj. Sekvu regulojn senpersona laŭlitere estas praktike la formulo por malfeliĉo. Tamen, aliflanke, la frustrigo generita de la limigoj de ĉi tio ideologia malliberigo estas kontraŭpezita de sekureco psikologia ke absolutaj referencoj havigas kaj tra la rekompencoj kiuj venos "preter la tombo". Tamen estas certe ke, Sen ĉi tiuj abundaj psikologiaj logiloj, apenaŭ iuj religio atingus ajnan sukceson en sia renkontigo de kredantoj.

De ĉi tiu perspektivo, estas ne malfacile imagi kial religioj insistas tiom multe en la falsa ideo, ke ni havas liberan volon. Ĉi tiu libera volo supozeble donita de Dio fakte konsistas el ia subterfuĝo elpensita de tiuj, kiuj volis preteksto por ke ili povu nin puni, se ni ne sekvas la "leĝojn sankta" trudita de religio — aŭ, almenaŭ, al ni timigi per la ideo ke Dio faros ĝin. En la fino, generante la sama rezulto: obeo. Ne sekvi la volon de Dio estas a peko — ĉu ni devas diri pli? Estus do a Estas naiva eraro pensi, ke religio emfazas la liberan volon de seninteresa maniero. Nietzsche klarigas kial:

Hodiaŭ ne havas pli da "libera neni kompato por la koncepto de ni scias, ke la tre suspektinda artifiko estas multe pli bona ke la artifiko havas de teologoj ekzistas, estas ĉi homaron, kiu kialon fariĝas teologoj, estas, faro de ĉi tio celas fari ĝin "respondeca" al homaro

estu dependa de ili... Mi proponas psikologion al tiu
atribuo de respondeco. - Kie ajn
al la oni serĉas respondecojn kutime estas instinkto por la ĝojoj.
O de senkulpeco, kiam malsama familio estas de nigita je dezirado viaj
esti estis alportitaj reen al intencoj, volo kaj respondeco. Ĝi estas, fakte La
establi-kulpo funkcio de voli- La doktrino
en La tuta psikologio
antikva psikologio de la volo havas siajn pastrojn, supozo en la fakto de
aŭ sed la neantikvaj volis krei la rajton por homoj — komunumoj

Ili volis krei almenaŭ unu por ĉiu grupo. Ili estis opiniitaj kiel "liberaj", Vi
ĝojitaj punitaj - Sekve, ĉiu dezirata estaĵo, origino oni povu povis por ke esti
de kiel estante-situanta en por ke ĝi estu agoligita. Ĝi estas esti
konsiderata kiel
ago la tuta
fundamenta konscia komunikado (— de La
falsaj moneroj fariĝis la interno de psikologismo, la principomem de en
psikologio...).

Hodiaŭ, kiam ni eniras la
inversigas movadon, kiam malmoralistoj denove serĉas
puno, ĉiu forto antaŭ ĉio retiriĝante el la kun mondkoncepto de kulpo o
instigante el tiuj konceptoj koncepto de la historio, psikologio, la
ekzistas antagonismo, en teologoj daŭre kaj la komunumaj sankcioj, ne
infektas kelkajn ekulojn de "kulpo", foriras kaj la "morala pli radikala ol la
en kritikado de la senkulpeco de
iĝo kun la al la "puno" de la de
koncepto de la mondo". unu
ekzekutisto de metafiziko ...

Tiel, de komenco ĝis fino, nia vivo estis resumita en stato de
organizo de materio kiu havas la emon memrepliki -
kaj nia cerbo, el ĉi tiu perspektivo, estus potenca komputilo
prilaborante gigantan kvanton da informoj -
sensa, abstrakta, emocia, ktp. —, kun la celo gvidi
nia korpo al la celo de memeteriĝo.

Eĉ se ni estas definitive raciaj homoj, ĝi ne faras
la ideo ke ni estas nur legio de

viruskomputiloj faritaj el materio, en datumtraktadmilito, ĉiuj batalantaj por esti eternaj. En ĉi tiu situacio, niaj tutaj vivoj estus nenio alia ol informa ludo, batalo de administra potenco inter genoj, kiuj estas pli-malpli efikaj en uzado de fizikaj leĝoj por igi la robotojn kiujn ili kontrolas atingi la finfinan celon de eternigo. Ne tio, ĉi-rilate, ni havas ajnan devigan engaĝiĝon al la eternigo de niaj genoj - ni ne havas, fakte. Sed tiu ĉi tendenco estas ia engaĝiĝo de la vivo al si mem, pro sia propra evolua historio.

Tial, kaj en biologiaj kaj fizikaj terminoj, ne havas sencon pensi, ke ni estas interne liberaj. Fakte, ni eĉ ne naskiĝis por esti liberaj aŭ feliĉaj, sed nur por reproduktiĝi. Kaj, se ni ne povas kompreni nian propran vivon profunde, tio okazas ĉar ni ne naskiĝis por kompreni la mondon science. Kiel biologiaj maŝinoj, ni naskiĝas unu por la alia, kaj ĉio, kion ni bezonas kompreni, estas kion ni devas fari por disvastigi niajn genojn al la sekva generacio.

Eble nia iluzio pri granda libereco estas nur spegurbildo de la nekapablo de nia psika aparato fronte al konfuze kompleksa realo. Eble iluzio, kiu plifortigas nian motivadon per simboleco. Eble akcidento survoje sen iu ajn uzo. Estas malfacile kompreni kial ni kredas tian aferon. Tamen, se temas pri la demando pri libereco en realaj terminoj, la grava afero estas povi kontentigi niajn dezirojn - ĉar efikeco, ne libereco, estas la numero unu regulo de vivo.

Tiel, prenante koncepton de la vivo kiel fizikan informan sistemon, kiel maŝinon programitan por memdaŭrado, ĝi ne nur povas malhavi liberan volon, sed ĝi ankaŭ estas absurde nekongrua kun tia ideo. Por igi ilin kongruaj, necesus postuli la ekziston de transcenda "Fantomo en la Maŝino" kiu ne nur eskapas fizikajn leĝojn, sed ankaŭ influas ilin - kaj tiam ĵeti la tutan scion kiun ni havas pri la homa cerbo tra la fenestro. Io, kio sonas

kiel trompo analoga al tiuj, kiuj estigis ĉiujn ĥimerojn, kiuj loĝas la transan mondon.

PRI LA AŬTORO

Mi bonvenigas ĉiujn sciojn, kiuj venas kun a mi
estas sledmartelo. Kontrolu ĉion prezentita ĉi konsistenco.
Via se mi pensas: fragila diseriigas antaŭ niaj okuloj, mia
unu ĉi granda kastelo de sonoj, staris estaĵojn
restas, mi bonvenigas vin kiel alian adreson ĉi unu. No kie
pensoj loĝas. materio realo mia ke La
kolapso sur mian kapon antaŭ memkritiko, ĝi miaj propraj progresoj
nemalhavebla severece. Ĝi estas homotruo — por mi, por ĉiam unu
La

Mi nomiĝas André Dísapore Cancian. mi naskiĝis en
la 19-an de februaro 1982, en a
urbeto en la interno de San-Paŭlo
nomita Catanduva.

Estis kiel memlernanto, ke mi studis
pri la temoj, kiujn mi traktas ĉi tie. Mi komencis havi
pli profunda kontakto kun filozofio kaj
scienco ekde la aĝo de dek sep jaroj, kaj
inter kelkaj el la influoj kiuj estis plej
rimarkinda en mia pensado kaj mia vizio
de la mondo estas la nomoj Nietzsche, Schopenhauer, Cioran, Freud,
Pessoa, Russell, Sagan kaj Dawkins. Tial mi ĉiam diras, kun iuj
tuŝo de nigra humuro, kiu preskaŭ ĉiuj miaj amikoj estas
mortintoj, kaj lasis al mi nur iliajn librojn — sed unue iliajn amikojn
mortintoj ol imagaj. Ĉiukaze videblas, ke mia ĉefa
intereso gravitas al scienco, filozofio kaj psikologio.

Nuntempe mi administras du portalojn, kiuj traktas la interpreto
liberpensoj: (nihilismo.net), Atheus.net, Nihilista Paradizo
Atheus.net reprezentas mian filozofian kaj sciencan defendon de ateismo,
kun la celo fari ĝin kiel eble plej senpartia. O Paradizo
Nihilisto, siavice, estas kie mi skribas sen iu ajn objektivo aŭ

necesa engaĝiĝo al io ajn; Ĝi estas mia individua spaco, konstruita laŭ miaj personaj gustoj, en kiu mi sporade publikigas pripensojn, tekstojn kaj poemojn.

Verdire, mi estas ateisto ekde mi estis dekkvarjara, ĉar en tiu aĝo mi atingis sufiĉe da intelekta matureco por pensi pri tiaj aferoj kritike. Tamen, prenante la ĝustan difinon de ateismo, kiu estas "foresto de kredo je la ekzisto de dio(j)", tiam oni povas diri ke mi ĉiam estis ateisto - antaŭe implicita, nun eksplicita. Tial mi neniam "elektis" ateismon. Mi naskiĝis ateisto kaj restas tia ĝis hodiaŭ. Mi restas ateisto ĉar ateismo ŝajnas al mi la plej prudenta pozicio en foresto de pruvoj pri la ekzisto de dio.

Do, koncerne mian vidpunkton pri dioj kaj diaĵoj, mi pensas, ke ili ne ekzistas, sed mi ne kredas tion, ĉar mi ne permesas al mi ian fiksan certecon pri iu ajn temo. adoptita konsistas el la tiel nomata "skeptika pozicio Tial, ismo mia normo", tio estas skeptika ateismo.

Estas vere, ke mi povintus limigi min al defendi la ateismon, sed mi ankaŭ kritikis religiecon kaj religion, ĉar mi konsideras ilin io malutila, kateno, vera malhelpo por la progreso de la homa scio. Fari virton de senlima kredemo, de tiu ĉi blinda okulo nomata fido, estis la plej maldeca perversaĵo iam farita kontraŭ homa libereco.

Tamen mi konfesas, ke ĉiu rajtas kredi kion ajn ili volas. Konflikto nur ekestas kiam individuoj esprimas la aserton, ke iliaj kredoj estas super kritiko, kiun ili insistas nomi "respekto".

Nu, mi certe ne petas tian "respekton" al mia ateismo, en la senco de "ne kritiku, ne analizu, lasu".

Ataku ĝin kiom vi povas kaj, prefere, refutu ĝin — ja kiu ne volus esti la supera figuro de la Universo, de la dia kreaĵo? Mi estas ateisto nur pro tio, ke mi suferas de malsano nomata intelekta integreco, kiu ne permesas al mi meti la komforton donitan de statikaj konvinkoj super la dolora kaj frustranta serĉado de la vero. Mi certe ne volas aspekti tia

revulo ĉi tie — legu "milito kontraŭ eraro" aŭ "plej verŝajne", ne "absoluta vero".

Ĉiukaze, devas esti klare, ke mi estas kaj ĉiam estis malfermita al pruvo. Mi ne estas ateisto simple ĉar mi decidis ke neniu dio ekzistas kaj jen ĝi. Mi simple pesis la disponeblajn pruvojn por kaj kontraŭ la ekzisto de ĉi tiu ento kaj venis al la konkludo, ke ne ekzistas kialoj por pravigi kredon je ĝia ekzisto. Se, ekzemple, venus al mi individuo, kiu povus kategorie pruvi la ekziston de dio, ne estas dubo pri tio: li tuj ĉesus esti ateisto. Mi ne estas kaj neniam estos nerevokeble konvinkita ateisto, ĉar, kiel Nietzsche ĝuste diris, . Do, kiel liberpensulo, mi ĉiam konservos mian menson malfermita. La sola afero, kiun mi rifuzas fari, estas kredigi ajnan hipotezon sen havi kredindajn pravigojn por tio.

viroj

estas kondamnitaj malliberuloj

Laŭ tio, kion mi ĝis nun konstatis, en praktikaj terminoj, esti ateisto ne diferencas min de iu ajn alia. Teorie, ŝajnas, ke ĉu ni estas la centro de la kreado aŭ nur raciaj bestoj devus fari multe da diferenco al kiel ni vivas niajn vivojn, sed en realeco, ĝi ŝajnas fari preskaŭ neniun. Verŝajne ĉar, ĉiutage, ni zorgas pri niaj homaj bezonoj, kiuj ĉeestas kaj ĉe kredantoj kaj nekredantoj, diferencantaj nur en la klarigo donita por ili.

En ĉi tiu senco, individua personeco ŝajnas multe pli superrega en determinado de konduto ol religieco aŭ ĝia foresto.

Pri moralo, mi estas amoralisto — tio ne signifas, ke mi estas amoralita, sed nur ke mi defendas la neekziston de objektivaj moralaj valoroj. Mi sentas profundan malemon al la bedaŭrindaj provoj establi la superecon de unu valoro super alia en universala kaj nepersona maniero. Nun, statika moralo, kiu komenciĝas de supre ĝis malsupre, de la ĝenerala ĝis la specifa, povas esti nur du aferoj: tiraneco aŭ utopio.

Sed en la praktiko, mia moralo estas la simpla krudeco de racia kaj utilisma egoismo. Mi adoptis la taktikon, kiu ŝajnas plej efika kaj

praktiko por antaŭenigi mian bonfarton, kiu konsistas el ĉi tiu maksimumo: ĉio plej bona por mi kaj nur. Kaj por aliaj? Mi faras kaj deziras bonon por aliaj nur se, rekompence, ili ankaŭ utilas al mi — rekte, nerekte aŭ nur potencie.

Mi vidas ĉi tiun sintenon kiel io tute natura, lasante nenion por deziri por mi aŭ aliaj. Ili estas justaj kaj honestaj reciprokaj helpaj interkonsentoj. Sed kompreneble, sincereco levita al ĉi tiu grado estas sufiĉe nekutima, do iuj povas pensi, ke mi estas "repuŝa" kaj "malsana" estaĵo por kompreni ĉi tiun cinikan konduton kiel io natura. En ĉi tiu kazo, mi nur pensas, ke ili ne tre bone komprenis la rezonadon, ĉar la fakto estas, ke preskaŭ ĉiuj kondutas tiel. Ĉiukaze mi havas absolute nenion kontraŭ tiuj, kiuj decidas sekvi malsamajn vojojn, ĉar unu el la pretendoj, kiujn mi neniam esprimos, estas tiu voli diri kiel iu kondutu aŭ kia estas la plej bona maniero vivi.

Persone, se temas pri mia mondkoncepto, mi konsideras min nihilisto. Mi estas ateisto kaj nihilisto, sed diri ambaŭ samtempe estas superflua. Ateisto povas nur esti ateisto, sed ĉiu nihilisto estas ateisto. Ateismo resumiĝas al ne kredo je dioj. Nihilismo reprezentas radikalan rompon kun ĉio, malakcepton de ĉio, nekredemon je ĉio — eĉ ne ke ni ekzistas, eĉ ne en materio, eĉ ne en la absoluto. Ne estas skeptiko, kiu restas en dubo. Nihilismo eĉ ne demandas, ĉar ĝi ne akceptas la koncepton de vero, scio, nescio nek tiun de objekto, al kiu ĉio ĉi povus rilati. Estas kvazaŭ "nenio por deklari" de iu, kiu konsciis, ke eĉ ne ekzistas muro kontraŭ kiu batu vian kapon, aŭ eĉ vian kapon, ĝuste, pensante pri tio. Ĝi estas pure intelekta sinteno, kompreneble.

Strikte praktika nihilisto estus persono en komato. Sed neniu agas kiel ili pensas kaj neniu sentas kiel ili pensas. Vivi kaj kompreni estas malsamaj sferoj. Nihilismo ekestas el la timo pri la malpleno de ekzisto, sed la nihilisto ne reagas al malpleno kun angoro, pesimismo kaj malespero. Li ne vidas sian vizon kiel io venkinda, nek kiel io vera aŭ malvera, sed kiel io ajn: nenio.

Ni povas traduki nihilismon en ion pli palpeblan kiel ekvivalentan al la ideo ke nia ekzisto — kiu eble eĉ ne estas io efika — estas granda absurda ŝanco sen ajna signifo, ke la naturo, kun siaj leĝoj, estas fundamente neracia, ke ne ekzistas dioj. - realo-kreantoj nek transcenda esenco promenanta tra niaj korpoj, ke ekzistas neniu speco de valoro en si mem, des malpli la ebleco de hierarkigo de subjektivaj valoroj, ke ni estas ĉi tie por nenio kaj ke, sendube, ni ĉiuj estas kondamnitaj al morto . Ĉi tio ĉiam sonas ekstremisma al plej multaj homoj, sed mi pensas, ke ĉi tiuj ideoj estas sufiĉe evidentaj.

Por vidi ilin ni nur bezonas malfermi niajn okulojn kun dolora honesto kaj forigi la florojn kaj anesteziĝi poezion, kiuj estas interplektitaj kun nia scio.

Kiom mi povas vidi, estas vere, ke ni ne plene komprenas, kio ni estas, sed en miaj okuloj, la vivo ne plu estas io interne mistera – kio restas mistero, estas kial ni hezitas tion konfesi. Tiel, laŭ mia vidpunkto, ĉio, kion ni spertas, estas nenio alia ol mekanika rezulto de nepersonaj fizikaj faktoroj, kiuj kulminis, per memreplikantaj informaj estaĵoj — en nia kazo, la —, en nia ekzisto kiel memkonsciaj maŝinoj, havante , laŭ sia naturo mem, la celo de eternigo, kiu siavice havas nenion celon entute. DNA

Kompreneble ni havas la iluzion, ke ni estas specialaj, sed ĉi tio okazas nur ĉar ni estas la vivo mem, kaj ni ne povas eskapi ĉi tiun partan perspektivon pensante kaj juĝante la valoron kaj gravecon de aferoj. Ĉi tiu situacio tendencas igi nin egocentraj, igante nin nature supertaksi la homan specion. Ĉu ni estas specialaj ĉar ni havas akran raciecon? Jes, tiom kiom ornitorinko estas speciala ĉar ĝi estas ovipara mamulo kun anasbeka. Ĉiu specio naskiĝas kun siaj propraj postvivaj armiloj, kaj nia ĉefa armilo estas inteligenteco. Tial, se ni zorgas pripensas, ni vidos, ke ne ĉia memtrompo nepre estas malbona. Niaj eraraj kredoj eble ne kongruas kun la faktoj, sed ni verŝajne trovas ian valoron en ili, se ni interpretas ilin laŭ ilia utileco por la vivo.

Tiu ĉi vidmaniero tamen ne estas pesimismo. Ĉi tio estas nur objektiva trovo. Mi ne asertas, ke la vivo estas granda malfeliĉo aŭ pura sufero, ĉar tio estas subjektiva kaj ĝi tute dependas de kiel ni rigardas la realon. Vivo ĉu ĝi estas beno aŭ ŝarĝo dependas de la okuloj kaj proprecoj de ĉiu. Do mi ne pensas pri nia vivo kiel granda malbeno, sed same kiel granda malpleno kie ĉio ĝi estas efemera kaj sensignifa — sed, do, libera.

Mi tamen ne povis nei, ke mia persona opinio pri realeco estas iom katastrofa — sed tio estas mia pozicio individua, kaj mi ne intencas ĝeneraligi mian personaj konkludoj kaj impresoj kaj trudi ilin al aliaj. Nur mi Estas mirinde, ke la vivo estas tiel sensignifa, tiel malgaja, dum kiun ni konservas tiom malmulte da memoroj indaj je spontanea soleca rideto, inter kvar muroj. Miregas min, ke ni vivas koste de la miraĝo de netuŝeblaj aspiroj kaj revoj, dum, fakto, en la nuntempo, dum infanaĝo, juneco, virileco kaj maljuneco, ni vegetas laŭ la kaprico de la vento en nia grandega kasteloj de malgrandaj bagateloj, ĉirkaŭitaj de zorgoj do banala kiel necese eskapi de ni mem, kiel ĝi estas certa ke, libera de la zorgo certigi nian ekziston, libera de tiaj ĉiutagaj frivolecoj, kiuj pasigas niajn vivojn nerimarkite, ni fariĝus "teda ŝarĝo" por ni ni mem — kaj tiel longe kiel ni vivas, ni estos en tiu pozicio tragikomika, pri kiu neniu kulpas. William Shakespeare esprimas ĉi tiun vizion tre bone per la sekva fragmento:

Morgaŭ, morgaŭ, ankoraŭ alia morgaŭ daŭras en ĉi tio tago, al kaj eĉ bagatela traĭro de tago al nokto, Ode nokto al lasta silabo de la E-registro ĉiam. niaj hieraŭoj La ne plu faritaj malsaĝuloj lumigas la vivojn kiujn ĝi kondukas al la de morto. Malŝaltu ĝin, malŝaltu ĝin, voku rapide! La vivo estas nur iranta ombro, kompatinda klaŭno, kiu por a tempo sekus estas fingro, ĉi tiu esti aŭda ĝi estas historio rakontita furioze; idiotoj, plenaj de tro multe signifas nenion.

kio

Aliflanke, rilate al la sperto, mi opinias, ke ĉi tio ne indas kun granda seriozeco aŭ engaĝiĝo. Post ĉio, vivado estas nura ŝatokupo kiu estas ĉefe enuiga kaj enuiga, kaj La plej bona afero, kiun vi povas eltiri el la vivo, estas forgesi ĝin, ĉar, laŭ mi, vidu, fariĝas pli bona kaj feliĉa ju malpli konscie ni sentas. Fakte, en pure raciaj esprimoj, pripensu ĉu la estas dubinde tion la vivo estas preferinda objekte, al la io ajn — Mi pensas, ke Schopenhauer pravas pri tio, sed kovris nur de racio. Ni ne estas pure objektivaj estaĵoj kaj racie, evidente. La fakto, ke ni tenas unu la alian en tia maniero Senespere enamiĝinte kun la vivo - malgraŭ ĝia senfina afliktoj —, mi pensas, ne havas logikan bazon — ni similas finajn horloĝojn, kiuj ankoraŭ ne scias kial marŝi. Ĉio ĉi ŝajnas okazi pro nia baza instinkto de memkonservado, sanga heredaĵo de nia evolua pasinteco.

Koncerne la fifaman morton, mi ne vidas misteron. Zorgi pri morto mem ŝajnas al mi unu el la plej efikaj manieroj perdi tempon kun sensencaj konjektoj, kaj Trakti ĝin kiel grandan "nesondeblan enigmon" ŝajnas al mi a granda sensencaĵo, kies celo estas permesi la kultivadon de infanaj esperoj pri ebla vivo. Kial ĝi kostas al ni postmortem ambaŭ akceptas, ke morto estas parto de la funkcia mekanismo de la vivo? Vi ne bezonas multe pensi por kompletigi ĉi tion, nur observu: ni estas bestoj kiuj naskiĝas, kreskas, reproduktiĝas kaj ili mortas, kiel ĉiuj aliaj. Ni ĵus naskiĝas kaj havas nedefinita intervalo de tempo por ni fari aŭ provi fari la kion ajn ni volas de niaj vivoj, kaj poste morton simple markas la finon de nia ekzisto kiel biologia sistemo. Per Do, mi ne havas problemon akcepti ĝin nature. Timi morton estus la ekvivalento de timi bonan kaj eternan nokton de profunda dormo — fakte, estus multe pli sencu timi la vivo. Ĉiuokaze, kiu restas en ĉi tiu punkto por kelkaj momentoj baldaŭ rimarkas, kiel influas la nocio, kiun ni havas pri morto nia vivmaniero. En ĉi tiu aparta, mi pensas citaĵon de Montaigne servos por klarigi mian vidpunkton: Meditu pri morto estas primediti La libereco; kiuj lernis La morti,

li mallernis kiel servi; neniu malbono en senigatigo estas kiel ajn prekizita
morti ol sub la ŝtelo de la vivo; scias kiel
liberigasin de ĉio

Finfine, ni devas kredi je hipotezoj kiuj, nuntempe, ne estas
povas postuli por si ajnan subtenon de konata realo,
tio faras nin tio, kion ni ne estas — sed ni ŝatus
estu —, nur ĉar ĝi konsolas? Aŭ ĉu ni frontu la
realo kaj homa naturo kun honesteco, kiel
prezenti al ni? La elekto dependas de ĉiu homo, kiel neniu havas la rajton
devo esti ateisto, skeptikulo, materiisto, liberpensulo, nihilisto,
raciaj, sciencaj aŭ eĉ koheraj. Sed persone, mi estas
la dua opcio, ĉar mia deziro neniam estis simple kredi,
sed scii, eĉ se, por mi, tio signifas konfesi
malklera, posedanto de sciado ĉiam provizora.
Eĉ tiel, mi ĉiam preferos la honestecon de dubo — jes
kiu insistas pri pridubi ĉion, kio jam estis solvita. KAJ
Ĉi tiu estas la speco de konscio, kiun mi konsideras kiel ĉefa graveco
por ke estu progreso en ajna speco de scio.

REFERENCIOJ

ALCOCK, Jakobo. "La kredmotoro." 1995. Skeptika Enketisto , Majo

ASIMOV, Isaak. "La relativeco de malĝusta." Skeptika Enketisto , Falo 1989.

AUGUSTINE, Keith. "Morto kaj la signifo de vivo." 2000. Atheus.net.
<http://ateus.net/artigos/miscelanea/a-morte-eo-sentido-da-vida/>
(alirita en 2000).

_____. "La Kazo Kontraŭ Senmorteco." Atheus.net. 2000.
<http://ateus.net/artigos/critica/o-caso-contr-a-imortalidade/> (aliro en 2000).

DAMASIO, Antônio. Tiu de Kartezio. eraro San-Paŭlo: Cia. das Letras, 1996.

DAWKINS, Rikardo. "La Neprobableco de Dio." <http://ateus.net/artigos/critica/a-improbabilidade-de-deus/> (aliro en 2000).

_____. La geno egoisma. Rio-de-Ĵaneiro: Itatiaia, 2001.

_____. La blinda horloĝisto. San-Paŭlo: Cia. das Letras, 2001.

_____. rivero eliris el laio Edeno. Rio-de-Ĵaneiro: Rocco, 1996.

_____. "Virusoj de la menso." Atheus.net. 2000.
<http://ateus.net/artigos/miscelanea/os-virus-da-mente/> (aliro ĉe 2000).

DESCARTES, René. Parolado de la metodo. San-Paŭlo: Martins Fontes, 1996.

DO VALLE, Huáscar Terra. Traktato pri profana teologio. San-Paŭlo: Alfa Omega, 1998.

EDWARDS, Frederiko. "La homa fundamento de leĝoj kaj etiko." Atheus.net. 2000. <http://ateus.net/artigos/miscelanea/o-fundamento-humano-das-leis-e-da-etica/> (alirita en 2000).

FAURE, Sebastien. "Dek du pruvoj de la neekzisto de Dio." 2000. Atheus.net. <http://ateus.net/artigos/critica/doze-provas-da-inexistencia-de-deus/> (alirita en 2000).

FREUD, Sigmund. O estonteco de iluzio. Rio-de-Ĵaneiro: Imago, 1984.

_____. La malkomforto en civilizacio. Rio-de-Ĵaneiro: Imago, 1997.

GOLEMAN, Danielo. Emocia Inteligenteco. Rio-de-Ĵaneiro: celo, 1996.

HUME, Davido. Esploro pri homa kompreno. Paulo: Cia. Editora Nacional, 1972.

Ili estas

INGERSOLL, Robert G. "Kio estas religio?" <http://ateus.net/artigos/critica/o-que-e-religiao/> (alirita en 2000).

_____. "Kio anstataŭigus la Biblion kiel moralan gvidilon?" 2000. <http://ateus.net/artigos/critica/o-que-substituiria-a-biblia-como-um-guia-moral/> (alirita en 2000).

_____. "Ĉar mi estas agnostikulo." 2000. Atheus.net. <http://ateus.net/artigos/critica/por-que-sou-agnostico/> (aliro ĉe 2000).

_____. "Pri la Sankta Biblio." 2000. Atheus.net. <http://ateus.net/artigos/critica/sobre-a-biblia-sagrada/> (aliro ĉe 2000).

LE BON, Gustave. Al la opinioj kaj kredoj. San-Paŭlo: Brazil Editora, 1956.

LEWIS, Jozefo. "Ateisma manifesto." <http://ateus.net/artigos/critica/um-manifesto-ateista/> (aliro ĉe 2000).

LLOYD, Nikolas. "Ĉar mi ne havas liberan volon." <http://ateus.net/artigos/miscelanea/por-que-nao-tenho-livre-arbitrio/>

(alirita en 2000).

LOFTUS, Elizabeth F. "Kreante Falsajn Memorojn." 2000. Atheus.net.

<http://ateus.net/artigos/miscelanea/criando-memorias-falsas/>

(alirita en 2000).

Mackie, JL 1977. Etiko: inventi ĝuste kaj malĝuste. Londono: Pingveno,

MENCKEN, Henry L. O libro de insultoj. San-Paŭlo: Cia. das Letras, 1988.

MILLER, Ĝofredo. A selektema menso. Rio-de-Ĵaneiro: Kampuso, 2000.

MONTAIGNE, Michel. "De la nekonsekvenco de niaj agoj." 2000. Atheus.net.

<http://ateus.net/artigos/filosofia/da-incoerencia-de-nossas-acoes/> (alirita en 2000).

NIETZSCHE, Friedrich. Tiel parolis Zarathustra. Rio de Ĵaneiro: Brazila Civilizo, 1981.

_____. Krepusko de la idoloj. Rio-de-Ĵaneiro: Relume Dumara, 2000.

_____. Geneologio de moralo. San-Paŭlo: Cia. das Letras, 1998.

_____. La antikristo. Traduko: HL Mencken. Torrance: Tagmezo, 1980.

PINKER, Steven. Kiel funkcias menso. La San-Paŭlo: Cia. das Letras, 1998.

RANDI, Jakobo. Flim-Flam! New York: Prometheus Books, 1982.

RUSELO, Bertrand. La problemoj de filozofio. Novjorko: Oksfordo Universitata gazetaro, 1917.

_____. Kial mi estas kristano. notu New York: Tuŝtono, 1957.

SAGAN, Karlo. La mondo hantita de Diabloj. San-Paŭlo: Cia. das Literoj, 1997.

SANTI, Pedro Luiz Ribeiro de. Al mi konstruado de moderneco. Ribeirão Preto: Holos, 1998.

SARGANT, Vilhelmo. Batalo por la menso. Westport: Greenwood Press, 1957.

Sezar. San-Paŭlo: et al. "Biologia Evoluo." En: SASSON, Biologio; enkonduko al biologio Gráfica e Editora Anglo, 1991.

_____. "La origino de vivo." En: Biologio; enkonduka biologio, 97-105. San-Paŭlo: Gráfica e Editora Anglo, 1991.

SCHOPENHAUER, Arturo. La mondo kiel volo kaj reprezento. Rio-de-Janeiro: Contraponto, 2001.

_____. Parerga kaj paralipomena. Traduko: EFJ Payne. 2 vol'oj. Oksfordo: Klarendono, 1974.

SMITH, George H. La dio. kazo kontraŭ Novjorko: Prometeo Libroj, 1979.

WALLACE, Roberto. Socibiologio: faktoro ĝenetika. San-Paŭlo: Ibrasa, 1985.